

Giới thiệu Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!

Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta! Là truyện xuyên không cổ đại nói về Mã Nhạc Mỹ là con gái của ông trùm khét tiếng trên thế giới; am hiểu, đào sâu học rộng tất cả: võ thuật, y thuật, văn chương....

Nhưng cô k vì thế mà trở nên lạnh lùng, tàn khốc như bao sát thủ khác. Ngoài tài năng bẩm sinh từ cha, Nhạc Mỹ còn thừa hưởng đức tính công dung ngôn hạnh, cầm kì thi họa của mẹ truyền lại: May vá thêu thùa, gảy đàn, nấu nướng ...

Có thể nói k có thứ j là cô chưa học qua. Dung mạo tuyệt trần nên cô dc giới giang hồ xem như là vệ nữ. Một lần sơ sẩy Nhạc Mỹ bị gian tế trong phái đâm chết. Khi mở mắt ra cô phát hiện mình ở trong lãnh cung lạnh lẽo với thân phận là hoàng hậu Thanh Phong quốc. Âm Phong Dạ là hoàng đế Thanh Phong quốc. Mang một vẻ bề ngoài tuyệt trần nhưng lạnh lùng như Nam Cực.

Đứng đầu đất nước Thanh Phong cũng như là đứng đầu trong tứ quốc: Lương quốc, Hạ quốc, Mộc quốc. Với thân phận như vậy Mã Nhạc Mỹ phải ứng phó ra sao? các bạn theo dõi truyện vui về nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Không?

Chương 1: Xuyên không?

Mã Nhạc Mỹ mơ hồ lấy tay day day lên thái dương: “ta đang ở đâu? Địa ngục chăng?”- nàng chống tay ngồi thẳng dậy. Nha hoàn đang rót nước bên bàn thấy nàng đã tỉnh, hoảng sợ đánh rơi ly trà xuống đất: “Hoàng...hoàng hậu nương nương, người đã tỉnh rồi!”. Nàng nhú mồm khó hiểu: “nơi này là đâu?” – nha hoàn đó quý xuống: “nương...nương nương, xin người trách phạt nô tì!” _ “ta có làm j cô đâu mà hoảng sợ?”. Trong đầu cô từng mông kí ức k biết từ đâu thấm vào: thân thể này k ai khác là Từ Nguyên hoàng hậu của Thanh Phong quốc – trưởng công chúa của Mộc quốc gả đến. Dung mạo giống nàng, rất tuyệt mỹ. Nhưng đáng tiếc vị hoàng hậu này lại rất ghen tuông tranh sủng, ám hại nhiều phi tần trong hậu cung. Sau khi bị phát giác, hoàng đế đã thẳng tay đá bay nàng, đem nhốt nàng trong lãnh cung; trách phạt 3 năm mới được phép thả. Vì việc này nên nhiều phi tần đã vội đến lãnh cung chề giẽu, nói những lời độc địa với hoàng hậu. Trong lúc tức giận xô sát, trán nàng đã đập vào thành đá bất tỉnh. Thế nên vừa vận hồn của Nhạc Mỹ mới nhập vào thân thể này. Định thần lại nàng phẩy tay bảo nha hoàn tới. Vị nha hoàn này sợ đến mức chân tay bủn rủn: hoàng hậu lòng độc địa như rắn, gọi mình đến chắc sẽ giận cá chém thớt k thôi! Thấy cô nương trước mặt kinh hãi như thế, Nhạc Mỹ mỉm cười lạnh: “bổn cung k làm j người đâu! Mau lại đây!”- nha hoàn mới rón rén đứng cạnh giường hoàng hậu: “nương nương có j dặn dò?” _ “người tên j? Bao nhiêu tuổi? Quê quán ở đâu?” _ “thưa nương nương, nô tì tên Bạch Vân, năm nay lên 18, nhà ở Tây Đông của Mộc quốc. Nô tì mới dc bổ nhiệm đi chăm sóc nương nương ở lãnh cung”. Đưa mắt nhìn xung quanh, lãnh cung này thực sự rất tối tăm lạnh lẽo: bụi bặm khắp nơi, bàn tủ loang lổ, màn rèm rách rưới. Nàng chỉ dụi dụi hỏi: “người có muốn dọn dẹp với bổn cung k?”- tính nàng luôn ưa sạch sẽ, có giết người cũng k để máu tửa ra. Bạch Vân ngạc nhiên nhìn hoàng hậu: “nhưng hoàng hậu đang bị thương...” _ “k sao! Người cứ đi tìm 2 cái chổi lại đây”. Nha hoàn đi rồi, Nhạc Mỹ lấy mảnh gương vỡ. Nhan sắc bẽ nguyệt! Chỉ có điều trên trán quần băng trắng, một vùng máu nhỏ lộ ra làm sắc da nhợt nhạt. Đoạn nàng lấy chiếc lược bên cạnh chải nhẹ lên mái tóc rồi cột phần đuôi tóc bằng sợi dây đỏ. Y phục trên người rất mỏng manh nên nàng lục lọi cái bọc dưới gầm giường. Cuối cùng tìm ra một áo khoác lụa đem mặc vào. Bạch Vân đem 2 cái

chổi lông gà tới, dâng lên cho nàng: “hoàng hậu nương nương!”- nàng chỉ cầm chổi tươi cười: “từ nay về sau hãy gọi bổn cung là ti tì, tự nhiên bổn cung sẽ gọi người là muội muội! Nghe từ ‘hoàng hậu nương nương’ thành kính như vậy bổn cung k dám nhận!” – chỉ thấy Bạch Vân quý sập xuống: “nô...nô tì không dám” – Nhạc Mỹ nâng tay nàng ta dậy bảo: “bổn cung đã vào lãnh cung, tuyệt nhiên k còn là hoàng hậu mà là phế hậu. Cứ tự nhiên muội muội của ta, k có ai dám trách muội cả!” _ “đạ...ạ...hoàng...ti tì chịu nhận nô tì là muội muội”. Nhạc Mỹ cười nhẹ bước tới cửa sổ xập xệ, đẩy nhẹ ra. Ánh nắng chiếu vào nơi lạnh lẽo, đâm thẳng qua màn bụi bặm dày đặc, sưởi ấm cho gian phòng. Bạch Vân khó hiểu: hoàng hậu thân tình như vậy, khác xa với mọi điều mà mình nghe thấy lúc nhập cung. Rõ hậu cung hiểm ác, vu oan giáng họa cho hoàng hậu hiền lành. Nhạc Mỹ quét chổi qua cửa: “muội muội quét phụ ta nấy cái cửa”. Bạch Vân vui vẻ dọn dẹp, quét quét lau lau. Một gian phòng lớn như vậy chỉ trong 2 cạnh giờ đã quét dọn sạch sẽ, gọn gàng. Lúc này nàng mới đi ra ngoài thăm thú. Giống như tên của nó nơi này hoang tàn, nhỏ hẹp. Cửa chính có thị vệ canh giữ, hàng ngày đưa thức ăn. Trong kinh thành xa hoa này chỉ có 4 lãnh cung sau mỗi chính điện: điện Long Sùng của hoàng đế, điện Từ Cầm của hoàng hậu, điện Dao Hi của hoàng quý phi và điện Xa Lệ của thái hậu. K sai! Lãnh cung nàng ở chính là sau điện Từ Cầm. Sau lãnh cung là một hồ nhỏ có 1 tiểu điện ở giữa. Hoa sen ở đây quanh năm k ai chăm sóc nhưng vẫn mạnh mẽ vươn dậy, khoe sắc. Liếc qua khóm đất thơm tàn cuối vườn. Mắt nàng lóe sáng: ôi trời một kho thảo dược trời ban lại nằm ở đó. Nhạc Mỹ nhanh nhẹn chạy đến, điểm danh từng cây: tam thất bắc, đông trùng hạ thảo, tuyên tiết... Những cây này chỉ mọc ở những địa điểm như trên núi cao, sao nó lại mọc ở nơi đồng bằng được? Nàng cau mày tìm hiểu nguyên nhân thì chợt thấy trên bức tường có một lỗ nước màu xanh nhạt chảy xuống những khóm thảo dược um tùm. Chắc đây là nguyên nhân khiến bọn chúng sinh trưởng. Đưa tay quạt vào tia nước nhỏ: một mùi thơm nhẹ nhàng thoang thoảng vương trên tay nàng. Bạch Vân thấy nàng đứng ngăn người bèn hô to: “Mã ti tì” – Nhạc Mỹ quay đầu lại, chạy đến: “chuyện j vậy?” _ “nô...muội thấy ti tì đứng ngăn người ra thì gọi thôi ạ” _ “ta biết rồi! Khóm cây đằng kia người đừng có động đến, là thuốc quý đấy!” _ “vâng”. Dưới bóng chiều tà, bóng dáng hai nữ tử vừa nói chuyện riu rít vừa quét sân.

Chương 2: Thân Phận Là Hoàng Hậu?!

Chương 2: thân phận là hoàng hậu?!

“hoàng ti tỉ! Com đã đc đưa tới, chúng ta ăn thôi” _ “ừm ta cũng đói bụng, muối dọn ra đi”. Bạch Vân ngồi dọn com, còn Nhạc Mỹ ngồi thần thơ, tay dựa bên cửa sổ. Trời đêm nay, trăng sáng vàng vạc chiếu khắp 1 vùng trời mênh mông, tối đen như mực. Từng đợt gió nhẹ thổi qua, ve vãn trên làn da mịn màng của nàng. Điện Tử Cẩm k chút ánh sáng từ ngày hoàng hậu bị nhốt vào lãnh cung. Cách đó k xa, phía bên trái, điện Xa Lệ của thái hậu lại có tiếng cầm đàn vang lên trong tiếng nói cười của mọi người. Nhạc Mỹ thắc mắc: “chuyện j mà ở điện thái hậu rộn ràng quá vậy?” _ “à... hoàng quý phi mang long thai đầu tiên của hoàng thất. Thái hậu quá vui mừng, liền tổ chức tiệc mời hoàng thượng cùng các phi tần tham dự tiệc. Bọn họ thật quá quất, hoàng hậu vừa bị nhốt k lâu đã bày tiệc linh đình”. Nói đến hoàng quý phi, trong đầu Nhạc Mỹ hiện lên 1 hình ảnh: Lã Phụng An- quận chúa của Lương quốc. Một nữ tử liễu yếu đào tơ, nhan sắc tuy k bằng hoàng hậu nhưng độ hiểm độc lại hơn gấp bội. Hoàng hậu vào lãnh cung chắc nàng ta là vui vẻ nhất, vì đã đánh bại đc mẫu nghi thiên hạ. Chi ít thì trong 3 năm hoàng quý phi cũng chẳng khác nào hoàng hậu, cai quản lục cung. Nay còn mang long thai, làm lời dị nghị rằng hoàng hậu còn lâu mới bằng hoàng quý phi. Nhưng đối với Nhạc Mỹ đó là chuyện của Từ Nguyên hoàng hậu, nàng chỉ là hồn nhập hồn k màng j đến sủng ái của hoàng đế. Nàng chỉ vừa đến thân xác này, trong lòng sản sự bình tĩnh: chỉ cần hai chữ bình yên, dù nàng có ở lãnh cung hay đâu đường xô chợ nàng cũng k màng tới. Nhạc Mỹ ở tương lai đã chết, nàng làm sao quay về; tự nhủ thôi cứ mặc cho số phận đi, có chết ai đâu! Nàng lại ngẫm nghĩ: mình thật may mắn; là sát thủ nhưng nàng lại k lạnh lùng bằng giả mà lại mang trong người dòng máu dịu dàng đầm ấm và chút thơ ngây. Còn cái danh ‘vệ nữ sát thủ’ Nhạc Mỹ nàng chỉ dùng để tự vệ!.....“hoàng ti tỉ, hoàng ti tỉ...” _ 1 giọng nói trong trẻo làm nàng hơi giật mình quay lại: “chuyện j thế?” _ “sao lúc nào người cũng hỏi ‘chuyện j thế’ cả vậy? Đừng ngăn người nữa, ti tỉ ra ăn tối thôi” _ “ừm”. Ăn xong, Nhạc Mỹ xách đèn lồng ra hồ chơi. Cạnh hồ là bụi cỏ rậm rạp nên cứ tối tối, từng đàn đom đóm bay ra là đã giữa hồ. Trên màn nước lãn tãn, ánh sáng lấp lờ lấp lờ lại như những chiếc đèn lồng tinh xảo đc thắp lên. Khung cảnh ở đây thật huyền bí pha thêm chút lạnh lẽo. Nàng vào trong tiểu điện giữa hồ,

thấp những ngọn nến nhỏ trên bàn đá rồi chậm rãi ngồi xuống. Bỗng nhiên dưới chân phát ra 1 tiếng ‘KỊCH’, thì ra là nàng nhờ giẫm chân vào cây sáo trúc bị bỏ quên ở đây. Nhạc Mỹ cảm nó lên, phui đi lớp bụi mỏng bên ngoài. Đây là chiếc sáo trúc thượng hạng, ở tương lai rất hiếm. Trước đây nàng cũng có học qua thổi sáo, biết chút ít. Non nước hữu tình, chỉ bằng thổi một bản Tiêu Kiếm Trân. Đặt nhẹ đôi môi anh đào mọng nước lên đầu thân sáo, thổi hơi vào. Những đầu ngón tay điêu luyện di chuyển tạo nên tiếng sáo trầm bổng. Lúc thì có chút hạnh phúc, chút ai oán, chút hờn giận buồn tủi, do đó mà bản nhạc trở nên linh động, sâu sắc hơn. K biết nguyên do, từng cơn đom đóm bỗng nhiên bay đến. Từng cơn đom đóm sáng lờ lờ, vòng quanh người Nhạc Mỹ. Chúng giống như nháy nhót, hòa quyện theo tiếng sáo. Tiếng sáo đó lại thôi thúc chính tâm hồn nàng. Cuộc đời đã mang danh sát thủ thì tất người đó phải yêu tự do. Nhạc Mỹ nàng k thể an phận thủ thường sống trong lãnh cung suốt 3 năm. Cuộc sống như thế rất nhàm chán. Định mệnh đã đưa nàng đến đây, cư nhiên phải có những thứ j đó cần nàng khám phá. Nàng nhất định phải bày mưu dân trận để thoát khỏi nơi này. Muốn rời khỏi nơi này thì phải làm cho hoàng đế có những suy nghĩ khác về hoàng hậu. ‘Từ Nguyên hoàng hậu ới là Từ Nguyên hoàng hậu, sao lại để cho tôi 1 mớ bong bóng lộn xộn như vậy hả?’. Kín nén trong lòng, Nhạc Mỹ vớ được hòn sỏi dưới chân, ném mạnh xuống nước. Sau đó những gợn sóng nước lãn tãn lại dần giãn ra. Nàng xách đèn lồng về phòng ngủ, mà cũng chẳng biết chính viên sỏi ấy lại 1 phần giúp nàng. Sáng hôm sau, khi mặt trời đã tỏa ra vàng hồng bên phía đông bầu trời, Nhạc Mỹ đã dậy từ sớm. Y phục của hoàng hậu khi đến đây chỉ toàn đồ màu trắng và 1 ít áo lụa màu mỏng. Nàng mang một áo lụa màu xanh da trời nhạt, tóc để xõa xuống dưới thắt lưng. Bạch Vân chưa dậy, nàng rón rén bước ra ngoài. Lúc này trời chưa sáng hẳn, nhìn lên trời có thể thấy một vàng trắng mờ ẩn sau vàng mây trắng. Lãnh cung này đi qua đi lại cũng chẳng có j làm nàng buồn chán. Vô tình Nhạc Mỹ đưa tay lên mặt: A, mùi hương này... vẫn còn trên tay mình ư? Dòng nước chảy ra đó thật kì lạ!

Nàng đi đến chỗ cỏ thảo dược, dòng nước đó vẫn còn: ‘Hay là mình sử dụng nó làm nước hoa luôn nhì, mùi hương này rất đặc biệt, lôi cuốn; lại phù hợp với tiêu chuẩn’. Nói xong, Nhạc Mỹ chạy đến giếng nước, lấy gáo dừa đem đi hứng dòng nước đó!

Chương 3: Mật Thất Trong Lãnh Cung!

Ở khóm thảo dược trong lãnh cung này luôn có những thứ nàng cần; nhất là cây trúc đào và cây cam thảo dây bên cạnh. Nàng cần dùng 2 cây độc dược này để chế ám khí và thuốc độc. Để tránh mình bị trúng khi chạm vào nàng cần phải có thứ j đó giống gắng tay. Nhạc Mỹ nhanh chóng xách gáo dừa đã đầy nước, đem vào trong phòng. Lúc này Bạch Vân đã dậy: “hoàng ti tỉ, người dậy sớm quá!” _ “đó là thói quen của ta! Bạch muội muội, hãy lấy đèn ta 1 cái hũ nhỏ!” _ “vâng” _ Bạch Vân lục lọi trong chiếc hòm dưới dưới giường, lấy ra 1 cái hũ, đem đến cho Nhạc Mỹ: “muội muội, cái hũ này muội k nên động đến! Đây chính là thứ khiến 2 chúng ta có 1 phần hi vọng ra khỏi nơi này” _ “vâng, để muội đem đi cất” _ “ừm! Tiện thể lấy giùm ta 1 tấm vải rách và chiếc chum thật lớn ra đây luôn”. Sau khi đập nát hỗn hợp độc dược, Nhạc Mỹ chất nước ra chum nhỏ: “ta dặn muội đây là độc dược, chỉ cần chạm vào một chút là đã mất mạng! Hãy cẩn thận” _ “nhưng hoàng ti tỉ chế độc dược làm j vậy?” _ “ta có việc quan trọng! Thôi muội đi lấy điểm tâm sáng đi!” _ “vâng”. Nhạc Mỹ vào phòng cất vào hộc bàn cẩn thận rồi ngồi xuống giường gỗ lạnh tanh. Hiện tại nàng cũng đói bụng, lại k biết làm gì nên ngồi gờ gờ

gót chân vào thành giường để giết thời gian (t/g: rảnh quá!!!^_^) RẦM.... Oái! Đột nhiên Nhạc Mỹ ngã xuống 1 cái hầm k rõ tung tích. Nhìn loanh quanh, nằng rõ đây là chiếc hầm k quá to. Thấy bên cạnh có sắp nệm, nằng nhanh chóng thối lura lên hai kệ trên tường. Oh my god! Nơi này giống như mật thất chứa kho báu: bên trái chứa những tấm lụa quý giá, đàn tranh, đàn nguyệt, đàn tì bà, hộp nữ trang khá lớn ngay bên cạnh; giữa có 4 rương vàng bạc, bày ở trên có kiếm và 2 bộ cung tên; bên phải là 2 chiếc tủ lớn có dính 1 tờ giấy. Nhạc Mỹ tò mò đến xem tờ giấy: “toàn bộ nơi này Đỗ Vân ta có thể cho bất kì người nào sử dụng kể cả độc ác hay hiền nhân; nhưng hãy cẩn thận với những kẻ tham lam khi đã quá mức độ.. sẽ chết dưới những j mình đã lấy. Chỉ riêng 2 tủ lớn này, đến thời cơ người sử dụng tức khắc sẽ tự mở ra! Không có bất kì thứ j có thể phá vỡ nó....”. nằng nhú mày: Đỗ Vân? Nếu nhớ k nhầm thì đây chính là Thái hoàng thái hậu đã mất. Nằng nghĩ rằng k nên để Bạch Vân biết, k phải vì nằng tham lam mà do nằng chưa tin tưởng bất kì ai. Huống chi ở tương lai nằng đã chết vì nhát đảm của gian tể! Thôi hãy đợi đến thời cơ chín muồi nằng sẽ cho muội ấy biết!

Nghĩ xong nằng dùng khinh công bay lên hầm. Thì ra dưới giường gỗ lạnh tanh này là cả 1 kho báu. Nhưng Nhạc Mỹ lại k biết làm thế nào để đóng nắp hầm ‘Nợ thì phải trả’ – câu nói này lại thừa lúc vang trong đầu nằng. Cộp cộp....nắp hầm lại tự động đóng lên. Hừm! Không biết thời xưa làm sao mà chế tạo mật thất đóng mở bằng tiếng gõ của chân chứ! Dù sao cũng cảm ơn ông trời đã ban cho nằng một lối mở để thực hiện kế hoạch của mình. Cùng lúc Bạch Vân mang điểm tâm vào cho nằng: “Vân nhi, muội đi đâu mà lâu thế?” – “trên đường muội đã gặp hoàng quý phi. Hừ! Thật đáng ghét, cô ta vì long thai mà được cung phụng như bà chúa. Chỉ có hoàng ti tì là chịu thiệt! Mà sao ti người bị mấy phi tần đó vu oan giáng họa mà nhốt vào lãnh cung vậy?” – “Vân nhi à, thực sự thì trước đây khi làm hoàng hậu, ta cũng có hại 1 số phi tần nhưng thực sự đó k phải là ta. Muội tin chứ?” – “muội k có hiểu?” – “được rồi! Cứ cho là ta làm đi. Nhưng sau khi ta tỉnh dậy muội thấy có giống 1 người tâm địa như rắn k?” – đáp lại nằng là cái lắc đầu nguầy nguậy của cô bé 16 tuổi trước mặt – “muội có tin ta sẽ thay đổi k?” – Vân nhi nắm tay nằng cười: “một ngày nào đó chúng ta sẽ ra khỏi đây bằng lòng dung hòa của ti. Hãy cho là ti trước đây có hãm hại người khác nhưng cuộc đời ti vẫn còn dài. Cũng giống như là cơ hội sửa lỗi còn nhiều! Ti hãy cố lên” – Nhạc Mỹ nheo nhẹ mũi Vân nhi 1 cái – “muội đó! Đúng là khôn lỏi!” – “hi hi hi... thôi chúng ta ăn thôi hoàng ti” – “ừm”. Ăn xong nằng lấy từ trong bọc vải ra hộp kim chi nhỏ. Đếm đi đếm lại cũng chỉ có 10 cái, thế cũng được! Nằng đem hũ độc được ra cho hết 10 cây kim vào đó. Toàn bộ chúng đều chuyển sang màu đen. Trong lúc chế ám khí, muốn sử dụng mà k bị trúng độc thì phải cho 1 giọt máu của mình vào trong. Khi ấy độc của ám khí mới k thể giết chết người sử dụng nó. ‘Phù! Cuối cùng xong’, Nhạc Mỹ đem chúng cất vào trong bọc vải ở túi áo. “Bạch Vân chúng ta giặt y phục đi!” – nằng đem 1 đồng áo quần nhỏ ra giăng. Vân nhi đã ở đó để giữ bụi ở rèm và chăn. “Vân nhi, y phục của ta và muội đều có hết ở đây rồi” – “hoàng ti để đó cho muội” – “thế để ta đi đựng sò tre vậy!” – “vâng”. Lúc nằng ở phía đông mặt trời đã quá giang sắp lên đỉnh. Dựng sào tre là 1 việc k khó đối với người như Nhạc Mỹ nằng. Nằng sử dụng sợi dây thừng bên cạnh quất từng cọc tre một, dựng chúng đứng thẳng lên. Sau đó lại dùng đầu sợi dây thít chặt nút chúng lại. Từng động tác nằng làm uyển chuyển, nhanh nhẹn như nhảy 1 vũ khúc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nằng Sẽ Tin Tưởng!

Công việc ấy với Nhạc Mỹ nằng dễ như ăn cháo: chốc lại xong mà hai cái sào đó cũng rất chắc chắn. ‘hum...thôi đi giặt áo quần với Vân nhi vậy!’ – nằng toan đi thì bỗng nghe 1 tiếng động nhẹ ở phía sau (thính giác nhạy bén của sát thủ xuất chiêu đây mà). Không nghĩ mà làm, rất nhanh chóng, nằng nhanh chóng cảm nhận 1 sự rình mò xuất phát từ phía sau. Phốc...Phốc... những nhành cây, chiếc lá trong vòm cây vì trúng ám khí mà trở nên cháy đen hết cả. Nằng bay lên trên để quan sát: “tức thật! K biết kẻ nào lại to gan theo dõi ta!” – “hoàng ti tì, người làm j ở trên đó vậy ạ?” – nằng ngoảnh đầu lại thấy Bạch Vân ngược đôi mắt tò mò nhìn mình. Nhạc Mỹ đáp xuống cạnh nó: “cái ta dùng để bay lên trên thành gọi là khinh công!” – “thế muội có học được k?” – nheo nhẹ mũi Vân nhi, nằng chỉ cười: “con bé ngốc này! Một lúc nào đó ta sẽ dạy muội, được chưa?” – “vâng ti tì” – “thôi bây giờ chúng ta đi giặt đồ nhé!” – “còn cả 1 xô áo quần kia hoàng ti! K biết hoàng hậu nương nương thân thể ngọc ngà có kham nổi k?” – nó làm bộ dạng cung kính rất ngộ làm nằng bật cười: “Này! Vân nhi muội có muốn chọn ta nữa k hả” – nằng chỉ cù nhẹ vào eo nó 1 cái. Vân nhi đã lạnh lẽo cầm gáo dừa, vung vẩy nước lên người nằng. Thế là cả buổi sáng đó, trận đầu nước đã diễn ra dưới ánh nắng của bầu trời trong xanh thật vui vẻ! Sống trong lãnh cung đối với nằng mà nói rất là an nhàn; chỉ có điều là k được dc đi ra ngoài thôi! Mấy ngày qua nằng đã tìm kiếm được một người bạn thích hợp: Vân nhi của nằng, nằng có thể cảm nhận bằng tất cả niềm tin mà nằng có. K sai! Sự thánh thiện, hồn nhiên, đáng yêu mà nó có đã làm dung hòa trái tim của vệ nữ sát thủ. Chỉ có 1 vương mắc chính là khối vàng bạc ở mật thất nằng k biết làm sao – nằng vẫn chưa cho Vân nhi biết!

Đêm nay, ánh trăng thật đẹp, trong sáng và tinh khiết. Chúng đã làm tôn quý khuôn mặt trang nhã của nằng! Nhạc Mỹ đã đem chiếc đàn tranh dưới hầm lên, ngồi trên thành đá thật cao ở chính giữa lãnh cung. Bạch Vân bên cạnh nằng, mỉm cười: “hoàng ti tì, ở đây gió mát thật! Mà có thể quan sát hoàng cung nữa!” – nằng cũng cười, vuốt mái tóc mềm của nó: “đúng vậy, tiểu muội! Ta chưa bao giờ đánh đàn và hát cho muội nghe phải k? Vậy hôm nay ta sẽ để muội mở mang tâm mắt nha!”. Những ngón tay thon dài đặt lên dây đàn, gảy lên dạo đầu thật buồn. Sau đó một giọng ca thánh thót đượm buồn vang lên:

Hoàng hôn buông xuống nhìn ánh tà dương nơi chân trời

Bất chợt nhớ tới khuôn mặt chàng

Rốt cuộc hồi tưởng lại chỉ càng làm tăng thêm buồn phiền

Nhẹ nhàng lướt tiếc về quãng thời gian tốt đẹp của đôi ta

Đêm chưa tàn, sao băng đan nhau xẹt qua khóe mắt

Mười một đoạn ánh sáng mỏng manh
Gió lạnh thổi ánh nến lay động
Cô đơn chiếc bóng không người thường thức
Lưu lại cánh hoa theo gió phiêu đảng
Thiếp muốn muốn đem hao mộng trước kia chôn dấu lại
Sắp đặt thành một giấc mộng thật nỡ lệ
E rằng sau tất cả ảo tưởng chỉ là vô cùng đau thương
Nếu có hạnh phúc cũng không người cùng sẻ chia
Chàng từng là bờ cõi bao bọc thiếp
Giúp thiếp chắn đỡ trước mọi bi thương
Gió tây tàn, cổ nhân xa
Giờ đây tình yêu đó đã đi xa
Trối buộc ở giữa đôi mắt đắm lệ
Truyền trôi qua bến không người, càng thêm cô đơn lạnh lẽo
Sương trắng phủ nơi hoang vu như nước mắt chảy xuống
Giương buồm đi xa nhưng lại chẳng biết về đâu
Biết làm sao khi tới đâu cũng không tránh được bi thương
Chỉ riêng chàng là THIÊN ĐƯỜNG của thiếp~~~

Khi những nốt nhạc cuối cùng kết thúc, bất chợt trên màn trời tối đen kia, xẹt qua 1 ngôi sao. Nàng chỉ là phản ứng không kịp theo nó. Gió từng đợt từng đợt mang đến làn k khí mát lạnh, phả vào mặt nàng. Vân nhi dựa lên bờ vai nàng ngủ ngon lành như 1 đứa trẻ. Nàng chỉ còn cách đặt cây đàn xuống, diu nó vào phòng. Chuyện có người theo dõi mấy ngày trước, nàng chẳng quên mà cân trọng nhưng mãi k nghĩ ra lý do là j: chẳng lẽ Từ Nguyên hoàng hậu trước đây gây ra chuyện sao? Hừm...nghĩ mãi cũng chẳng ra, nàng đi ngủ vậy! Nói xong Nhạc Mỹ tự nhiên thối đèn, đi ngủ. Cùng lúc đó, trên đại điện cung Long Sùng, Âm Phong Dạ cư nhiên duyệt tấu chương mặc trời đã khuya. Hậu cung hẳn có nhiều mỹ nữ tiểu thiếp nhưng năm thì mười họa hoặc động trời; Phong Dạ hẳn mới đi thị tẩm. Vì điều này này mà Dư thái hậu lo lắng, đứng ngồi k yên rằng hẳn sẽ k có nổi một người để nối dõi tông đường hoàng thất. Vậy mà thật cảm tạ trời đất, thái hậu đã có một phen nở mày nở mặt khi hoàng quý phi có thai. Từ khi đó đến giờ, hoàng đế vẫn 1 mình 1 ngựa ở tẩm điện, k để mắt đến cung tần mỹ nữ nào chỉ trừ một người. Hạ Vũ đi tới ngay vàng hán đang ngồi nói nhỏ j đó. Trên môi Phong Dạ vẽ lên 1 nụ cười lạnh: “Hoàng hậu! Thực sự người là người như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nụ Cười Của Hoàng Hậu

Sáng hôm sau, nàng đang quét dọn lãnh cung thì Bạch Vân mặt buồn xo, mang com đi vào: “hoàng ti ti, 2 tuần nữa là đến lễ Nguyệt Dao rồi!” – nàng quay lại, vuốt má nó, cười: “tiểu muội, như thế thì sao?” _ “ti ti à, muội muốn đi chơi chứ không ở lãnh cung tới thui đâu!” _ “ừm! Được rồi, ta sẽ nghĩ cách! Thời giờ muội dọn điểm tâm đi, ta đói!” _ “vâng” – vừa nghe câu đồng ý của nàng mặt nó trở nên tươi tỉnh, rạng ngời. Dọn dẹp xong, Nhạc Mỹ dẫn nó vào trong phòng, đóng chặt cửa. “ti ti có chuyện j vậy?” _ “muội hãy im lặng và giữ bí mật chuyện này!” – mặt của nó lộ rõ vẻ tò mò. Nàng mở mắt thất ra, đưa Vân nhi xuống dưới: “ti ti, sao ở trong lãnh cung này có một căn hầm bí mật như vậy?” _ “ta cũng k biết! Là ta tự nhiên rơi xuống đây rồi thấy! Tiểu muội phải bí mật k cho ai biết chuyện này, rõ chưa?” – nàng vừa nói vừa quẹt nền _ “Vân nhi sẽ giữ lời hứa!” _ “đây chính là kho báu của Thái hoàng thái hậu Đỗ Văn để lại nơi này! Chính những thứ này sẽ giúp chúng ta đi dự lễ Nguyệt Dao đấy” – nàng tới bên xấp lụa, đặt tay lấy 2 màu nâu đen, trắng: “muội muốn màu nào thì lấy lên đây!” _ “vâng” – sau 1 hồi ngó lui ngó tới nó cũng chui ra khỏi sự ngạc nhiên, chọn xấp lụa màu hồng và xanh _ “Hà?! ti ti cái tù này tự mò đây nè!” – nàng quay lại đưa xấp vải cho Vân nhi, tiến tới mở cánh tù ra trong sự hồi hộp. Trong đó chứa những vật dụng hàng ngày: khung thêu, bộ kim chỉ, màu vẽ, giấy, một số tập sách và một chiếc mặt nạ. “hừm, chẳng có thứ j đáng giá! Tiểu muội, đem vải lên trên

rồi xuống đem bộ khung thêu lên” – “đc rồi”. Nàng lục lại mấy quyển sách bên dưới: 1 quyển viết về cuộc đời Đỗ Văn, 1 quyển có tựa đề ‘Chi Hoàng Cừ Uyển’, 2 quyển còn lại nói về các vị thuốc - thứ nàng có hứng thú nhất. “ừm tốt lắm! Ít ra thì còn có thứ để ta đọc! Mang hết chồng sách này cùng được”. Vân nhi nói vọng xuống: “hoàng ti còn cái gì để muội đem lên k?” – “muội cứ ở yên trên đó! Ta lên bây giờ, khỏi cần xuống mất công” – nói xong nàng ôm bộ đồ thêu cùng một chồng sách rồi bay lên. “thật k ngờ trong lãnh cung này có 1 đồng kho báu như vậy! Lúc này muội vừa sợ lại lo còn mừng nữa” – “SUYT! Vân nhi tai vách mạch rừng đó” – vừa nói Nhạc Mỹ vừa lấy tay đặt lên miệng nó: “...mấy ngày nay ti cảm giác như có ai đang theo dõi” – “xl.. ti đúng là lo bò trắng răng. Ở cái lãnh cung hoang vu, tẻ nhạt này ai mà chú ý đến” – “thôi đc rồi! Cứ cho là thế, bây giờ chúng ta bắt đầu công việc!”. Nàng chỉnh lại hai khung thêu: “ta sẽ dùng màu đen làm y phục bên trong, màu trắng làm áo lụa khoác ngoài” – “muội sẽ lấy màu xanh bên trong, màu hồng bên ngoài” – “y phục chúng ta k có nhiều nên đành tự làm thôi” – “ở đây hơi tối hay chúng ta ngồi trước cửa” – “vậy cũng đc”. Dưới ánh nắng dịu dàng phảng phất, hai cô gái ngồi bên cửa sổ vừa cắt vừa may y phục. Từng cử chỉ động tác nhịp nhàng, đôi chút lại thoăn thoắt thành thực. Thỉnh thoảng, nàng cười nhẹ - một nụ cười tươi tắn k chút ưu tư mà trở nên rạng ngời đắm đắm hơn. Khuôn mặt đó làm hấn ẩn trong cây mà đôi giết mình; Hạ Vũ đứng kế bên nói nhỏ: “bây giờ người đã tin lời thuốc hạ chưa?”. Chính hấn là người đã phải thuốc hạ thân cận nhất đi theo dõi Từ Nguyên. K phải vì hấn tha cho nàng mà là vì sứ giả Mộc quốc đến cầu xin tha cho hoàng hậu, nên Phong Dạ phải nể mặt họ. Tuy Mộc quốc chỉ là nước chư hầu nhưng nguồn tài nguyên dồi dào của họ đã giúp Thanh Phong quốc rộng lớn thoát khỏi mấy mùa hạn hán- công ơn rất nhiều. Nhưng thật k ngờ hoàng hậu đã đôi khác làm Phong Dạ lúc đầu k tin. Sau này hấn mới đi quan sát thực tế; hấn nhớ rằng trước kia nụ cười của nàng rất giả tạo, u uất k phải như bây giờ tươi tỉnh, thanh tao. Điều đó làm suy nghĩ của hấn chợt lung lay: “ngươi cứ tiếp tục cẩn thận ở đây, trẫm còn nhiều tấu chương, phải đi trước” – hấn chỉ rẽ vòm lá rồi biến mất. Dưới kia, Nhạc Mỹ ti mi cân nhắc số đo rồi nhanh tay đưa mũi kim lên xuống đều đều. Hai nàng đều rất thành thực việc may vá. Đến tận trưa(cuối giờ Ty), nàng mới hoàn thành xong phần váy mặc bên trong, đem móc lên giá: “Vân nhi, muội đi lấy cơm đi. Mấy mũi này để ta làm nốt cho”. Công việc đó được 2 nàng chuyên tâm rất kỹ, từng đường nét trở nên kì công, tao nhã. Để hoàn thành nó, 2 người phải mất 10 ngày ngồi bên cửa sổ để may vá. Nàng mỉm cười, nhẹ quệt đi vết mồ hôi trên trán, nhìn lại trang phục mình làm: một y phục bên trong mang một màu đen sang trọng, giữa thắt lưng có thắt dây đai sẽ làm tôn lên cơ thể thon gọn. Kế bên dưới, những đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm chìm nổi trong nền màu đen. Áo lụa mỏng với những đường nét tinh tế làm bộ y phục trở nên trang nhã hơn. Còn y phục của Vân nhi thì thêu 1 đóa hoa hồng, thắt thêm chiếc nơ. Bộ y phục này mang chút ủy mị mà tinh anh, thật làm người khác có ấn tượng sâu sắc!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bắt Quả Tang

Nhạc Mỹ vẫn ngồi cạnh cửa sổ, đôi bàn tay vì may vá mà xuất hiện những vết thâm nhỏ. Bất chợt nàng nhớ đến những kỉ ức lúc ở tương lai: cha là ông trùm giàu có trên thế giới, mẹ là người thừa kế gia tài truyền thống của dòng tộc. Vậy nên từ bé cô tiểu thư nhỏ đã được dạy dỗ cẩn thận từng tí một. Người nàng quý mến, kính trọng nhất có lẽ là ông nội. Ông rất yêu quý đứa cháu nhỏ này, hứa hẹn sẽ cho nó thừa kế khối tài sản khổng lồ. Mỗi ngày nàng đều bên cạnh múa hát, đọc thơ và chơi với người ông của mình. Từng nụ cười, niềm hạnh phúc đều đc cất giữ vào tâm trí của hai người. Còn mẹ nàng là người phụ nữ dịu dàng, nhân hậu nhất. Bà có nụ cười rất đẹp, y hệt nàng. Tính tình nghiêm khắc, quy củ nhất thì lại là người cha vĩ đại. Mặc dù vậy nhưng ông vẫn rất yêu thương con gái, dành tròn niềm hi vọng cho nó. Nhưng thật không may, vào cái ngày sinh nhật nàng tròn 25 tuổi, nội gián trong băng nhóm đã tiễn nàng đến cái thế giới này. Bây giờ Nhạc Mỹ lại muốn trở về nhưng k biết làm bằng cách nào. Thật vô vọng!!! Chợt nàng liếc mắt sang chồng sách trên chiếc bàn bên cạnh. Đập vào mắt nàng là cuốn sách “cuộc đời Đỗ Văn”. “ừm...K biết thái hoàng thái hậu là người như thế nào?” – nàng cầm quyển sách giờ từng trang một ra đọc. “ *Đỗ Văn có ẩn danh là Nhược Mỹ Thái Cô- nhân vật mạnh nhất giang hồ với bí kíp truyền thuyết Chi Hoàng Cừ Uyển. Có thể nói k ai là đối thủ của bà; cũng như chưa có ai thấy dung mạo thật giấu sau chiếc mặt nạ hoa lệ. Mọi thông tin về Đế nhất cao thủ bất bại đều bị chôn vùi vào hồ sâu. Người duy nhất may mắn biết về bà là tiên đế Âm Phong Lãnh. Tình cảm của họ như đôi uyên ương bên cạnh, thật cao cả và trong sáng. Vào năm Đỗ Văn 32 tuổi thì được sắc phong làm hoàng hậu dưới thân phận là dưỡng nữ của thái sư. Con trai là tiên đế Âm Phong Quốc được phong làm thái tử. Từ đó trở đi, trên giang hồ k còn xuất hiện Nhược Mỹ Thái Cô nữa!*” – đó chính là phần tóm tắt gọn nhẹ trong đầu nàng. Ít ra thì thế giới này cũng có cái phù hợp với tổ chất tự do của nàng. “hoàng ti ti, nước tắm muội đã chuẩn bị!” – nàng quay đầu cười nhẹ: “được rồi! Vân nhi, lại đây ti có cái này cho muội!”. Nàng mở học tủ, lấy ra một lọ nước nhỏ, đặt vào tay nó: “đây là dược hương ta vừa mới chế từ hoa sen trong hồ cùng thảo dược quý đem tặng cho muội” – nó mở nút lọ

hít nhẹ: “OA...thơm thật! Đa tạ ti ti!”. Sau đó, nàng nhẹ bước tới cạnh chiếc bồn gỗ xoành xoạch trong lãnh cung. Nếu như ở địa vị quý phi=>hoàng quý phi=>hoàng hậu thì sẽ được tắm trong Thác Bảo hồ sang trọng. Nàng chỉ múc thêm nước nóng, rắc vào những nhánh hoa thảo dược. “ti ti làm sao chúng ta trốn ra khỏi cung để tham gia lễ Nguyệt Dao được?” – Bạch Vân cọt nhẹ trên tấm lưng nõn nà của nàng hỏi: “miễn sao ti ti có cách là được. Mấy ngày nữa rồi muội sẽ biết” – “lúc nào ti cũng chỉ trả lời câu đó”. Tối nay nàng cảm thấy mình trở nên âm tình bất định. Mái tóc đen nhánh buông xõa trước ngực, Nhạc Mỹ gẩy lên bản “Tiêu Tương” bằng cây đàn ti bà. Thật là nói k sai âm nhạc chẳng khác rượu giải sầu là bao. Chợt nàng nhẹ đặt cây đàn xuống, trầm mặc một lát rồi quay nhanh ra phía sau. PHỐC...PHỐC... Linh cảm của nàng quả k sai: rõ có người theo dõi nàng! Nàng bay sang bên phía ngọn cây cao nhất, thoáng giết mình: Một tên nam nhân mặc bộ đồ đen, mặt mày nhẵn nhụi vì đau, cánh tay trái vì trúng ám khí mà máu chảy k đông: “bây giờ thì anh hùng mạt lộ (anh hùng tới lúc cùng đường) rồi chứ? Nói xem tại sao lại theo dõi một phế hậu như ta?” – hấn chỉ quỹ xuống: “mong hoàng hậu thứ tội, đây là mệnh lệnh của tiểu nhân!” – nàng nhún mày nhưng khuôn mặt vẫn 1 vẻ đẹp dương chi bạch ngọc(cao quý thanh khiết): “vậy chắc chắn có kẻ đứng đằng sau ngươi! Nếu nói thật ta sẽ tha chết!” – “đây là mệnh lệnh, mong hoàng hậu thứ tội cho tiểu nhân bất trí nhất từ!” – “vậy thì ngươi thật sự muốn chết?! Lần trước đã cảnh cáo vậy mà vẫn tái phạm, coi thường lời cảnh cáo của ta. Ta thật k biết mình đã trả tội vào lãnh cung sao mà vẫn có người bám riết k thôi! Thực sự thì ta đã có điểm j khiến người khác phải theo dõi đến vậy!” – nói riết cũng phải mệt nhưng hấn vẫn một mực cúi đầu, không một tiếng đáp. Nàng thực sự tức giận: “xem ra ngươi vẫn một mực uân từ k chịu khai? Được thôi để ta dạy dỗ ngươi một chút!”. Nàng bay ra đứng giữa cột, cầm cây đàn gảy nên những giai điệu kì quái, tấn công người đối diện. Đây chính là bí kíp cổ xưa: Nguyệt Dị Cầm- dùng âm nhạc để đánh đối thủ; chưa ai có thể thoát khỏi tiếng đàn này. Nhưng thật lại thay tên áo đen phía dưới vẫn bất vi sở động: “thật kì lạ! rõ ràng mình đã luyện bí kíp này rất lâu. Ông từng bảo chưa có ai thoát khỏi tiếng day dứt thống khổ của đàn” – nàng thắc mắc nghĩ trong đầu. “Quả nhiên tiếng đàn thật nguy

hiếm!" - một giọng nói hàn băng vang lên

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nàng Tức Giận

Nhạc Mỹ nhìn về phía giọng nói phát ra. Trong tấm màn đen ở lùm cây, một thân nam trang cao ráo, vạm vỡ mặc áo long bào bước ra. Trong đầu nàng hiện lên 1 số hình ảnh: “thì ra là đương kim hoàng thượng, thật thứ tội!” – nàng nói với một giọng mỉa mai, tay vẫn gầy nhẹ, mân mê từng dây đàn. Hắn nhếch môi, phi thân ra, đứng giữa k trung: “hoàng hậu sau khi vào lãnh cung thì thật khác thường!” – “ta có khác thường thì mệnh hệ j đến hoàng thượng! Ta chỉ mong người khỏi giả ra khỏi nơi lãnh cung tăm tối này! Đừng ở đây mà bản áo rồng cao cao trọng vọng của người!” – “hừm bây giờ nàng đang trách trẫm?” – “...” – “hoàng hậu đặc biệt thật khiến trẫm tò mò! K sao, một ngày nào đó trẫm sẽ đưa nàng ngồi lại vị trí mẫu nghi thiên hạ, để dần thường thức!” – “ngươi...” – nàng ngược mặt lên phần nộ nhưng dưới ánh trăng sáng, dung mạo nàng lại trở nên ủy mị 10 phần: mi tựa tân nguyệt - mi thanh mục tú! Phong Dạ từng người trog giấy lát rồi cười nhẹ. Hắn bay như chớp đến chỗ nàng ngồi; một tay ôm qua thắt lưng, đặt lên cánh môi anh đào mọng nước của nàng một nụ hôn nhẹ. Khi rời đi, Nhạc Mỹ vẫn sững người nhưng rồi cũng bình tâm lại – nàng nói con tam bành: “ngươi...ngươi thực sự muốn ăn ám khí của ta?” – “ám khí của nàng trẫm k sợ nhưng lại sợ thuộc hạ của trẫm sẽ bị nàng hại chết!” – “hắn đã theo dõi ta, chết cũng chẳng đáng!” – Nàng vẫn cười thâm: ai bảo ngươi khiêu chiến trẫm? “hoàng hậu cứ cho đó là lỗi của trẫm, hẳn ta chỉ là thuộc hạ nghe theo mệnh lệnh của bề trên. Chẳng lẽ đường đường là một quốc mẫu Thanh Phong quốc mà đi giết người; nàng k sợ tai tiếng cho đất nước sao?” – “nếu có tai tiếng thì đó đều dành cho hoàng thượng đâu có liên qun đến ta?” – “trẫm k có thời gian đùa giỡn với nàng, mau đưa thuốc giải ra!” – mặt hắn đổi nghiêm nghị nhưng nàng thì thờ ơ đưa ngón tay chỉ, thân nhiên: “KHÔNG CÓ!” – “cái j? K lẽ hẳn sẽ chết sao?” – “hoàng thượng cứ đợi đến sáng mai thì tự có cách giải quyết”. Nàng chưa đợi hắn trả lời đã bay vào trong phòng, tắt đèn, đi ngủ!!! Phong Dạ đứng bên ngoài tức giận như muốn băm nàng thành trăm mảnh: chưa bao giờ có nữ nhân nào ngỗ ngược với hắn như nàng, Nhạc Mỹ nằm trên giường trần trọc, vừa tức vừa giận. Hắn là người đầu tiên dám cưỡng hôn nàng. Nếu là những tên vô lại nàng đã cho người đó lên thiên đường rồi! Nhưng nàng cũng gạt phắt đi và ngủ tới sáng! Trong lúc đó hắn vẫn miệt mài ở mặt thất bào chế thuốc giải độc cho Hạ Vũ, tức giận: “thật sự thì ám khí của nàng bào chế bởi thứ ma quỷ j mà độc đến như vậy?” – “hoàng thượng đừng gắng công nữa. Là do thần bất cẩn nên trúng phải nó, chết cũng do thuộc hạ k gắng sức!” – “đừng có nói nữa, trẫm sẽ cho ngươi 1 chưởng đó”. Hắn cầm lọ thuốc nhỏ, rắc lên vết thương đang dần chuyển sang màu tím và cũng đang bung mủ: “lọ thuốc này sẽ khiến độc trong người sẽ k xâm phạm đến nội tạng. Nếu như truyền thêm chân khí thì may ra ngươi còn khỏi được” – “hoàng...hoàng thượng nếu người truyền chân khí cho thuộc hạ thì nội lực trong người truyền sẽ truyền giảm 1 nửa. Thân...thân thực k an tâm” – “sao hôm nay ngươi lảm lòi vậy?” – hắn nhăn mặt nhăn mày điểm huyệt Hạ Vũ rồi ngồi phía sau truyền chân khí cho hắn. Sáng hôm sau, Nhạc Mỹ thức dậy từ sớm, ra vườn ngồi chơi. Nàng thấy 1 vài búp sen tươi rói, tự nhiên lại nhớ đến món súp ngó sen của mẹ nàng. Nàng tự như: “lâu rồi k khuấy động tay chân, mình cũng nên cho Van nhi biết tay nghề của mình chứ nhỉ?”. Nàng cúi bỏ đôi hài của mình, đứng là là trên mặt nước, thuận tay ngắt một lá sen xanh ngắt chứa những giọt sương tinh khiết của buổi sớm mai. Sau đó nàng lôi từ trong nhà kho ra một cái bếp than củi đem đốt lửa lên. Vì tiếng lục cục lục cục phát ra mà Vân nhi chợt tỉnh giấc, bước ra ngoài: “hoàng tì tì đang làm j vậy?” – “chốc nữa ta sẽ cho muội một bát súp”. Nửa giờ sau, nàng chan canh ra hai cái bát, đặt lên bàn. Khỏi từ bát súp bốc nghi ngút, những ngó sen thơm thảo được gói cẩn thận trong lá, màu súp trắng hòa quyết với hạt mè bé li ti, hương thơm ngào ngạt, thanh khiết như hương sen từ đó mà tỏa khắp gian phòng. “Vân nhi muội hãy nếm thử bát súp này đi” – “được rồi” – nó cười tươi, cầm muỗng nếm thử: “thế nào?” – “oa! Ngon quá, tì ti cái j cũng thành thực hết!” – “ăn đi! Khỏi phải nịnh” – nàng vuốt tóc nó, đáp lại. “ừm...tì ti mai là lễ Nguyệt Dao rồi” – “vậy sáng mai muội và ta bí mật xuất cung từ sáng. Chúng ta sẽ chơi từ sáng tới tối khuya luôn nhé!” – “hoan hô tì ti! Muội sẽ mu về thật nhiều thứ để biến lãnh cung của chúng ta thành 1 nơi lung linh luôn” – “ta nhất trí với muội” – “muội có 1 chiếc khăn voan mỏng, thêu hình mẫu đơn để tì ti che mặt! Nếu để người khác thấy nhan sắc thiếu nhan nhả dung của tì, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn với những tên nam nhân mất!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sắc Lang Hoàng Đế

Trong khi Bạch Vân dọn dẹp thì nàng tranh thủ đem chén đĩa và áo quần ra rửa giặt. Nhạc Mỹ đang múc nước thì chợt thấy bên bụi rậm 1, 2, 3,...6, 7 con chuột rung rinh chạy ra. Hai thứ trên đời nàng kinh sợ, luôn muốn tránh xa chính là: thứ nhất đàn ông sắc lang, biến thái và...chuột. Máu trong người nàng như muốn sôi lên, liền vác chổi rượt lũ chuột khốn kiếp quanh nhà: “tụi mày mà quay lại đây thì chết với Nhạc Mỹ ta!”. PHÁP...PHÁP... vì trúng ám khí mà mấy con chuột ngã ra chết lăn quay. Vân nhi thấy tì ti mình nổi khùng lên vì mấy con chuột bé tí thì lấy làm lạ: “hoàng tì, lãnh cung chúng ta có chuột thì đâu có j bất thường mà sao tì nổi con tam bành lên như thế?” – “ta thề với trời rằng nếu để mấy con vật đó gặp ta 1 lần thì xin người đón hộ nó lên trời! Mà thật là lạ rõ ràng ta đã rắc bột linh sam các xung quanh lãnh cung để đề phòng mấy con chuột. Vậy mà sao chúng kéo một lũ đến như thế?” – “thôi tì ti vào nghỉ ngơi đi! Để muội xử lý mấy con chuột cho” – “ừm...KHOAN ĐÃ... muội có nghĩ thấy mùi j không?” – “có hơi hơi nhưng muội k đoán ra nó”. Nàng hít nhẹ một hơi: “ta khẳng định 100% là mùi xạ hương nguyên chất nồng nặc phát ra từ mấy con chuột này!” – “chắc là vậy! Nhưng tì ti 100% là j?” – “ờ là chắc chắn đó” – “đã hiểu” – “thôi muội hãy vắt mấy con chuột bán thiêu này đi!”. Bạch Vân lấy cái xô nhỏ đem bỏ hết đám chuột

vào trong rồi ra ngoài. Nàng quay người lại, giật mình: “thì ra là hoàng thượng! Người cũng rảnh rồi quá rồi, chỉ tiếc là nhầm chỗ”. Phong Dạ vẫn lạnh lùng, trầm ngâm đứng đó: “là trẫm đi thăm nàng! Chẳng lẽ k chào đón trẫm như bình thường đc sao?” _ “xin lỗi bệ hạ! Người có thấy bên ngoài cửa đề hai chữ ‘Lãnh cung’ k?” _ “tất nhiên” – hần dựa người vào cửa, ung dung trả lời: “vậy thì người rất bình thường, k có bị mù! Đây k phải là Dao Hi điện (hoàng quý phi), Thái Ngọc điện(quý phi), Tề Lan điện(hoàng phi chính phẩm) hay là Minh Dương điện(hoàng phi nhị phẩm) để hoàng thượng lui tới đâu! Mời đi cho!” Hần vẫn nhếch môi nhìn nàng nhưng mồ hôi đã vã ra như tắm, đôi môi nhợt nhạt rồi ngã quỵ xuống. Nàng vội chạy tới đỡ con người to lớn đó, hần gục ngay trên bờ vai tròn trịa của nàng. Nhạc Mỹ đem hần đặt lên giường rồi bắt mạch: “hừm cái tên sắc lang này làm j mà truyền nhiều chân khí quá vậy? Thân thể suy nhược, nội khí đảo ngược gây ách tắc động mạch chủ rồi!”. Nàng ra ngoài sắc thuốc, hâm cho thật nóng rồi đổ ra chén, mang vào. Nàng vắt khô chiếc khăn thấm mồ hôi cho hần. Nếu nói thực hần cũng thuộc vào dạng cool men: ngũ quan hài hòa, làn da hơi ngăm. Nàng chột rùng mình, vỗ má: “ngoài ông nội và cha, ta chưa bao giờ tiếp xúc với đàn ông gần như vậy! Đừng để nội tâm dao động, Nhạc Mỹ! Chuyện hôm qua còn chưa tính sổ mà lại cứu hần, mình quá nhân từ rồi”. Nói xong nàng đỡ hần dậy, đôi bàn tay tiêm tiêm ngọc thủ(ngón tay thon dài như ngọc) vuốt lưng hần rồi điểm huyết chân khí, làm thông động mạch. Sau đó nàng nhẹ nhàng đỡ hần xuống giường. Nàng cảm chén thuốc nghi ngút khói, thờ dãi: “hần chưa tỉnh thì làm sao uống thuốc đây trời?”. Vừa lúc, Bạch Vân từ cửa chạy vào: “tí tí muội đã xử lý xong mấy con chuột phá phách rồi” _ “ừm” _ “tí tí, ai vậy?” _ Vân nhi chỉ chỉ tên nam nhân nằm trên ngay trên giường tí tí. Nàng nhăn mặt: “là một tên thái giám ngắt ngay trước cổng” _ “thì vệ canh cửa k thấy sao ạ?” _ “họ đã đi ăn cơm rồi” – nó gật gật đầu _ “thôi muội ra giặt áo quần đi!” _ “vâng ạ”. Chờ Bạch Vân ra ngoài, nàng khép cửa, bùng thuốc tới giường. Nàng nhẹ nhàng múc một thìa thuốc, đổ vào miệng hần nhưng lực bắt tòng tâm. Cứ hai ba lần như thế là thuốc lại trào ra, nàng cáu: “tên sắc lang kia, người có biết thuốc này ta đã kì công nấu như thế nào k hả?”. Tiếc cho bát thuốc quý giá, nàng đem cho hết vào miệng, nghĩ: “hần ta đã ngủ nên đành phải sử dụng nhục kế này! Tinh dậy ta sẽ bắt người trả hết”. Nàng cúi xuống, áp đôi môi của mình vào miệng hần, trút hết thuốc vào trong. Nàng đang định đứng dậy thì một lực mạnh kéo nàng về phía hần. Đôi bàn tay ghì chặt đầu làm nàng k kịp phản ứng mà cứ trở mặt ra. Nàng gần như chìm trong nụ hôn thật ngọt thật sâu của hần. Sau khi hoàn thành, hần nằm trên giường, cười: “hoàng hậu, nàng thật to gan, dám cưỡng hôn trẫm và gọi trẫm là thái giám! Coi như lúc này ta trị tội nàng”. Nhạc Mỹ biến đổi khuôn mặt như làn da của tắc kè. Nàng lấy gối nện liên tiếp vào người hần la to: “tên cầu hoàng đế, tên cầu thái giám...hic hic...đồ biến thái, đồ sắc lang, đồ dè cụ. Cút! Cút ngay cho ta, đừng ló cái mặt tới đây nữa! Nếu k ta sẽ cho người ăn độc dược luôn”. Nói xong một mạch nàng chạy thẳng, mặc kệ trên giường hần như thế nào. Máu đã dâng tới đỉnh đầu nàng, Vân nhi thấy sắc mặt nàng k tốt bèn chạy tới: “tí tí làm sao vậy?” _ “ta k có sao! Muội đi làm việc đi”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Hoàng Quý Phi Sẩy Thai

Bạch Vân thấy tí tí của mình tựa đang ‘bốc hỏa’ thì vội lạng lẽ tránh xa. Nàng bay lên tường thành ngồi: tên ôn dịch, bốn nương ta chưa từng thấy ai vô phép tắc như người. Đối với ta ngay cả hoàng đế hùng mạnh cũng phải cúi đầu. Nếu như tên hoàng đế người muốn dây vào ta? ĐUỐC! phé hậu ta sẽ chinh người đến chết mới thôi. Nàng hiện giờ k phải tức giận hóa cuồng mà là ức vì bản thân mình. Nhạc Mỹ nhớ đến bí kíp Chi Hoàng Cửu Uyển được nhắc đến trong sách mà nàng đã đọc qua. Đối với nàng những j liên quan đến võ thuật nàng đều có hứng thú muốn học qua. *‘muốn luyện Chi Hoàng Cửu Uyển, đầu tiên phải điều khiển được nước, lửa, đất, cây rừng và cảm hóa, cảm nhận chúng bằng nội lực’* - điều này đối nàng quá dễ. Nàng chỉ ngón tay trở vào dòng nước, nhắm mắt và nâng nhẹ những tia nước. Những dòng nước dần dâng lên cuộn thành giọt nước lớn lăn qua lăn lại trên tay nàng, y như những cục bông tinh khiết nhỏ xinh. Nhạc Mỹ nàng có 1 năng lực thần kì, thích ứng và học hỏi nhanh mọi thứ. Bất kì thứ gì qua tay nàng đều k bỏ quên. Đoạn nàng nhảy xuống, thân nhiên đi vào phòng nhưng k thấy hần đâu. Nàng tự mãn, cười thầm: “đi càng tốt, khỏi đuổi!”. Nhạc Mỹ đem hai bộ y phục cất từ trước ra, đốt than lên, đem ui phẳng. Thời nay k có bàn ủi mà dùng giấy sát ở phần đầu có một mảnh sắt hình tam giác; đem hơi trước lửa cho nóng. Sau đó, nhẹ miết vào y phục cho phẳng. Nàng treo hai bộ y phục lên rồi sửa soạn tư trang cho cuộc vui chơi vào sáng mai. Vân nhi đột nhiên hốt hờ chạy vào, nói rõ to: “hoàng ti tí...tí tí! Hoàng quý phi...sảy thai rồi!”. Nàng nghe tin đó thì cũng bình thường vì vốn k có hạn thù j với Lã Phụng An. Nhưng lại thăm thay cho chốn thâm cung vì tranh sủng. Chắc chắn thì đã bị phi tần hãm hại bởi là người duy nhất và đầu tiên mang long thai. Bạch Vân vuốt ngực, thờ hồn hèn: “nghe nói hoàng quý phi từ khi mang thai thì hoạnh hộc, kiên cường với các phi tần khác. Thế mà sáng nay lại tự nhiên động thai khí mạnh, ngắt xuống. Đảm bảo với tí, vụ này là nỗi nhất hoàng cung; Phụng An chắc như từ trên trời đáp thẳng xuống đất. Còn thái hậu ngắt lên ngắt xuống vì mất tôn tử. Ha ha” _ “Vân nhi, muội hãy ra ngoài chịu phạt mau!” – chột khuôn mặt nàng nghiêm nghị_ “tí tí muội chỉ là vui mừng chút xíu cho tí thôi mà” – nó vội vàng bảo chữa cho hành động thất thổ của mình

Nàng đưa cho Vân nhi một chum nước: “hãy ra ngoài quỳ nửa canh giờ cho ta, giờ thẳng tay lên. Rõ muội k được phạm húy tên của hoàng quý phi; nếu như vậy mà người khác nghe được những j muội nói sẽ gây ra họa lớn cho chúng ta! Cho dù có là dịch thù k đội trời chung đi nữa cũng k nên đánh vào điểm yếu của họ. Từ nay muội k đc phạm phải nghe chưa?”. Nó buồn thiu đi chịu phạt. Nàng ngồi xuống bàn, nhấp ngụm nước: ‘chắc chắn mùi xạ hương từ đàn chuột có vấn đề’. Nàng dựa theo trí nhớ của Từ Nguyên hoàng hậu về sơ đồ lục cung ra giấy. Nơi nàng ở là lãnh cung sau Từ Cẩm điện ở chính giữa trục nam, hướng tây bắc là Lệ Giang điện cho cung phi hiệu tấn tam phẩm trở lên do Huệ tần làm chủ; hướng đông nam là Dao Hi điện của HQPhi; hướng tây là Thái Ngọc điện của quý phi Mỹ Đan; hướng đông là Tề Lan điện của các phi ngũ phẩm trở lên do An phi làm chủ.... Đàn chuột đã chạy từ Dao Hi điện về phía...Lệ Giang điện thông qua lãnh cung. Tuy vậy nhưng nàng vẫn chưa kiểm chứng được nên k chắc chắn: “thôi phó mặc cho mọi chuyện vậy”. Nhạc Mỹ ngồi ngắm mình trong gương: vết thương trên trán giờ đã khỏi. Nàng chải tóc, vắn tóc sang một bên rồi cài một chiếc trâm màu xanh vào, đoạn xoa tóc trước cửa. Bỗng nàng nghe tiếng ồn ào bên ngoài: “phé hậu, người ở đâu? Mau ra đây cho bọn cung”. Nhạc Mỹ bước ra ngoài thì thấy hoàng quý phi giận giữ mang theo đám người hầu cùng La phi và Mễ tần bước vào. Nàng chỉ bình thần bước ra ngoài: “có chuyện j mà các người kéo đến làm loạn vậy?”. Phụng An chỉ thẳng vào mặt ta: “đàn bà to gan, dám mưu hại tôn tử hoàng thất! Người chỉ muốn ra khỏi nơi lãnh lẽo này nên mới ám hại bọn cung phải k?”. Bạch Vân vội chạy lại, nắm tay nàng biện bạch: “hoàng quý phi đây có bằng chứng j mà đổ tội cho hoàng hậu chúng ta?” _ Phụng An ma mãnh cười lớn: “hoàng hậu sao? Chỗ này k phải là tên nô tì người chửi mắng vào! Phé hậu đúng là k biết dạy người để chó đi cắn bậy” _ “ngươi...” _ Vân nhi ghen hờn. “các người mau đánh chết tiện tì này cho bọn cung”_ Phụng An vội ra lệnh cho người hầu tiến tới. Nhưng nàng k phải là thứ dụng tới thì có thể dụng tới. Bất cứ người nào tiến tới nàng đều cho ngã lăn quay ra đất. “giỏi lắm! Người dám đánh người hầu bọn cung!

Hôm nay bốn cung giết chết người”. Hoàng quý phi hung dữ chạy đến định bóp cổ nàng và đã bị nàng giữ tay, xô xuống đất: “hoàng quý phi! Nếu người k chịu cái tai quy chính thì sẽ có ngày gây lỗi lầm lớn! nhớ đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Xuất Cung Đi Chơi

Phượng An bị đẩy ngã, nghiêng rãng nghiêng lợi cau có: “tiện nhân! Người dám xô ngã bốn cung! Người sẽ ở trong lãnh cung này đến già, bốn cung sẽ cố gắng sống cho đến lúc đó để nhìn người chết đi” _ “tì tì vừa mới khỏe, ngọc thể người rất quan trọng. K nên vì phé hậu mà nổi giận cho mệt sức, đánh ả cho bản tay! Chúng ta đi thôi”- La phi chen vào, khuôn mặt rất kịch _ “nể lời La phi, bốn cung hôm nay tha người 1 mạng! HỒI CUNG”. Sau khi bọn họ rời đi, Bạch Vân níu tay nàng: “hoàng tì tì, các vị nương nương đánh người mà tì k tức, k nổi giận sao? Đáng lẽ ra phải cho họ 1 trận chứ!” _ “Vân nhi, k phải những vị cung phi đó chanh chua, thâm độc như vậy đâu! Là nơi chốn thâm cung tranh giành quyền lực này đã tôi luyện họ thành ra như thế. Chỉ có độc ác với người khác mới có thể bảo toàn ngôi, vị mạng sống của mình! Vốn dĩ hoàng quý phi k phải là người có tội mà chính lực cung mới là có tội. Thôi chúng ta vào trong đi nghỉ, ta mệt rồi!” _ “vâng”. Bạch Vân đi lấy bữa tối, nàng thì ngồi trên giường đọc sách. ‘chân gối nhẵn nhụi hết rồi’- nàng đứng dậy lật tấm ra mòng lên thì bỗng có vật j đó rơi ra. Nàng cúi xuống nhặt lên; thì ra là một nửa tấm ngọc bội đẽ điêu khắc tinh xảo. Đó là ngọc thập hồng lục rất quý, trên đó có đỉnh đá lục bảo hiếm, bên cạnh khắc 1 chữ ‘ĐẾ’. nàng nghĩ là chắc lúc nàng đánh hấn túi bụi, nó đã rơi lại trên giường. K sai! Nửa phần ngọc bội còn lại ở trong tay nàng, chỉ khác ở trên đó khắc chữ ‘HẬU’. Đây chính là quà chúc mừng của Lương quốc khi thái tử đăng cơ và thái tử phi lên ngôi quốc mẫu. Nhạc Mỹ đem miếng ngọc bội cất vào hộc tủ. Cùng lúc đó ở Xa Lệ điện, hoàng quý phi khóc suốt mướt kể chuyện tình cho thái hậu nghe: “thái hậu nương nương, rõ ràng phé hậu k chịu an phận thủ thường chịu phạt trong lãnh cung mà đi ám hại con. Thái y bảo con sảy thai vì mùi xạ hương quá mạnh bốc lên ở đâu đó. Rồi thái giám trong cung bắt đc 1 con chuột trên mình trét đầy xạ hương. Có người còn thấy đàn chuột đó chạy về phía lãnh cung phé hậu. Thái hậu...mong người thương tình cho tôn tử đáng thương mà xuy xét phé hậu! Hu..hu...hic hic”. Trương thái hậu cầm đôi bàn tay Phượng An, vỗ nhẹ như an ủi: “hoàng quý phi, phé hậu sẽ ở trong lãnh cung suốt đời và chết trong sự cô đơn, tủi nhục! Ai gia đảm bảo với con chuyện này! Tồi mai là lễ Nguyệt Dao, con hãy nghỉ ngơi cho khỏe để xuất

cung nữa!” _ “đá tạ thái hậu minh xét”. Phượng An hành lễ rồi lui ra, trên môi vẽ một nụ cười thâm độc. Sáng hôm, nàng dậy sớm và cũng kêu Bạch Vân dậy. Nàng mặc y phục, quàng thêm chiếc khăn lụa trắng nhìn rất lạnh lùng, bí hiểm và kiêu sa. Vân nhi vẫn một vẻ đáng yêu với màu xanh và hồng. Nàng ngồi trước gương, xoa mái tóc dài, tết 2 lọn tóc ra đằng sau rồi cố định bằng trâm vàng. Mở hộc tủ ra, Nhạc Mỹ sức nước hoa đặc biệt của nàng lên người- một mùi hương thật quyền quý và thanh tao. Đột nhiên nàng lại đeo miếng ngọc bội có chữ hậu lên và cất giữ mảnh còn lại trong người. Bạch Vân cũng đã chuẩn bị xong: “muội muội, đây là bọc tiền của muội. Mỗi người giữ 30 lượng!” _ “vâng”. Nàng xuống hầm lấy lên thanh bảo kiếm đẹp nhất. Nó vì được nàng bí mật dạy sơ qua cách bắn cung nên đeo sau lưng một bộ cung tên. Nàng đóng cửa lại, cùng nó nhảy lên bức tường: “ta sẽ điểm huyết và truyền thần khí cho muội. Nếu bay cùng ta chắc chắn sẽ được!”. Vậy là sau nửa canh giờ hai người đã rời hoàng cung 1 cách êm đẹp và đứng trước cổng chợ. Bạch Vân cười: “từ khi đến Thanh Phong quốc, muội chưa được xuất cung lần nào”. Nàng thì muốn xem chợ thời nay như thế nào. Hai nữ tử đi hết hàng đồ này đến hàng nọ: những quầy trang sức đầy bà chủ, tiểu thư sang trọng đến hàng lụa là gấm vóc,... Đi này giờ nàng chưa mua được thứ j ưng mắt còn Bạch Vân tay đầy hồ lô và lọ xường: “muội đó ăn ít thôi! Sau này k xuất giá đc đâu!” _ nó ôm tay nàng cười: “muội quyết ở suốt đời k lấy chồng đâu!” _ “con bé này” _ nàng dí nhẹ tay vào trán Vân nhi. BÓP! Một nam nhân đột nhiên va vào hai nàng. ‘người đi mà để mất dưới chân hả? Làm rơi hết hồ lô của ta rồi!’ _ Bạch Vân nổi nóng khi thấy món ngon của mình tiêu tan. Nam nhân đó rồi rít xin lỗi: “tạ hạ bất cẩn xin lỗi hai vị tiểu thư! tạ hạ sẽ đền lại” _ “k cần công tử bận tâm! Lỗi đều của cả hai mà” _ nàng cũng đáp. Mặc dù không thấy khuôn mặt nhưng qua đôi mắt phượng long lanh kia, chàng nghĩ đó chắc chắn sẽ là nhan sắc câu hồn đoạt phách. “xin hãy cho tạ hạ trả lại những j đã làm rơi bằng bất cứ giá nào! nếu k tạ hạ sẽ rất bức rút” _ “k phải ta đã nói công tử k cần bận tâm sao?” _ nàng mệt mỏi đáp lại _ “tạ hạ...” _ “đc vậy ta thay tiểu thư ta đồng ý! Hai chúng ta là người từ xa đến, người chắc là người ở đây! Vậy hãy dẫn chúng ta đến những chỗ nào hay hay đi!” _ “Vân nhi!” _ nàng vội can thiệp vào vì vốn k thích người lạ tự do tiếp xúc nàng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thanh Phong Quốc

Vị công tử liền chấp tay: “vậy tạ hạ xin mạn phép. Tạ hạ là Chu Mạnh Từ” _ “tiểu thư nhà ta tên Từ Huệ Nữ - con gái 1 thương buôn. Còn ta là Triệu Nhi” _ “mời Từ tiểu thư và Triệu tiểu thư theo tôi” _ “được”. Bạch Vân níu tay nàng: “đi thôi! Tì còn đứng đây làm j?” _ “nhưng...” _ nàng muốn khước từ vì công tử bởi khi nhìn vào ánh mắt hấn, nàng tiên đoán điều j đó k tốt lành. Mạnh Từ vừa đi vừa nói: “Bạch Thanh thành là nơi rộng lớn, trừ người hoàng thất, quan lại k ai đc sống trong đó. Nó rất nguy nga và tráng lệ; riêng Sùng Chính điện, Xa Lệ điện và Từ Cẩm điện được dát vàng trên tường. Phủ của tể tướng, vương gia thì đẽ dát bạc sang trọng k ai bằng...” _ “điều này chúng ta biết!” _ “hàng năm các nước chư hầu xung quanh Thanh Phong như Lương quốc, Mộc quốc, Hạ quốc đều nộp cống phẩm. Vì vậy đất nước của chúng ta rất giàu có và phồn vinh. K một nước nào dám xâm

phạm Thanh Phong vì binh lính đê đào tạo rất tinh nhuệ. Xung quanh kinh thành là 12 tỉnh trực thuộc: Cát Châu, Phù Châu, Hóa Bàng, Mộc Bàng, Cửu Bàng, Điều Lâm, Hồng Phủ, Thủy Châu, Liêu Đan, Phong Trì, Trạch Trì và Hóa Xương. Mỗi mùa đều tiến cống lương thực châu báu cho hoàng đế. Nhân dân cả nước yên ổn, ấm no... Món đặc sản của Cát Châu chính là bánh bao ngũ lạp, đậu phụ cuốn sen và canh đào chả cuộn. Hai vị tiểu thư vào Lục Chi quán nếm thử đi, nơi đó là đông khách nhất đấy!”. Vân nhi như bị cuốn hút theo lời kể của Mạnh Tử còn Nhạc Mỹ chẳng buồn nghe, cứ chậm chậm bước theo nó. “tí tí, muội đói bụng rồi! Chúng ta đi ăn nhé!” – “muội đúng là có tâm hồn ăn uống, k phải cách đây chưa đến nửa canh giờ muội đã ăn mấy cây hồ lô rồi sao?” – “hì hì...đi mà...tí tí”. Nàng còn cách nào để chiều lòng Vân nhi nữa chứ; cứ thuận theo ý nó vậy!”. Thế là buổi sáng đó, hai nàng đã đi chơi suốt mấy canh giờ, ngốn đến gần trưa. Mạnh Tử cúi người: “tại hạ còn có người nhà chờ. Tại hạ cáo từ hai vị cô nương tại đây! Có duyên ắt gặp lại!” – “cáo từ!” – Bạch Vân chấp tay đáp lại hân, rồi quay sang tí tí đang đứng trầm ngâm: “tí tí, muội mệt rồi, chúng ta tìm một quán trọ để nghỉ nhé!” – “ừm... đến khách điểm gần Tu Nguyệt hồ để tối nay chúng ta có thể dự lễ Nguyệt Dao”. Hai nàng đang chuẩn bị đi thì nghe một tiếng hô to:

“Mỹ Thanh quận chúa đến! Các người mau tránh đường, tránh đường”

Nàng quay người lại: ở giữa đường có một chiếc kiệu hoa quyền quý, trong đó là Ngô Mỹ Thanh- con gái của thái sư Ngô Thái Bạch. Cô là một người thuộc dạng con gái mỹ miều, có chút sắc đẹp, giỏi cầm kì thi họa nhưng lại kênh kiệu và độc ác từ tấm bé. Nếu k có Từ Nguyên thì có lẽ giờ nàng ta đã là mẫu nghi thiên hạ. Mọi người đều dần hàng để kiệu đi qua. Bỗng nàng nhìn thấy một người mẹ khóc bên kia đường, la lớn: “Kim nhi! Kim nhi! Mau lại đây...lại đây với mẫu thân...Kim nhi, Kim nhi...” nhưng người phụ nữ đó lại bị binh lính ngăn cản, k cho qua. Trước kiệu chừng vài chục bước có đứa bé trai chừng 2 tuổi, tay cầm quả táo hồn nhiên ăn mà k biết có nguy hiểm ập đến mình. Nàng vội tung chiếc khăn lụa dài ra, quấn quanh người đứa bé, đưa nó vào vòng tay mình. Nhạc Mỹ bế đứa bé, bay sang bên kia đường trả nó về tay mẹ: “lần sau di nương đừng để bé chạy lung tung nữa!” – “đạ tạ cô nương cứu mạng con tôi” – “...”. Sau đó nàng trở về tiếp tục chuyến đi với Bạch Vân: “tí tí lúc này người giống như tiên nữ hạ phàm để cứu người vậy đó!” – “thôi đi, đừng nịnh nọt nữa” – “muội đâu có nịnh”... Tu Nguyệt hồ là nơi ngắm trăng đẹp nhất Thanh Phong quốc, những tế lễ lớn thường được tổ chức tại đây. Hồ đại diện cho hoàng thất, sở hữu dòng nước trong sạch chảy ra từ khe núi. K ai được phép tắm rửa mà chỉ dùng nước để sinh hoạt. Vì thế rất nhiều khách điểm, quán ăn nổi tiếng đã mọc lên xung quanh Tu Nguyệt hồ. Bể Chi quán là một khách điểm sang trọng dành cho nhà quý tộc. Nàng quyết định chọn nơi này bởi vì ít khách, yên tĩnh do giá thuê phòng rất cao. “cho ta một phòng có hai giường” – “vâng, tiểu thư hãy lên phòng thứ hai từ trái sang ở tầng 3! Giá thuê phòng 1 đêm là 15 lượng bạc hoàng kim” – chủ nhà vui vẻ đón khách. Nhạc Mỹ trả tiền rồi cùng Bạch Vân lên lầu: “tí tí nơi này đẹp quá!” – “ta chọn nơi này vì nó k có ồn ào, dù có đất lên trời ta cũng chọn”. Hai người bước vào phòng nghỉ ngơi, giờ cũng gần chớm chiều. Vân nhi ngồi xuống ghế, uống ngụm nước, rút trong túi ra 2 đồ vật: “lúc này đi qua phố, muội thấy có hai lá bùa may mắn này rất đẹp, tí 1 cái thôi 1 cái nha!” – “muội đi chơi đâu đi, ta cần tĩnh lặng” – “vâng, muội đi đây”. Được sự cho phép, Bạch Vân như chú chim sổ lồng chạy ra ngoài. “nhảy xuống mau!” – từ lúc vào vào phòng nàng đã thấy k ổn. Hạ Vũ từ trên mái nhà nhảy xuống, vội quỳ: “thế nào đây? Cầu hoàng đế cũng ở đây người mới dám vào phòng chúng ta theo dõi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Âm Mị Lâm

“phải! Là trẫm đã ở đây!” – một giọng nói lạnh toát vang lên từ phía cửa: “k ngờ nàng có gan trốn khỏi lãnh cung. May mắn là trẫm đã biết trước và tùy cơ ứng biến mọi việc” – “ta đi k được sao? Ai mà thêm ra vào nơi lãnh leo đó chứ?” – “vậy là nàng chẳng biết sáng nay, thái hậu đã rất muốn vào đó?” – “thì sao?”- nàng cũng thờ ơ đáp lại: “thì ngay cả trẫm cũng k bảo vệ được nàng” – “ta đâu cần người bảo vệ! Việc bệ hạ làm là nghĩ cách cho ta vĩnh viễn ra khỏi hoàng cung là đc” – “thôi được vậy nàng hãy đi với trẫm đến nơi này!” – “ta k đi” – “trẫm sẽ tổ chức 1 cuộc thi săn ở Âm Mị lâm. Nếu nàng thắng trẫm sẽ cho nàng ra khỏi kinh thành sống 1 cuộc sống tự do tự tại. Nếu nàng thua nàng phải nguyện ý làm hoàng hậu của trẫm mãi mãi. Giữa giờ Mùi(14h) cuộc đua sẽ kết thúc. Đồng ý?” – “được ta chấp nhận” – nàng mân mê cây bảo kiếm rồi ngược mặt lên trả lời. Sau khi cả ba chọn ngựa, Nhạc Mỹ đã phóng ngựa đi trước. Lúc ở tương lai nàng là địch thủ săn bắn bằng âm khí; thử hỏi ai giờ tay thách đấu với nàng? Nàng đã đến trước rừng Âm Mị. Chốc sau hân và Hạ Vũ phi ngựa đến nơi: “ta sẽ dùng âm khí còn người dùng gì mặc kệ! ta đi trước đây” – “được thôi trẫm đi đường này nàng đi đường kia; đến giờ hẹn ta gặp nhau ở đây”. Nhạc Mỹ chẳng quan tâm j, chỉ biết chậm chậm thúc ngựa đi về phía trước. Chỉ cần có động tĩnh nhẹ nàng liền động thủ. Hơn 1 canh giờ sau, chiến lợi phẩm nàng thu đc là 4 con gà rừng, 3 con thỏ xám và 2 con nai tơ. Nhạc Mỹ đem chúng bỏ lên ngựa đem ra khỏi rừng. Nàng nhìn lên trời, ngẫm nghĩ: “gần đến giờ Mùi rồi sao hân chưa ra nhỉ?”. Đột nhiên có 1 tiếng BÙM...theo phản xạ nàng quay ra sau: đó là tiếng nổ của pháo Long Chi; một loại pháo để cảnh báo nguy cấp dành cho hoàng đế. “k xong rồi” – nàng liền phi ngựa đến địa điểm pháo nổ. Cảnh tượng hiện ra trước mắt nàng là một bày răn hổ mang chúa đang cố gắng tấn công Phong Dạ và Hạ Vũ. Hai người dùng kết giới (tấm màn bằng chân lực bảo vệ người bên trong khỏi tác động bên ngoài) để chặn lũ răn. Nàng nhìn trên chân hân, máu vẫn đang chảy, thấm qua lớp vải màu trắng. Nàng liền phẩy mạnh tay 1 cái; một loạt âm khí màu đen găm trên người những con hổ mang chúa. Sau đó chúng dần trườn đi khỏi. Nàng tiến tới chỗ hân: “người bị làm sao vậy hả?”. Mặc dù bị thương nhưng hân vẫn cười: “rõ trong lòng nàng

có chỗ cho trẫm. Thật tốt khi nàng đã tức tốc chạy đến đây!” – ”bỏ cô nương ta thấy có người tương trợ thì liền ra tay. Người đừng mơ hồ mà tơ tưởng bậy bạ”. Sau đó nàng cúi xuống bắt mạch cho hân: “độc đã gần tới tim người rồi! Ta cần phải làm xáo trộn nội lực trong người người để đẩy máu độc ra” – “nàng đừng có lo trẫm đường đường là đệ nhất thiên hạ. Còn cầm cự được! Hơn nữa trẫm chắc chắn là đã thắng nàng” – “ừm. Ta biết người đệ nhất cao thủ mà ngay cả đàn răn chống cự cũng chẳng nổi” – “...”, nàng chỉ vò người Hạ Vũ: “người! Giúp ta 1 tay” – “vâng”. Chốc sau nàng đã xong việc đầu tiên, rồi lại bắt mạch: “có khả quan. Độc sẽ theo máu bài trừ khỏi cơ thể! May ra hôm nay đương kim hoàng thượng thoát khỏi hiểm nguy”. Nhạc Mỹ xé miếng vải ở vết thương. Xung quanh nó có vết xanh đen đến bầm tím, máu đen đang dần rỉ ra. Nàng ngậm miệng vào vết thương, hút chất độc ra. Hân cả sửng sờ lẫn ngạc nhiên: “nàng...”. Nàng lấy bịch nước bên cạnh yên ngựa, tỉ mỉ rửa vết thương cho hân. Ánh nắng chớm chiều chiếu lên khuôn mặt mình diễm đoan trang (xinh đẹp đoan trang) của nàng. Hân đưa tay vuốt nhẹ lên làn da mịn màng của nàng. Nhạc Mỹ chột giật mình, hất mạnh tay hân ra: “ta chưa gần gũi với ai như vậy! mất tự nhiên!” – “nàng vốn là hoàng hậu của trẫm, như thế có làm sao?” – “người người nói hoàng đế lạnh lùng,

đứng đắn, muôn dân kính trọng. Vậy mà trước mặt phé hậu thì cư xử như trẻ con” – “trầm tự nhiên muốn như vậy! hôm nay trầm sản được 50 con hồ mang chúa. Rõ trầm thắng nàng, hãy chấp nhận điều kiện đi” – “...”. Nàng im lặng đem thuốc từ trong áo, rắc lên vết thương: “ngươi hãy băng bó cho hẳn. Ta đi trước”. Hắn đứng lên, dựa vào cây: “là nữ đại phu sao có thể bỏ mặc bệnh nhân” – “chẳng lẽ ta phải vác ngươi về Băng Chi quán sao?” – nàng xoay người lại hỏi hắn. “tối nay lễ Nguyệt Dao sẽ diễn ra. Hoàng thất và người dân sẽ náo loạn nếu hoàng thượng k có để khai lễ mất”. Nàng khó chịu đến bên hắn: “ngươi hiện tại có dùng khinh công đc k?” – hắn gật đầu: “vậy thuộc hạ của ngươi đem chiến lợi phẩm về, chúng ta bay sẽ nhanh hơn. Muội muội ta đang chờ”. Nói rồi, nàng chủ động nắm tay hắn nhảy lên. Mái tóc nàng lộn lộn trong k khí cùng tấm áo trắng. Hắn nhìn. “nếu k muốn ngày mai thấy ánh mặt trời thì ngươi làm ơn giữ mắt nhìn thẳng” – “nàng là chính thê của trầm. Trầm nhìn thì làm sao?” – “ngươi... nếu k phải là thiên tử của Thanh Phong quốc ngươi sẽ gặp phải âm khí cực độc của bốn cô nương ta”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giải Cứu Bạch Vân

Hắn vòng cánh tay rắn chắc qua thắt lưng, áp sát thân người thon thả của nàng vào hắn. “cầu hoàng đế mau thả ta ra” – “người bệnh cần tĩnh dưỡng. Im lặng cho trầm 1 chút thôi!” – “ta chỉ cần điểm huyết là ngươi rơi xuống luôn đó” – “nàng thử làm xem... Nhưng mùi trên người nàng thơm thật” – vừa nói hắn vừa trẻ con dúi đầu vào mái tóc mềm của nàng. Nhạc Mỹ nhìn mặt đầy đầu Phong Dạ ra: “đến cửa sổ phòng ta rồi! Ngươi nên đi đi”. Nàng đỡ hắn ngồi trên ghế rồi chống nạnh: “hãy đi trước khi muội muội ta về” – “đc rồi! Chốc nữa trầm còn phải chuẩn bị lễ Nguyệt Dao”. Hạ Vũ đỡ hắn đứng dậy, đi ra ngoài: “mong nàng hãy đến dự Nguyệt Thất (giờ hành lễ cho gia đình hoàng thất)” – “...”. Sau khi cánh cửa đóng lại, nàng thả rơi mình lên chiếc đệm êm ái: “Vân nhi vẫn chưa về sao?”. Cốc..cốc.. nàng cất giọng: “vào đi”. Một tiểu nhị bước vào, cúi mình: “tiểu thư, có thư gửi cho cô” – “ai vậy?” – “tôi k biết. Vậy tôi xin ra ngoài trước” – “cảm ơn”. Nàng xé bao thư, lấy ra 1 tờ giấy: *muốn cứu muội muội Bạch Vân của cô, hãy đến Điều Tán!*. Nhạc Mỹ thấy có điều j đó rất bất thường, nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là Vân nhi của nàng đang nguy hiểm. Nàng liền nhảy qua cửa sổ, biến vào nền trời đầy ánh chiều tà. Theo hiểu biết thì Điều Tán là rừng trúc ở phía tây nam của Tu Nguyệt hồ, là mê cung tự nhiên đáng sợ của Thanh Phong quốc. Mỗi bàn chân nàng hiện giờ đang ở trên ngọn tre cao nhất Điều Tán: “muội muội ở đâu vậy chứ?”. Bỗng cách chỗ nàng chừng vài chục bước, khóm trúc rung rinh rồi rạt ra, để lộ một chiếc cọc lớn. Bạch Vân đang cố gắng vùng vẫy thoát khỏi sợi dây thừng. Nàng bay nhanh tới nhưng lại bật ngã ra. Xung quanh chỗ muội muội nàng có kết giới của yêu ma; nàng k thể tự nhiên mà vào được: “tên quái quỷ nào đã bày ra trò này?” – “là ta!”. Từ phía dưới, một nam tử bay lên, đứng cạnh Bạch Vân: “xin chào Từ Huệ Nữ...à không phải gọi là hoàng hậu nương nương?” – “ngươi...tên khôn Chu Mạnh Từ, sao ngươi dám bắt muội muội ta; còn biết thân thế ta nữa?” – nàng thét to. Hắn vượt vượt vạt áo: “ta tự giới thiệu, ta là phó giáo chủ của Thất Hoàng Sơn- Sát Từ Thiên! Nhiệm vụ của ta chính là giết những người có dòng máu quý tộc. Chỉ cần đứng cạnh người của hoàng thất, người trong phái ta, giết k tha!” – “hừm để xem ngươi có bản lĩnh k đã”. Sát Từ Thiên cười

cười: “có bản lĩnh hay k có bản lĩnh, để xem đã! Thập Nhất, mau ra đây”. Sau khi hắn ra lệnh, từ dưới những khóm trúc rậm rạp, 10 tên áo đen bay lên. Hắn phẩy chiếc quạt trước mặt: “để ta nói qua 1 chút đây là những tên sát thủ nhậy bén, tinh nhuệ nhất! Mong ngươi đừng chống cự để chết còn toàn thân và giữ đc sắc đẹp ôn nhu nhan thực này”. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “ngươi hãy thả muội muội ta ra trước khi ngươi chết k toàn thân” – “còn mạnh miệng sao? GIẾT”. Nhạc Mỹ phẩy mạnh vạt áo, hàng loạt âm khí đen thoát ra nhưng bọn chúng vẫn chống cự đc. Nàng rút bảo kiếm trên tay, đấu với 10 tên đang vây quanh: ‘hừm bọn chúng phản ứng nhanh như chớp. Ta cầm cự chắc k nổi’ – nàng nghĩ thoáng trong đầu. Chợt một người mặc trang phục xám phá vòng vây đi vào. Nàng nhìn thật kĩ, thì ra là Hạ Vũ; hắn đến gần nàng: “nương nương, hãy đi giải cứu muội muội của ngươi đi! Ở đây thuộc hạ lo” – nàng đáp lại bằng cái gật đầu rồi lại phá vòng vây đi ra. Quay ngoắt ra sau, Nhạc Mỹ chém liên tay một tên – kiếm nàng nhuộm máu nhưng k 1 giọt trên người. Nàng tiến về phía kết giới, đâm thủng nó bằng mũi hương (là được hương đc làm nên). Đôi mắt long lanh của nàng trở nên xanh màu ngọc bích khi nàng đã bắt đầu cuộc chiến đừ dội. Sát Từ Thiên ngạc nhiên: “sao ngươi có thể phá vỡ kết giới của ta?”. Nàng vẫn đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng nhưng vẻ ngoài là 1 sát na phương hoa (vẻ đẹp miêu mị của chết chóc). “đc thôi tự ta sẽ đem máu ngươi tế lễ vậy!” – hắn trở nên nghiêm nghị. Trên tay hắn, một quả cầu đen hiện ra rồi tung về phía nàng. Nàng lại chống đỡ rồi phản bác. Hai bên giao chiến nhau, có lẽ bắt phân thắng bại. Nhưng Nhạc Mỹ nàng vốn chỉ tiến tới chứ k bao giờ rút lui. PHỐC...Sát Từ Thiên trúng âm khí cực độc của nàng. Nhạc Mỹ tiến tới như chớp, nện cho hắn một chưởng rơi xuống đất rồi bắn hàng loạt âm khí xuống người Từ Thiên. Nàng sau đó tiến tới chiếc cọc, giải cứu cho Bạch Vân. Nó khóc suốt mướt: ‘hoàng ti ti...muội sợ’ – nàng vượt vượt lưng nó: “đừng sợ, ta mau đi khỏi đây thôi”. Nàng nhảy lên trên, hô lớn: “Hạ Vũ, mau về”. Sau đó Nhạc Mỹ đem Vân nhi thoát khỏi Điều Tán. Hắn thoát khỏi vòng vây và chạy theo nàng. Nàng quay lại, tung được bột để cắt đuôi chúng: “nó sẽ giúp chúng ngu lì bì trong 1 thời gian ngắn”. Dưới ánh nắng gần tắt hẳn, trên mê cung đáng sợ nhất của Thanh Phong quốc, bóng 3 người họ in trên những tán lá của rừng trúc rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trúng Gió Độc

Bạch Vân ngồi bình tâm 1 hồi, quay ra hỏi nàng: “ti ti người mặc áo xám lúc nãy là ai vậy?” – “ừm thuộc hạ của sắc lang” – “sắc lang là ai?” – “muội k

cần biết” _ “tí nói huynh ấy tên Hạ Vũ phải k? Huynh ấy thực đẹp trai, võ công lại giỏi, giống người trong mộng của muội” _ “ừm là giống người trong mộng của muội, đúng là hám trai”. Nàng ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, tay cầm hai miếng ngọc bội quý giá kia. Tự nhiên trong đầu nàng xuất hiện hẳn, cảm xúc thân thuộc chột dâng trào. Nhạc Mỹ cất ngọc bội đi, nhìn nó: “ờ đây Thập Sắc hồ rất đẹp, muội có muốn đi với ta k?” _ “hảo ý! Muội đi”. Nàng cùng nó bước xuống lầu. Ở bên ngoài, người người đang trang hoàng tiệc lễ, thấp đèn lồng sắc sỡ, người người náo nhiệt. Nàng rẽ vào con đường cạnh khuôn viên Bạch Chi quán để đến hồ. Thập Sắc hồ là ao có khe nước nhỏ từ nguồn nước chính chảy ra Tu Nguyệt hồ, nằm trong hang động. Xung quanh cửa hang động có nhiều cây cảnh quý làm cho nơi này giống tiên cảnh. Muốn vào đó cũng phải thu tiền, nàng đưa bọc tiền cho tiểu nhị bên cạnh: “đây là 10 lượng, ta muốn bao nơi này trong nửa canh giờ(1 tiếng)” _ “vâng, mời hai tiểu thư tự nhiên”. Nàng và nó cùng vào trong. Mặt nước phẳng lặng, trong suốt như gương. Bạch Vân vòn nhẹ dòng nước: “tí tí nước thực ấm”. Nàng cúi lóp y phục bên ngoài, trên cơ thể chỉ còn lóp váy trắng mỏng bên trong. Nhạc Mỹ ngâm mình trong dòng nước ấm áp, thư giãn. Nó thì chỉ biết chơi đùa với những cánh hồng nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Đột nhiên có tiếng sột soạt bên ngoài, nàng và nó cảnh giác nhìn lên. Một tên nam nhân trong cô về bạch diện thư sinh cùng hai tên nam nhân phía sau bước vào. Bạch Vân tức giận: “các ngươi là tên súc sinh nào mà dám vào chỗ này! Rõ ràng tí tí ta đã bao chỗ này trong 1 canh giờ rồi mà”. Tên đứng đầu cười đều: “các ngươi thật k biết quy luật của giới quý tộc. Ai có nhiều tiền hơn thì sẽ cao hơn. Ta chính là con trai tể tướng Chu Bạch Tử, bao nơi này 50 lượng. Nam hay nữ ta đều đuổi ra” _ “ngươi...ngươi thật k biết đất trời j, là tên tiểu tử k đáng mặt nam nhân” _ Vân nghi tới mặt cái lại. Nàng này giờ đứng yên, k ngờ mấy tên tiểu tử này lại dám ê mặt xen vào lúc nữ tử đang tắm tiên, thật biến thái! Tên nam nhân mặc áo xanh phía sau tiến lên: “hai nàng có vẻ thuộc hàng quốc sắc thiên hương, nhất là người phía sau. Liệu có đồng ý về hầu hạ thiếu gia chúng

ta thì có thể hưởng trăm lượng bạc là điều k xa!” _ “phải phải, k chỉ trăm lượng mà ngàn lượng cũng có” _ Chu Bạch Tử nhìn nhìn đắc ý. Nàng thật sự nổi giận, dám xem các nàng là gái bao: “các ngươi đúng là k biết mặt mũi. Đi làm chuyện tiểu nhân mà k sợ làm bẩn thanh danh của phụ thân mình trên triều đình sao?” _ “con tiện nhân, dám ám chỉ tể tướng đương triều! Thật muốn bay đầu chẳng?” _ nam nhân áo vàng quát lớn. Nhạc Mỹ với chiếc tấm khăn trên cao vắt qua thân mình, bước lên nhìn hẳn: “ngươi sẽ trả giá vì dám tí tiện nhìn ta! Đi thôi Vân nhi, ta k nên nói chuyện với tên bỉ ổi này” _ “vâng”. Chu Bạch Tử la lớn: “bốn thiếu gia ta mà tra đc thân thể ngươi thì ngươi sẽ bị tru di tam tộc”. Nó nói nhỏ với nàng: “hắn thực có gan giết vua và hoàng hậu Mộc quốc với đương kim hoàng thượng thì tể tướng thật hối hận vì đã nuôi ong tay áo tí tí nh?” _ nàng chỉ cười lạnh. Giờ người nàng đang ướt sũng cộng với trời sắp tối, gió lạnh thổi vù vù vào thân người mỏng manh của nàng. Nhạc Mỹ bắt chợt rừng mình. Nàng dù j cũng cũng thân liễu yếu đào tơ. Đường từ đây về phòng khá dài. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “chờ khi có cơ hội ta sẽ cho tể tướng k có cháu nối dõi”. Bạch Vân có sức khỏe tốt còn thân thể Từ Nguyên hoàng hậu là cành vàng lá ngọc. “tí tí, mời tí tím lên rồi!” _ “k sao”. Nàng cảm thấy đối, người mệt là rồi ngất xuống: nàng trúng phải gió cực độc! “tí tí, người làm sao vậy?”- Vân nhi hoảng hốt ôm thân nàng, la lớn: “có ai giúp tí tí ta với”. Phong Dạ ở phòng bên cạnh nghe tiếng khóc lóc rên rĩ, nghĩ chuyện chẳng lành. Hắn sang gõ cửa: “ai đó?” _ Bạch Vân nói vọng ra: “ta có thể giúp j cho các cô k?” _ “vào đi, cửa đang mở”. Hắn đẩy cửa vào trong, thấy Nhạc Mỹ nằm liệt trên giường. Nó đắp khăn lên trán nàng, nói: “tí tí ta bị nhiễm lạnh. Các huynh trông giúp cô ấy ta đi gọi đại phu” _ “k cần cô phải gọi đâu! Chỉ cần cô bóc mấy thang thuốc này...Ta hiểu chút ít về y thuật” _ hắn đưa cho nó bọc tiền _ “cảm ơn sư huynh! Ta sẽ đi liền”. Sau khi cái bóng hối hả của nó khuất sau cửa, hắn ngồi trên giường lạnh lùng: “Hạ Vũ ngươi xem có chuyện j xảy ra, mấy canh giờ trước nàng vẫn còn khỏe mạnh” _ “vâng”. Hắn lấy từ tay áo ra 1 viên linh đan, nhét vào miệng nàng. Nhạc Mỹ day day thái dương, đầu nàng hơi choáng. “A! tí tí tỉnh rồi. Cảm ơn hai huynh nhiều” _ Bạch Vân vui vẻ ngồi xuống cạnh nàng hỏi han đủ thứ

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thái Tử Phi...

Nàng mệt mỏi ngồi tựa vào giường: “chỉ vài canh giờ nữa là ta khỏe thôi! Muội làm j mà sốt sáng cả lên vậy?” _ “tí tí, huynh này đã cứu tí đó!”. Nàng nhìn hẳn: “tí phải cảm ơn hẳn ta sao?”. Bạch Vân đưa cháo tổ yến: “tí tí húp miếng cháo cho nóng rồi nói tiếp!” _ “đầu giờ Tuất (19h) rồi mà người chưa đi tới lễ Nguyệt Dao sao?” _ nàng vừa nhận chén cháo loãng vừa nói. “nếu muội đi ai sẽ chăm sóc tí chứ?” _ “ta đâu phải là trẻ con. Đối với ta ồm vật chính là chuyện thưởng”. Nó xụ mặt xuống vì k cãi lại đc, một đằng muốn đi chơi còn đằng này lại muốn ở khách điểm chăm sóc nàng. “hôm nay cứ coi như huynh cứu ta! Mau đi đi!” _ nàng đưa mắt nhìn hẳn _ “được” _ Phong Dạ đáp lại. Nàng vuốt vuốt mái tóc mềm: “khoan đã! Liệu ta có thể giao muội muội Bạch Vân của ta cho Hạ Vũ của ngươi trong tối nay được k?” _ “nàng vừa nói j?” _ hẳn ngạc nhiên, nhú mày nhìn nàng _ “muội muội ta thích đi chơi nhưng k ai đưa đi đc! Ngoài ngươi ta có thể nhờ ai?”. Hạ Vũ khó xữ nhìn hẳn và nàng: “thưa công tử thuộc hạ có thể làm đc ạ!” _ “tốt! Đúng là khẩu khí nam tử! Bạch Vân tí đã giúp muội rồi, mau đi đi”. Vân nhi rụt rè cười trừ rồi cũng theo gót Hạ Vũ ra ngoài. Trong phòng chỉ còn Nhạc Mỹ và Phong Dạ: “tên ôn dịch, mau ra ngoài!” _ nàng ném gối vào hẳn mà la _ “trẫm k biết đi đến nơi nào! thôi trẫm ngồi ở đây bầu bạn với nàng vậy” _ “ngươi...đường đường là hoàng đế 1 nc...” _ “...mà lại vào phòng nữ nhân! Hoàng hậu, nàng định nói như vậy chứ j?” _ “ngươi...” _ “có 1 điều cả thiên hạ k biết Âm Phong Dạ ta có khả năng đọc đc suy nghĩ của người khác” _ hẳn cười lạnh. “như vậy chẳng phải đi đâu ngươi cx đều nghe tiếng nói xung quanh mình hay sao?” _ “chỉ khi trẫm tập trung nhìn ai đó thì mới đọc thôi” _ “đc! vậy từ nay ngươi phải thề với trời rằng k đọc suy nghĩ của ta” _ nàng nhìn hẳn đề phòng. Hắn nhấp ly trà: “tại sao trẫm phải làm thế với nàng?” _ “...” _ Nhạc Mỹ bói rồi k đáp lại. “thôi, ta k nói chuyện với ngươi nữa! 1 canh giờ nữa, lễ Nguyệt Dao sẽ bắt đầu. Ngươi là hoàng đế, k thể vắng mặt!” _ “hoàng đế có mà hoàng hậu k có thì tể lệ sẽ k trọn vẹn! Là hoàng hậu nàng k biết điều đó?” _ “hoàng quý phi của ngươi đâu hả? Từ Nguyên hoàng hậu đã bị phế, chẳng lẽ ngươi muốn ta nghênh ngang xuất hiện trước muôn dân sao?” _ “chỉ cần 1 quyển tấu chương ngôi vị của nàng sẽ được phục hồi”.

Nàng nhìn hẳn, thẳng thừng đáp: “k muốn” _ “Mà Nhạc Mỹ, nàng k chỉ là hoàng hậu Thanh Phong quốc mà còn là trưởng công chúa của Mộc quốc phồn vinh. Nàng k sợ phụ vương và mẫu hậu nàng lo lắng sao?”. Âm Phong Dạ hẳn vốn ít nói nhưng hôm nay đề thuyết phục nữ nhân, hẳn lại tốn k ít thanh giọng. Mà cũng thật kì lạ, trong tam cung lục viện, k một nữ nhân nào lại k muốn leo lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ cả. Trong khi đó, phế hậu đặc biệt của hẳn lại k muốn. “ta chỉ là k muốn tham gia vào hậu cung hiểm ác. Ở lãnh cung ta lại thấy an toàn” _ “trẫm biết! Nhưng vua Mộc quốc đã cử sứ giả đến đây thưa chuyện với trẫm!” _ “tạm gác chuyện này đi! Hoàng thất sẽ ở Trung Thất điện trong 3 ngày đến khi Nguyệt Dao kết thúc! Đến lúc đó ta sẽ trả lời! Bây giờ ngươi hãy đi đi!” _ nàng khoát tay rồi toan nằm xuống. Hắn vụt nhanh đến giường, bế nàng lên rồi bay ra khỏi cửa sổ. Nhạc Mỹ gắt

gồng: “mau đưa ta về phòng” – “trẫm sẽ làm mọi thứ để nàng thay đổi suy nghĩ” – “tại sao? Tại sao ngươi lại như thế?”. Phong Dạ im lặng, mang nàng bay đi. Chốc sau, Phong Dạ đem nàng đặt xuống một dòng sông uốn lượn đc thấp bằng đèn lồng, lung linh tỏa sáng. Bờ cỏ bên bờ xanh mướt, rừng bông lau bay nhẹ trong gió. Từ đây có thể nhìn thấy Tu Nguyệt hồ tỏa sáng ở xa. “nàng ngồi xuống đi! Trẫm sẽ kể cho nàng 1 câu chuyện”

12 năm trước....

Một cô bé 11 tuổi tươi cười đến bên một cậu bé 13 tuổi: “thái tử! Ta có thể thả điều với nhau không?” – “đc, nhân dịp xuất cung. Thái tử phi cùng ta chơi đến lúc mặt trời xuống luôn!” – “đc rồi! Nhị hoàng tử, tam hoàng tử mau đến đây! Thất công chúa cũng chơi nhé”. Cô bé kéo tay bọn họ tới giữa cánh đồng lộng gió, cười đùa vui vẻ với nhau. Sau khi chán chê, cô bé nhảy lên tảng đá, đem sáo ra thổi bản Tiêu Kiếm Trần nổi tiếng cho mọi người nghe. Kết thúc nó chính là trào vỗ tay thật to. Cô bé ấy cười, một nụ cười rất đẹp, hòa hợp với đôi mắt phượng tinh anh, khuôn mặt trái xoan đáng yêu. K sai! Cô bé ấy tên Mã Nhạc Mỹ, là thái tử phi của Thanh Phong quốc, là trưởng công chúa của Mộc quốc và cũng là đệ nhất mỹ nhân, hiền thực lương thiện nhất ngũ quốc. Thái tử lúc đó là cậu bé tốt tính và hiền lành, tất nhiên thái tử phi chính là mối tình đầu tiên của chàng. Họ đc ví như đôi uyên ương nhỏ xinh trong sáng. Nhưng thật k may, vào buổi chiều định mệnh đó....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hồi Ức...

“hoàng tẩu, điều muội rơi xuống nước rồi!” – Âm Thanh Tuệ lúc ấy chỉ có 6 tuổi nũng nịu chạy lại bên Nhạc Mỹ. Cô vuốt đôi má bầu bĩnh của Thanh Tuệ, cười: “Thất công chúa thật k cần thận. Tí biết bơi, đề ti ra lấy! hãy đứng yên đây!” – “vâng”. Nhạc Mỹ dần dần bơi đến chỗ con điều sặc sỡ giữa dòng sông: “Thanh Tuệ, tí lấy được rồi” – “hoàng tẩu mau lên đây! Cần thận đó” – tam hoàng tử vẫy vẫy cô “uhm”. Bỗng nhiên trên trời mây đen bỗng kéo đến, sấm chớp nổ đùng đùng. Các cung nữ trên bờ nói to: “thái tử phi mời người lên mau ạ! Trời sắp mưa rồi” – “ta chuẩn bị lên đây” – Nhạc Mỹ cố gắng bơi nhanh. Dòng sông chợt chảy xiết, như muốn cuốn đi thân hình nhỏ bé đang gắng gượng đó. “Nhạc Mỹ cố lên!” – Âm Phong Dạ hét to, đưa cành cây dài cho cô – “thần thiếp đang cố... Thái tử”. Bao lần cô bé đó gắng gượng nhưng đều bị kéo thật lùi theo dòng chảy. Quanh chỗ Nhạc Mỹ bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu xanh thật to, cuốn cô vào trong đó: “Thái tử... Thất công chúa... mau cứu ta..” – cô thực sự hoảng sợ, khóc thật to. Các mama trên bờ hoảng hốt: “thái...thái tử phi! Mau..mau bám vào cành cây”. Nhưng điều đó thật vô vọng, thân hình đó đã bị nhấn chìm trong nước xiết. Lúc sau trời bỗng quang đặng, dòng sông trở nên êm dịu. Âm Phong Dạ nhảy xuống dòng sông, mang cô lên bờ. Mấy ngày sau Nhạc Mỹ tỉnh dậy. Nhưng đáng buồn thay, cô k nhớ bất cứ thứ gì, k nhớ gương mặt ai. Ngày ngày, trong cô k còn nụ cười trong sáng, tâm hồn lương thiện mà thay vào đó là nụ cười gian xảo như đc tôi luyện và đức tính trở thành viên ngọc nhuộm bẩn. Phong Dạ buồn rầu vì điều đó và trở nên chán ghét Mã Nhạc Mỹ. Do vậy chàng đã theo sự phụ của mình lên Thủy Sơn tu luyện trong 7 năm. Khi tiên đế gần mất, chàng mới quay về nhận thánh chỉ đăng cơ và lo đại tang. K còn thái tử tốt tính trước đây mà thay vào đó là bộ dạng lạnh lùng và cường tráng của bậc đế vương. Cũng như k còn thái tử phi hiền lương thực đức mà là hoàng hậu độc địa như rắn. Âm Phong Dạ cực kì chán ghét nữ nhân: chuyện quốc gia đại sự, hần lo tất; còn chuyện hậu cung và tuyển phi tần là thái hậu và hoàng hậu lo liệu. Hoàng quý phi lúc bấy giờ còn là con sâu trong bọc, chưa lộ ra cũng làm về thân thiết, đồng tâm hiệp lực với hoàng hậu. Nhưng khi Phụng An tìm ra khuyết điểm của Từ Nguyên liền tố giác nàng.

Hoàng hậu tính ra đến nay đã ở trong lãnh cung 8 tháng..

Nhạc Mỹ hiện tại ngây người ra sau khi nghe câu chuyện hần kể, nghe có chút logic. Nàng nhớ k nhầm thì khi nàng ở độ tuổi như vậy thì bị xe đụng, rồi k nhớ j nữa. Vậy chẳng lẽ đây mới chính là nơi nàng thực sự đc sinh ra!!! Phong Dạ đưa chiếc đèn lồng trên dòng sông cho nàng: “khí nhìn nàng cười trẫm mới nhận ra rằng Nhạc Mỹ trước kia đã trở về! Mặc nàng k nhớ j trẫm cũng sẽ bắt nàng nhớ lại”. Nàng nhìn ngọn lửa bên trong mà mơ hồ nhớ về những kí ức. Nhưng 1 hình ảnh cũng thật làm nàng vô vọng: ‘nàng mới chính là thái tử phi năm đó, là trưởng công chúa giới giang’. Nàng nhớ về cha mẹ nàng, họ yêu quý bảo bối của mình như vậy mà... Số phận giữa hai người sẽ trao đổi về chỗ cũ cho đến khi 1 trong 2 chết... Nhạc Mỹ tự nhủ sẽ để hình bóng họ vào sâu trong lòng và sống cho tốt với thân phận thật của mình! Nàng cười nhạt, cầm đèn lồng, thả nó bay lên bầu trời cao kia. Hần đứng phía sau, đặt tay lên bờ vai nhỏ nhắn của nàng nói: “bây giờ nàng đã tin lời trẫm nói rồi chứ? Trẫm muốn nàng khôi phục ngôi vị hoàng hậu để đem lại những thứ tốt hơn cho nàng và muội muội nàng”. Nhạc Mỹ nghĩ đến một gánh nặng đang trông chờ vào vị trí hoàng hậu của nàng. Mộc quốc là nước đồng minh của Thanh Phong, có binh lực yếu nhất trong ngũ quốc nhưng nhờ vào nguồn tài nguyên dồi dào nên mới tránh khỏi họa xâm lăng như bây giờ. Nàng đáp lại: “tùy bệ hạ lo liệu! Nếu bệ hạ muốn ta thành hoàng hậu thì sẽ như vậy!” – “đc rồi, thái tử phi nhỏ bé của trẫm. Chào mừng nàng đã trở về” - Phong Dạ nhéo mũi nàng rồi ôm thân hình nhỏ bé ấy, như một sự hứa hẹn của đôi uyên ương trong sáng ngày nào! Nàng cười nhạt: câu hoàng đế ngươi thật đáng chết! Ta còn chưa nhớ j về mọi thứ mà. Sau hần đặt một nụ hôn thật nhẹ trên môi nàng rồi bay vút đi; nàng hôm nay như robot, cứ ngây người ra. Định thần lại nàng phóng theo hần: “Phong Dạ ta bắt đc ngươi thì đừng hòng!!!!”. Một lúc sau hai người trở về Trung Thất điện. Mọi người đã tập trung ở tiền sảnh nên hần vội vàng viết nghị lệnh hồi phong rồi ẩn ngọc ti. Sau cùng nàng được hai mama dẫn đến mật thất để trang điểm. Nhạc Mỹ gắt: “người có cần phải vội vàng, hấp tấp như vậy k?” – “tính nàng trước đây vốn ưa nhanh gọn mà! Trẫm muốn trong tế lễ Nguyệt Dao, người đứng cạnh trẫm là Mã Nhạc Mỹ nàng chứ k phải là hoàng quý phi!” – hần trả lời nàng rồi đóng mật thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17: Chủ Nhân Tử Cầm Điện...

Hắn 1 thân long bào vàng rực bước ra tiền sảnh. Trên điện là 3 chỗ ngồi chính: an tọa rồng vàng uy nghi của hoàng đế; bên phải là an tọa phượng hoàng thập sắc của Dư thái hậu; bên trái là an tọa phượng hoàng ngũ sắc đang trống. Hai bên là ghế của hoàng quý phi, quý phi và 5 phi: An phi, Mễ phi, Huệ phi, Như phi và Hàn phi. Phía dưới tiền sảnh của điện là ghế của các quan lại tứ phẩm trở lên mới được tham dự. Phía ngoài quần lĩnh đang ngăn k cho dân chúng tràn vào. Đây là lần xuất cung lớn của hoàng thất để tham dự lễ Nguyệt Dao 2 năm 1 lần. Dư thái hậu nhấp ngụm trà, khoan thai nói: “49 khắc nữa là giờ lành, hoàng thượng sẽ cùng người đứng đầu hậu cung bây giờ là hoàng quý phi sẽ tiến hành tế lễ”. Phong Dạ k nói j ngồi xuống an tọa. Hoàng quý phi mừng thầm: chỉ cần đứng cạnh hoàng thượng trong tế lễ, xem như trời đất đã minh chứng nàng chính là thê tử vĩnh viễn của hoàng đế và cũng là hoàng hậu duy nhất của Thanh Phong quốc! Thái giám bên cạnh hô to: “Khấu kiến hoàng thượng!”. Phía dưới tất cả quan lại đứng lên cúi rạp người: “hoàng thượng vạn tuế...vạn vạn tuế!”. Dân chúng thì áp sát thân mình xuống đất. Hắn phát tay: “các khanh bình thân! Ban tọa” – “ạ ơn bệ hạ”. Thái giám bên cạnh đọc lời mở đầu và các nghi thức trong lễ: “mời thái tử Lương quốc lên yết kiến!”. Giữa thảm lụa trải dài, một thân hình cao lớn tiến tới: “thần, thái tử Lương quốc Dạ Minh Trung xin yết kiến bệ hạ!” – “chuẩn” – “hôm nay là dịp lễ lớn của Thanh Phong quốc, thần kính chúc giang sơn bệ hạ mãi mãi trường tồn và vững mạnh” – “cảm ơn thái tử”- hắn cười lạnh nói.

“tiếp theo là trưởng công chúa Hạ quốc!” – thái giám tiếp lời. Một cô gái phục sức chói lòa, đoan trang bước tới: “nữ nhi, công chúa Hạ quốc Từ Mỹ Đàm xin yết kiến bệ hạ! Mỹ Đàm xin kính chúc bệ hạ long thể an khang, thái hậu ngọc thể bình an để gây dựng Thanh Phong quốc lớn mạnh” – “...”. Thái hậu thấy con trai k trả lời, cười: “Mỹ Đàm công chúa thật có lời tốt đẹp” – “thái hậu nương nương quá khen”. Mỹ Đàm lui xuống, liếc nhìn chiếc ghế phượng hoàng ngũ sắc bên cạnh hoàng thượng, trên mặt cũng vẽ 1 nụ cười gian xảo. Sau khi nghe thái giám truyền lên, một thân cường tráng cũng bước lên: “thần, thái tử Mộc quốc Mã Vạn Thiên xin yết kiến bệ hạ” – “chuẩn” – “thần kính chúc hoàng thất ngày một an vui để gây dựng nền đất nước thái

binh!” – “cảm ơn thái tử”. Vạn Thiên đi lui về bàn tiệc, cũng liếc nhìn ghế ngũ sắc nhưng khuôn mặt ánh lên vẻ buồn rầu: tí ti của mình còn đang ở lãnh cung chịu phạt! Trong lúc đó ở mật thất, nàng đã chuẩn bị gần xong. Mái tóc dài óng ả được búi lên một nửa, đính trâm phượng hoàng bằng vàng; phần tóc mỏng phía dưới xỏa trước ngực. Nhạc Mỹ khoác lên mình bộ y phục màu đỏ thêu phượng hoàng kết hợp với tông trang điểm nhẹ nhàng. Sau đó hai mama bên cạnh dìu nàng ra khỏi mật thất, tiến về tiền sảnh. TÙNG TÙNG...tiếng trống khai lễ vang lên. Dư thái hậu cắn môi nhắc: “đến giờ lành rồi! Hoàng thượng hãy tiến hành tế lễ” – “vâng mẫu hậu”. Hoàng quý phi vui mừng, chuẩn bị đứng dậy thì Phong Dạ đưa tay nói: “hoàng quý phi cứ an tọa” – “bây giờ hoàng thượng đang nói chuyện j vậy? Trong tế lễ..” – thái hậu cứ nhiên hỏi thì đã bị hoàng thượng ngắt lời: “mời hoàng hậu”. Từ trong rèm, nàng bước ra trong sự sùng sốt của quan lại, trừ tể tướng và đại tướng quân đã biết chuyện. Lờ xì xầm bên dưới nổi lên, hoàng quý phi mặt mày nhăn nhó k ra dạng. Thái hậu thẳng giọng nói: “hoàng thượng, đây là j? Phê hậu..” – “thái hậu, ngay lúc đầu trăm đầu có nói phê hoàng hậu mà chỉ cho nàng chịu phạt” – hắn ngắt lời. Nàng cũng mặt tỉnh bơ chẳng quan tâm, Phong Dạ nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng: “hãy tiến hành tế lễ ngay đi”. TÙNG TÙNG... hắn dắt nàng xuống bậc thang trong ánh mắt ‘lành ít dữ nhiều’ đến thẳng bàn lễ. Đọc xong cuốn thiếp vàng, cả hai theo sự hướng dẫn của nữ tế quý xuống dưới ánh trăng vắng vặc. Sau đó hắn và nàng sẽ cùng nói lời thỉnh cầu và lời cầu chúc thanh tịnh dưới sự chứng giám của trời đất và muôn dân. Nữ tế cúi mình: “thưa hoàng thượng, hoàng hậu nghi lễ đã xong”. Phong Dạ dắt nàng xuống tế đài, đến tiền sảnh. Nhạc Mỹ cảm nhận rằng những ánh mắt khinh bỉ, coi thường đang hướng tới mình, nàng cười nhạt. An tọa xong, hắn nói: “khai tiệc”. Ngay lập tức thái phó Ngô Thái Sư đứng dậy: “hoàng thượng, hoàng hậu...” – “hoàng hậu làm sao?” – “hoàng hậu đang trong thời gian chịu phạt ở lãnh cung! Trong tế lễ của hoàng thất k nên tham dự ạ”. Dư thái hậu tiếp lời: “hoàng nhi, mẫu hậu cũng nghĩ như vậy!”. Hắn yên lặng nhìn nàng một lúc rồi lờ ra thánh chỉ trong áo: “hôm nay ngày tốt của hoàng thất, trăm sẽ khôi phục ngôi vị hoàng hậu cho Mã Nhạc Mỹ, để mối quan hệ đồng minh giữa Mộc quốc hiện căng thẳng sẽ được giải thoát”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tiêu Kiềm Trân

Phong Dạ tiếp lời: “trăm đã hạ thánh chỉ nghĩa là ý trăm đã quyết. Mau khai tiệc đi”. Không khí bên dưới yên lặng dần, khuôn mặt ai cũng trở nên hòa với buổi tiệc và âm nhạc. Tiếng cười nói, bàn chuyện rôm rả của các vị đại thần, lời buôn chuyện giữa các vị phúc tấn, phu nhân. Phượng An ngồi phía dưới, khăn lụa hoa bị tay cô vô ná. Nàng ngồi trên ghế phượng hoàng mà người nóng như lửa: cô chưa hết sốt, chắc tàn dư của gió độc còn vương trong cơ thể nàng. Quý phi Mỹ Đàm nâng cốc rượu hướng về phía nàng: “chúng thần thiếp cũng phải chúc mừng hoàng hậu đã trở lại chứ! Mời nương nương”. Nàng cũng nâng cốc đáp lễ: “cảm ơn quý phi”. Thái hậu mặt nặng mày nhẹ: “chúc mừng j chứ?”. Hắn ngồi giữa nghe hết tất cả cũng như hiểu được nội tâm từng người: “hoàng hậu cũng nên uống với trăm chứ?”. Nàng nâng mi nhìn hắn 1 cách khó hiểu: “vâng”. Chợt hắn đưa tay quạt những giọt mồ hôi trên mặt nàng: “nàng nóng hả?” – “bệ hạ k thấy vô duyên sao?” – nàng đánh mặt nhìn hắn – “hoàng hậu là chính thê của trăm, chuyện j trăm làm mà k dc?”. Phía dưới, nhị vương gia Âm Phong Thất cầm chén rượu ngọc lên: “hoàng huynh hôm nay là lễ lớn, lại có sự hiện diện của Thánh Nữ tứ quốc ở đây. Sao chúng ta k mời Mỹ Đàm công chúa nên biểu diễn tài năng ở đây nhỉ?”. Các vị quan lại, phu nhân ồ lên một tiếng như đồng tình với nhị vương gia. Phong Dạ ghé sát vào tai nàng: “nếu trăm chuẩn tấu, nàng có ghen k?” – “việc này là quyền của bệ hạ sao lại hỏi thần thiếp?” – nàng dừng dừng đáp lại: yêu cầu mà ghen. Hắn khoát tay: “đc rồi, theo ý hoàng đệ vậy”. Mỹ Đàm cười tươi bước ra: “ạ ơn bệ hạ! Nữ nhi sẽ biểu diễn bản Tiêu Kiềm Trân” – “không dc” – hắn ngắt lời – “có chuyện j ạ?” – “nếu công chúa biểu diễn sẽ phạm thượng tới hoàng hậu” – tam vương gia k đợi hoàng huynh trả lời mà đáp lại ngay. Đó cũng chính là lời hắn muốn nói. Các vị quan lại k hiểu lý do nhìn công chúa, Mỹ Đàm hỏi: “thưa vương gia cho nữ nhi hỏi lý do ạ?”. Tam vương gia Âm Trịnh Sở đứng lên, đến giữa tiền sảnh đại điện: “hình như công chúa k biết rồi! Tiêu Kiềm Trân là bản nhạc cổ nổi tiếng nhất tứ quốc, k ai biết tác giả của nó. Từ Nguyên hoàng hậu từ lúc 10 tuổi trở thành thái tử phi đã chỉnh sửa nó một ít và Tiêu Kiềm Trân trở nên nổi tiếng hơn. Vì vậy nó chính là

bản nhạc là hình tượng gắn với hoàng hậu. Sau khi hoàng hậu bị

bệnh, các huynh đệ chúng ta vẫn đc nghe nó từ hoàng hậu mà lớn lên đây”. Các vị quan lại gật đầu như hiểu ra, cười trừ. Mỹ Đàm nhớ hơn: lúc học bản nhạc này cô thật sự k biết gốc tích của nó: “thưa vương gia cho dù là vậy nhưng khi làm ra bản nhạc này, ai ai cũng đc thổi nó chứ” _ “khắp nơi mọi người đều đc thổi nhưng trước mặt hoàng thượng, chỉ có hoàng hậu mới đc thổi thôi” – Âm Trịnh Sở tiếp lời. Bây giờ mọi người mới vỡ lẽ, nàng ngồi trên cao cũng cười: “hay Mỹ Đàm công chúa cứ thổi Tiêu Kiếm Trần đi”. Mọi ánh mắt đều đổ về nàng, nàng muốn đẹp đi k khí bí bách này. Hân ngồi bên cạnh nhắc khéo: “hoàng hậu đang làm j vậy? nàng quên lời hẹn ước giữa chúng ta rồi sao?” _ “ta k nhớ” – nàng nhìn hân rồi buông câu tan nát cõi lòng. Mỹ Đàm công chúa phía dưới cau mày, thế sẽ làm tan nát ngôi vị hoàng hậu của Nhạc Mỹ: người dám làm ta bề giữa mọi người sao? Mỹ Đàm tỏ vẻ khiêm nhường: “cứ cho nữ nhi k hiểu biết. Nhưng theo nữ nhi biết, từ khi hoàng hậu thay trắng đổi đen bản nhạc của người cũng giống như viên ngọc nhuộm bùn. Thứ lỗi cho Mỹ Đàm k biết sâu sắc ẩn ý như người ta”. Thái hậu ngồi trên cười xòa, công chúa đã làm vừa ý bà: “Mỹ Đàm công chúa thật hiểu người khác! Quả là Khang Huy đế đã dạy con gái thật tốt” _ “ạ ơn thái hậu nương nương” – Mỹ Đàm mỉm cười cúi đầu. Phụng An ngồi trên nhấp ngụm trà nóng: “thật lâu mới thấy thái hậu khen người khác như vậy!”. Nàng gấp một miếng bánh đậu đỏ vào miệng rồi khoan thai lấy khăn thấm nhẹ: dù j ăn cái đấy! Mỹ Đàm liếc nàng rồi nói: “nữ nhi thật k hiểu căn bệnh đó như thế nào mà danh hiệu Thánh Nữ tuột khỏi tầm tay của hoàng hậu nữa?” _ “công chúa đang ám chỉ ai sao?” – nhị vương gia cầm chiếc cốc ngọc trở về chỗ ngồi. Phong Dạ buông một câu: “mau biểu diễn tài năng của công chúa đi” _ “ạ ơn bệ hạ”. Mỹ Đàm nói với tỷ nữ: “mau đưa đàn nguyệt ra đây”. lát sau mọi thứ đã đc chuẩn bị sẵn sàng: “nữ nhi sẽ biểu diễn Tiểu Nhi Hồ”. Những ngón tay mềm mại ấn, bấm, gảy nhẹ dây đàn. Giọng hát trong trẻo đc vang lên theo từng nốt nhạc, in hằn trên những ánh sáng êm dịu của trăng. Kết thúc bản nhạc đó là trào vỗ tay: “hay, hay lắm”. Thái hậu vuốt những móng tay giả sắc sỡ: “công chúa thật k hổ danh là Thánh Nữ; giọng hát như một viên ngọc sáng đc giữa rền tinh xảo” _ “Mỹ Đàm xin tạ ơn thái hậu”. Sau đó cô liếc nhìn vị hoàng đế đang cao cao tại thượng kia. Hân tất nhiên biết nhưng cũng chỉ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Âm Thanh Tuệ?

Bỗng nhiên, PHẬP...một mũi tên găm ngay trước mặt Mỹ Đàm làm các vị đại thần, phu nhân khiếp sợ. “chuyện gì thế? Thích khách sao?” – thái hậu bàng hoàng hét lớn hỏi. Bỗng nhiên từ trên, một giọng cười lạnh lạnh vang lên: “ha ha ha...đây mà là thánh nữ sao? K bằng một góc của hoàng ti ta nữa”. Một số quân lính chạy vào, giờ grom: “người là ai?” _ “sợ quá sợ quá! Bỏn công chúa ta đi lâu quá nên tất cả các người đều quên rồi sao? Đề ta tự giới thiệu ta là Âm Thanh Tuệ, 18 tuổi, con gái của tiên đế và Dư thái hậu cũng là muội muội ruột duy nhất của hoàng huynh. Thế nào? Có cần ta phải giới thiệu tiếp k?” _ “thất công chúa, xin người thứ lỗi” _ “hãy dã lui đi lui đi”. Thanh Tuệ từ trên nóc điện nhảy xuống, cúi người: “mẫu hậu, hoàng huynh Thanh Tuệ sau 4 năm chu du đã trở về rồi ạ!” _ “Tuệ nhi mau lên đây, mẫu hậu nhớ con quá”- thái hậu vui mừng ra mặt ôm con gái bé bỏng của mình vào lòng. Thượng thư bộ Lễ Chương Vệ đứng dậy cúi người: “niềm vui của thái hậu cũng là niềm vui lớn của chúng thần trong ngày hôm nay. Xin chúc mừng Thất công chúa đã trở về bình an” _ “ai gia rất cảm ơn ý tốt của khanh. Người đâu, mau dọn bàn cho công chúa” – nét mặt thái hậu trở nên hiền hòa vui vẻ hơn. Thanh Tuệ nũng nịu: “mẫu hậu, con muốn ngồi cạnh hoàng ti đc k?” _ “đc đc, con cứ qua đó” – bà bây giờ k quan tâm chuyện j nữa, chỉ cần con gái vừa ý là đc. Nàng nhìn theo cử chỉ của Thanh Tuệ mà lòng dấy lên một thứ cảm xúc vô hình: chắc có lẽ trước đây nàng rất thân với Thất công chúa. Thanh Tuệ vui vẻ về về ngồi cạnh Nhạc Mỹ: “ti ti, muội rất nhớ ti đó” _ “bỏn cung cũng nhớ muội” – nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc tơ mềm của công chúa mỉm cười. Mỹ Đàm đứng phía dưới long đẫy lên ghen tức: bỏ roi bỏn công chúa ta sao, lại còn một đứa con gái lêu lổng nhận là công chúa hãm dọa nữa, thật đáng ghét! Hân liếc nữ nhân đang cau có dưới kia như nghe hết tất cả những điều đó. TÙNG TÙNG....”đến giờ diễn nguyệt, trước tiên mời hoàng thượng và hoàng hậu thă đại nhất đèn lồng trước” – nữ tể cung kính cúi đầu. Hân nắm đôi bàn tay nặng: “đi thôi”. Cả hai cầm chiếc đèn lồng to thêu rồng vàng và phụng hoàng đỏ thắm đang sáng lung linh. “mời thă đi ạ” _ “cùng đây nhé” – Phong Dạ bắt tay nàng và đẩy chiếc lồng đèn tựa ngôi sao lung linh trên nền trời tối như mực. Sau đó các thành viên trong hoàng thất thả rồi các quan lại, phu nhân và toàn bộ nhân dân trên Thanh Phong quốc. Khi tiệc của hoàng thất kết thúc, người dân kinh thành sẽ đc hòa mình vào các trò chơi sôi động. Hân dắt nàng vào một lối quanh co, nàng hỏi: “người dẫn ta đi đâu?” _ “tới nơi rồi nàng biết”. “bệ hạ, Kim thượng cung của Xa Lê điện đây ạ” – một giọng nói phía sau lưng vang lên. Hân dừng lại: “chuyện j?” _ “thái hậu mời bệ hạ và hoàng hậu đến phòng của người ạ” _ “um..trẫm sẽ đi” – hân quay ngược lại, đem nàng tới phòng của thái hậu. Nàng chỉ biết thờ dài: nàng đâu phải là con rối của hân chứ! Cửa phòng mở ra: ở giữa thái hậu ngồi trò chuyện cùng con gái, hai bên là các phi tần. Hai bên đứng dậy cung kính: “hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế” _ “miễn lễ”. “hoàng nhi tham kiến mẫu hậu” _ “ừm, các con ngồi vào chỗ đi” – thái hậu cười tươi nhìn hân và nàng _ “vâng”. “chuyện của hoàng hậu con tính sao?” _ “tạm thời trong vòng 4 tháng nữa nàng vẫn phải chịu phạt nhưng vẫn danh chính ngôn thuận là hoàng hậu. 4 tháng hoàng hậu sẽ phải đến phạt đường để cầu an mỗi ngày, các phi tần k cần phải đến thỉnh an mỗi sáng và quyền cai quản hậu cung sẽ do hoàng quý phi đảm nhận” – hân thông dong kể một lượt. “ai gia thấy con lo liệu vậy cũng đc! Tàn dư của cuộc phục vị này sẽ dần dần giảm bớt. Thôi các con đi nghỉ đi” _ “vâng mẫu hậu”. Mọi người lần lượt rời khỏi phòng thái hậu, mỗi người mỗi ngả. Hoàng quý phi đi về phòng cùng với Mễ phi: “tuy hôm nay ti ti k vui cho lắm nhưng quyền cai quản hậu cung cũng thuộc về ti rồi!” _ “cảm ơn muội muội, bỏn cung sẽ cùng chia sẻ với Mễ phi quyền cai quản hậu cung” _ “hãy dã, muội muội k dám”. Phụng An vẽ ra một nụ cười bí hiểm: Từ Nguyên, để xem cuối cùng ai sống sót? Hân dẫn nàng đến trước hai căn phòng: “căn phòng bên phải là của nàng, trong đó có hai cung nữ sẽ phục vụ. Trẫm cần đi nghỉ” _ này, đồ của ta vẫn còn ở...” _ “đừng lo, trẫm đã cho Hạ Vũ đem Bạch Vân đến lấy rồi. Chốc nữa Bạch Vân sẽ về phòng”. Nói xong hân đi một mạch vào căn phòng bên trái, nàng ngán ngẩm nhìn cánh cửa đóng lại. “thời ình cũng mệt rồi. Cần tỉnh dưỡng ngay lập tức” – nàng vừa nghĩ, vừa đẩy cánh cửa ra. “hoàng hậu nương nương” – hai cung nữ cúi đầu sợ sệt _ “các người lui ra đi. Bỏn cung sẽ tự làm”- nàng phẩy tay nói. Hai cô gái liền đi lùi phía sau và ra khỏi. K hiểu trước đây hoàng hậu làm j mà để “tiếng tăm lưng lẩy” như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Âm Thanh Tuệ (2)

Nàng cời lớp áo đỏ bên ngoài, cơ thể chỉ có chiếc váy trắng mỏng tang. Nàng đến ngồi trước gương, nhẹ nhàng tháo bỏ trang sức chỉ tồn làm mỗi cô nàng. Nhạc Mỹ bay ra khỏi cửa sổ, tìm lên một ngọn đồi sau Trung Thất điện vài trượng. Nơi đây yên bình, gió mát trắng thanh lại đầy mùi cây cỏ thảo mộc thật thích hợp cho nàng. Nàng ngồi trên bờ cỏ rậm xanh ngắt, đưa tay chạm vào nó. Những ngọn cỏ theo ngón tay thon dài của nàng mà vươn lên. Nàng ngồi theo tư thế thiền: những lá cỏ lại bám theo chân nàng vươn lên cao. Một lúc sau, khi tâm đã an tĩnh, Nhạc Mỹ đứng dậy, phi thân về phòng. Đối với nàng đó là một thói quen thường tình khi nàng cảm thấy mệt mỏi. Tự lúc nào Bạch Vân đã về và nằm ngủ trên chiếc giường đối diện trong phòng. Nàng lặng lẽ mỉm cười và tắt đèn đi ngủ. Sáng hôm sau, dưới ánh nắng trong lành, hàng mi dài khẽ rung động và mở mắt. Nàng khẽ khẽ đứng dậy, ngồi trước chiếc gương trong suốt. “hoàng ti dậy sao k gọi muội?” – Vân nhí từ phía sau đặt tay lên vai nàng – “rõ lúc này muội đang ngủ mà”. Nó không nói j thêm, đem lược chải lên mái tóc mềm mượt: “hôm qua muội đi chơi vui thật vui luôn. Muội cũng nghe hết mọi chuyện rồi” – “um, bây giờ muội hãy búi tóc cho ta đi” – “vâng”. Chợt từ ngoài cửa có tiếng gọi: “hoàng hậu nương nương” – “vào đi”. Cửa mở ra, một thượng cung mang theo hai cung nữ bước vào: “thần là Đậu thượng cung, sẽ hầu người nước rửa và nước súc”. Hôm nay là ngày Trung Thất (ngày ăn chay sau lễ Nguyệt Dao); từ hoàng quý phi trở lên đều phải tới chùa Tịnh Bình để cầu an. Nhạc Mỹ mặc y phục màu xanh nhạt kết hợp với mái tóc dài búi gọn gàng, xoắn trước ngực. Nàng đang ăn điểm tâm thì Thanh Tuệ bước vào phòng. “hoàng ti tỉ, hôm nay phải chơi với Thanh Tuệ đó” – Thanh Tuệ nũng nịu lay lay tay nàng. Nàng cười thầm: Vân nhí và Thanh Tuệ bằng tuổi, tính cách mề nheo thật giống nhau; nhưng xem ra Bạch Vân chín chắn hơn một tí rồi! Nàng vuốt tóc Thanh Tuệ: “công chúa đã ăn j chưa?” – “tất nhiên là ta ăn rồi! Thôi ti tỉ cứ ăn đi” – cô cười đáp lại nàng. “hoàng ti tỉ, nửa canh giờ nữa phải đến chùa Tịnh Bình cùng với hoàng thất ah” – Bạch Vân từ gian phòng sau bước ra. “to gan, nó ti nhà người lại dám xưng hô ‘hoàng ti’ với hoàng hậu. Thật k có phép tắc” – Thanh Tuệ la lớn, chỉ tay vào mặt Vân nhí. “muội muội, khoan nóng giận. Là bổn cung cho phép Vân nhí gọi như vậy!” – “nhưng...” – “hai đứa bằng tuổi nhau,

hay là kết bằng hữu đi. Bạch Vân lấy danh nghĩa là nghĩa muội của hoàng hậu để làm bạn với công chúa đc chứ?” – nàng nhâm nhi ngậm trà khoan thai nói. “hề mặt hoàng ti bốn công chúa sẽ k trách cứ người nữa. Còn chuyện kết bằng hữu thì tính sau” – “đc rồi, sau khi đến chùa, bổn cung sẽ cùng đi chơi với hai người” – “yeh, quá tuyệt. hoàng ti là nhất” – Thanh Tuệ nhảy cẫng lên vì sung sướng. Bạch Vân đứng sau lưng nàng nhắm mắt: nếu k có công chúa thì nàng cũng đã nhảy lên rồi! Chốc sau, nàng đi ra ngoài cùng Thất công chúa vừa lúc hoàng quý phi cùng Mễ phi đi ra. “thần thiếp thỉnh an hoàng hoàng, hoàng hậu thiên thiên tuế! Thất công chúa an khang!” – cả hai cùng cúi gối xuống. Nàng gật đầu nhưng nhìn rất rõ bên trong nó là cốt lõi khinh thường và gian xảo. Nhạc Mỹ bước qua bọn họ, đi ra vườn hoa sau Trung Thất điện. “ti tỉ, trong bốn năm ngao du thiên hạ, muội muội thu thập bao nhiêu là kinh nghiệm. Ở Khang Võ đài, tài bắn cung của muội là vô địch đó! Để muội biểu diễn cho ti xem” – Thanh Tuệ kể k biết bao nhiêu chuyện với nàng. “ti tỉ có thấy quả cam ở kia k? Muội sẽ bắn nó” – Thanh Tuệ chạy đi lấy cung rồi trở lại. Cô giương cung và mũi tên bật ra, hướng tới mục đích. CRAP...mũi tên chọt gãy làm đôi. “người...Người là ai mà dám đánh gãy cung tên của bốn công chúa?” – Thanh Tuệ nhìn nam nhân kia la lớn. “tiểu muội, là do trầm hạ lệnh” – một giọng nói phía sau vang lên – “A, hoàng huynh” – Thanh Tuệ vui mừng chạy đến trước mặt hắn. Hạ Vũ cũng như vậy lui về sau lưng Phong Dạ. “muội muội, k biết cây cam Thượng Vũ đó là công phẩm quý sao? Nào có thể để muội bắn quả cam duy nhất trên đó dc!” – “thì ra là vậy! nhưng huynh ấy là cận vệ của hoàng huynh ah?” – “ừm”. Thanh Tuệ lui ra sau, ngược cái mặt mún học máu mũi (mắt long lanh long lanh ra về cầu xin í): “huynh tên j vậy?” – “thưa công chúa, thần là Hạ Vũ” – “chắc huynh rất giỏi võ công, có j Thanh Tuệ sẽ thỉnh giáo. Nhưng mà huynh thực đẹp trai đó”. Ngay lập tức 4 vệ mặt liền hiện ra: hắn thì ngán ngẩm, Hạ Vũ ngây người, nàng muốn độn thổ vì tính nói thẳng của công chúa, còn Bạch Vân lại muốn lăn ra cười. Hắn liền nói: “kiệu cũng chuẩn bị trước đại sảnh rồi! Mau đi thôi” – “Vân nhí, Thanh Tuệ mau lại đây”. Cả 5 người liền thẳng bước đến đại sảnh. Ngay đó, Thái hậu, vương gia và các phi tần đã đứng chờ xuất phát. Ở dưới có xe ngựa ngựa trắng lẹ xếp hàng ngay ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Núi Thập Trì

Hắn và nàng ngồi ở kiệu rồng tinh xảo, Thất công chúa cũng vào ngồi với nàng. Thái hậu, hoàng quý phi, quý phi đi bằng kiệu nhất phẩm. 5 phi ngồi chiếc kiệu còn lại. Hai vương gia leo lên ngựa chờ sẵn, đoàn tùy tùng và binh lính xếp hàng phía sau. Muốn đi đến chùa Tịnh Bình trên núi Thập Trì cũng mất khoảng hai canh giờ. Hắn ngồi đối diện nàng, đem theo một đồng tấu chương, lại còn bắt nàng mài mực cho hắn viết. Có công chúa ở đây nên nàng đành thuận theo để giữ thể diện cho cả hai. Sau đó, chắc vì mệt mỏi nên Thanh Tuệ ngáp ngáp vài hồi rồi gối đầu trên chân nàng ngủ ngon lành. Nhạc Mỹ bên buồng đĩa mực xuống: “bổn cung mời tay rồi, hoàng thượng tự mài đi” – “hoàng hậu trước là chính thể hiện thực, cư nhiên phải mài mực đèn sách cho phụ quân chứ” – hắn chống tay lên cầm nói. “nhưng thời thế bây giờ đã đổi thay. Tạm thời bổn cung chưa nhớ j cả” – nàng vừa xoay xoay cổ tay vừa nói. Hắn ngang đó cũng k nói gì cả cúi đầu viết tiếp. Nhạc Mỹ đem chiếc bánh đậu đỏ to dùng nhét vào miệng. “vẫn giống heo như xưa, điểm này may ra còn là dấu ấn” – hắn k nhìn nàng mà chỉ nhìn xuống tấu chương. “trong...” – (người...)nàng muốn nói nhưng giờ nàng đang mắc nghẹn, nuốt k trôi. Đây chính là tật xấu của nàng: ăn nhiều nhưng chẳng béo. Nhạc Mỹ vỗ vỗ ngực, uống bát canh sen nóng bên cạnh: ‘phù cuối cùng cũng xuống’. nàng quá ư xấu hổ, vén rèm cửa nhìn ra ngoài cả tiếng. Thanh Tuệ cư nhiên mơ hồ ngồi dậy vươn vai, đồng thời cũng chẳng biết mình giải được k khi bí bách cho hoàng ti nữa. CÁCH! Thiên mã xe của hoàng thượng dùng trước rồi đến xe của thái hậu và các phi tần. Đậu thượng cung đem bậc thang đặt trước cửa rồi cung kính cúi người: “thỉnh xin bệ hạ và nương nương hạ tọa!”. Bức rèm vàng óng được vén lên, một thân ảnh cao ráo vạm vỡ bước xuống. Tiếp sau một nữ tử đáng người thanh tao, nhã nhặn Ỗ Đậu thượng cung cẩn thận cúi xuống. Nàng nhấn nhó: cái bộ y phục này rườm rà, dễ phản chủ thật! Thất công

chứa k cần đỡ đã vội nhảy cái bạch xuồng mặt đất. Hắn, nàng với Thái hậu đi ngang hàng, đồng loạt bước lên thềm chùa Tĩnh Bình. Trụ trì chùa đã lớn tuổi ra đầu cửa cùng với nhiều môn đồ của mình để tiếp đón hoàng thất. Hơn 2 canh giờ sau, tất cả các nghi lễ cầu nguyện đã được thực hiện xong. Nàng một mình đi ra phía sau hậu viện của Tĩnh Bình chùa, Thanh Tuệ lẻo đẻo sau. “hoàng ti tỉ, khung cảnh núi Thập Trì này thuộc loại mỹ cảnh. Chúng ta đi thường ngoạn a!” – Thất công chúa rung rung lắc lắc cánh tay ngọc ngà của nàng kèm theo lời nhõng nhẽo. “được rồi, hoàng tỷ liền duyệt đề xuất của tiểu công chúa” “nói cho tỷ biết lục nguyệt (tháng 6) âm lịch này là ta tròn 18 đó, k phải tiểu công chúa đâu” – Thanh Tuệ bỗng nghiêm túc nhìn nàng mà nói. Nàng bất giác cười 1 tiếng: k hồ danh là huyết mạch hoàng thất tôn nghiêm, tôn quý. Nàng men theo con đường nhỏ xuống Nhị hồ dưới lưng núi; tranh thủ mang vào thân mình ngum khí trời thanh tao, trong mát. Vần nhĩ bên cạnh trầm trở thán ca khung cảnh tuyệt mỹ này, đưa tay vờn vờn mấy cành hoa lung linh giữa nắng trời. Mã Nhạc Mỹ tìm một hòn son bộ dưới bóng râm rồi ngồi xuống thưởng cảnh. Mới mấy tuần trà mà Bạch Vân cùng Thanh Tuệ háo hảo bằng hữu, chơi đùa, theo hoa đuổi蝶. Nàng cời gảy lần tất, bỏ luôn lớp áo nóng nẩy bên ngoài, chạy luôn xuống hồ. Nhị hồ đặc biệt, một bên lạnh một bên ấm lại chỉ ngăn cách bởi một thành đá sỏi mỏng manh. Nàng chính là đang ở bên hồ lạnh. Dòng nước mát bủa vây lấy đôi chân nhỏ nhắn mịn màng làm tâm trí nàng trở nên thư giãn; cơ hồ xua tan mọi phiền hà trong lòng. “hoàng hậu nương nương thật có nhã hứng!” – một giọng nói k một chút tâm địa, tôn quý vang lên. Nàng quay lại: chủ nhân giọng nói ấy là quý phi, theo sau có Lan phi cùng Duệ phi. Cả ba cung kính nhún xuống hành lễ: “tham kiến hoàng hậu nương nương! Chúc mừng người hoàn vị”. Nàng mặt k chút biểu tình gặt đầu: “các muội đứng lên đi”. Nàng đang tiếp nhận tin tức lẫn xem xét động thái 3 vị nương nương này. Theo như hiểu biết: quý phi là người k chút địa tâm rất cao quý; Lan phi ôn hòa đáng tin cậy; Duệ phi có vẻ nhu nhược, yếu ớt nhưng ẩn chứa một xúc tác j đó rất tiềm tàng. Nhạc Mỹ liền đưa Duệ phi vào ẩn sách của mình, k biết có nên đề phòng hay k. Vẫn là hoàng hậu nên khẩu ngôn trước: “các muội sao lại tới đây?”. Sau khi an tọa trên hòn son bộ, quý phi cười nhẹ: “là chúng muội quan tâm đến hoàng hậu nên theo lễ nghĩa phải đến hỏi thăm”. Nhạc Mỹ hóp ngum trà nóng, nghiêm giọng hỏi: “là quan tâm hay do lễ nghĩa?”. Mỹ Đàm mặt có chút biến nhưng vẫn e lệ: “vẫn... là quan tâm hoàng tỷ ty ạ!”. “các muội k cần quá nghị lòng, là bốn cung chỉ đùa một chút!” – Nhạc Mỹ hóp nhẹ tách trà, buông rèm mi xuống, ánh mắt hiện ánh cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Trở Về Hoàng Cung

Nhạc Mỹ ngồi trước gương, mái tóc dài mượt xỏa xuống. Vần nhĩ nhẹ nhàng đưa lược, lại nói: “nương nương, vẫn là người nên cẩn thận một chút. Phía hoàng quý phi đã có chút động tĩnh. Dù sao, trong thời gian người trong lãnh cung, HQPhi cũng đứng đầu hậu cung. Cứ thế mà bày rõ năng lực của mình, Phụng An là quận chúa nc Lương nhưng mẫu thân là muội muội duy nhất của Thái Phó dưới Hoàng Đế, Thừa Tướng trên vạn người” – “có phải Qphi là con gái của Thừa Tướng k?” – “dạ nương nương”. Nàng nhắm mắt an tĩnh một chút; Bạch Vân k hỏi thêm nữa mà lặng lẽ tết tóc cho nàng. Buổi tối, tên hoàng đế trẻ con lại đối gió chui vào giường nàng ngủ. Tất nhiên, Mã Nhạc Mỹ nàng cũng k thể đuổi mà chỉ cảm hấn động đập lung tung. Hai người suốt đêm nằm trơ như 2 khúc gỗ, k ai xâm phạm ai. Lại một buổi sáng vô vị trôi qua, nàng k biết người hoàng thất lại kính nhường Phật tổ như vậy, làm lễ nghĩa rườm rà như vậy: cầu sám hối đọc 50 lần, bài vị tụng kinh mấy trăm lần... Nhạc Mỹ thấy chán liền dạo xuống Nhị hồ, đem theo đàn tranh cùng Vần nhĩ thưởng nhạc. Nàng gảy nhẹ dây đàn rồi theo tiết tấu mà nốt nhạc uốn lượn bay bổng, trầm lắng. Bạch Vân chốc sau e dè bước tới, có vẻ bối rối: “nương nương... người... có nghe thấy tiếng j k a?”. Nàng ấn phím đàn, lắng tai nghe rồi thốt lên: “Là... tiếng trẻ con khóc”. “nương nương, là chỗ kia!” – nàng nhìn theo hướng Vần nhĩ chỉ. Giữa dòng nước từ khe núi, trong chiếc túi rom có đứa bé đang ngo ngoáy. Nhạc Mỹ nhú mày thi triển khinh công mang đứa bé lên bờ. Bạch Vân vuốt ve khuôn mặt đứa bé rồi nói: “ôi trời, đứa bé đáng yêu này, k biết người mẹ nào nhẫn tâm đem bỏ nó giữa dòng suối thế?” – “đem cầm về cho bốn cung” – “vâng”... Nàng đem đặt đứa bé lên giường. Nó đã ngủ say. Nàng đã tìm kiếm dấu vết quanh chân núi nhưng vẫn k phát hiện ra mẹ đứa bé đi hướng nào. Nhạc Mỹ thầm nghĩ: hay là nhận nó làm nghĩa tử của mình đi! Rồi Âm Phong Dạ đến: “hoàng hậu, nàng muốn làm khó trẫm sao? Nếu nó mang một chút huyết thống của hoàng tộc thì tốt nhưng...”. Nàng đem bàn tay nòn nà vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Phong Dạ: “thần thiếp hiểu, nhưng chỉ cần có hoàng thượng ủng hộ thì chuyện j thần thiếp đều sẽ xử lý chu toàn” – “trẫm biết hoàng hậu tư chất xưa kia rất thông minh nhưng...”. Thấy Phong Dạ có ý phản kháng, nàng liền đặt bàn tay thô

ráp của hắn vào bàn tay tựa phi tuyết của mình, ra vẻ cầu toàn: “hoàng thượng...”. Trong lòng hắn tựa đang lăn tăn nhiều đợt, nàng bây giờ thật giống thái tử phi năm xưa, suốt ngày chạy theo làm nũng Thái tử hắn. Phong Dạ chủ động ôm thân hình mảnh mai ấy vào lòng, bàn tay hắn vỗ nhẹ trên vai Nhạc Mỹ: “được rồi, trẫm cho phép nàng là được chứ j! Sau này trẫm phong cho nó làm vương vậy”. Khuôn mặt nàng vể lên nụ cười hài lòng, nằm yên trong lòng hắn hưởng thụ. Cái tin “đế hậu nhận một hài tử bị bỏ rơi làm dưỡng tử vang khắp cả ngọn núi Thập Trì với tốc độ chóng mặt. Thái hậu có vẻ không vui vì cho rằng hoàng thất chưa có hoàng tử mà đã nhận dưỡng tử sẽ làm dân chúng cho rằng hoàng đế vô năng. Sau cùng, hoàng đế ngồi thuyết phục gần mấy canh giờ mới khiến tâm tư thái hậu dần ra một chút. Sáng hôm sau, đại gia đình hoàng thất khởi hành trở về hoàng cung, Nhạc Mỹ ngồi trong đại liễn ôm dưỡng tử, trêu đùa nó cùng Phong Dạ. Tiếng cười từ kiệu đế hậu vang lên k ngọt làm tinh thần đội hộ tống hứng khởi, tốc độ nhanh hơn. Đứa bé được đặt tên làm Âm Lãnh Tiêu, trở thành Đại hoàng tử nhưng lại k có tư cách ngồi lên ngôi vị Thái tử. Cuối cùng đội hộ tống cũng đến hoàng cung cũng trở về vào giờ Tý, mặt trời đã đứng đỉnh. Nàng nghiêm nhiên trở về Từ Cầm điện- nay đã đc dọn gọn gàng. Thái hậu ra chỉ dụ trong ba ngày mọi người nghỉ ngơi, k cần thỉnh an để bà tụng kinh trong Thánh Thiên Đường điện (ở đây đặt bài vị của các vị tiên đế, tiên hậu...). Bạch Vân đang thay y phục cho nàng thì một cung nữ tiến vào: “thưa nương nương, hoàng quý phi cùng các vị phi tần cầu kiến!” – “ra ngoài bảo họ chờ bàn cung” – “vâng”. Bạch Vân thất xong giá y rồi đội mũ phượng tinh xảo lên đầu nàng: “hoàng tỷ vốn nên cân trọng một chút” – “ta biết rồi. Vần nhĩ đem Tiêu nhi đưa cho nhũ nẫu bú đi” – “vâng”. Nhạc Mỹ đi ra, dáng đoan trang than thoát cao quý vốn có của hoàng hậu. “thần thiếp thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu vạn phúc kim an” – đồng loạt các phi tần nhún xuống hành lễ. Nàng mỉm cười phát nhẹ tay: “miễn lễ. Ban tọa!” – “ạ hoàng hậu”. Hôm nay hoàng hậu một thân giá y đồ tuii thêu phượng hoàng cao quý; mái tóc đen mượt búi lên đội mũ kim ngọc phượng tòa nên hào quang hiem thấy. Điều này làm các phi tần sững sờ nửa ngày. Nàng nhìn xuống tên hoàng đế này quả thật chỉ biết triều chính: từ cấp bậc nhị phẩm đến bát phẩm chưa quá 13

người. Nguyệt tần vốn là người khéo ngôn, đứng lên mở lời trước: “chúng thần thiếp đến đây chỉ vì muốn chúc mừng hoàng hậu đăng cơ lần nữa, ngồi lên hậu vị. Thật sự đây là niềm vui lớn của hậu cung”. Nàng chỉ cười k nói. Làm sao mà nàng lại k biết các vị muội muội nay đang nghĩ j cơ chứ! Ngọc quý nhân bước ra trước, thỉnh lên một cái hộp son son thiếp vàng: “thần thiếp ngu muội, k biết lời lễ tốt đẹp như các vị tỷ ty, chỉ biết đem quà mừng hoàng hậu nương nương”. Nhạc Mỹ chỉ lắc đầu thương cảm cho cung nữ bên cạnh phải ôm một đồng quả lớn, nặng muốn chết. nàng nghiêm giọng: “hôm nay

bản cung cho các vị muội muội thỉnh an là đã trái với lời cấm dận của hoàng thượng. Bản cung sẽ nhớ đến ân vị của các muội muội đây! Mong mọi người đừng vạn ngôn mà làm hậu cung thêm rắc rối”. Cuối cùng nàng cũng đuối khéo được đám phi tần rắc rối. Nhạc Mỹ được cung nữ bên cạnh cẩn thận dìu lên; nàng thấy tâm tình hành động của nàng ta cũng tạm ổn nên hỏi: “ngươi tên j?” – “thưa hoàng hậu, nô tỳ tên Liễu Ngọc” – “sau này hầu bên cạnh bản cung đi” – “cảm tạ nương nương”... Lúc này trong tâm điện, Bạch Vân đã ôm Tiêu nhi trở về. Nàng ngắm nhìn Đại hoàng tử đang ngủ say trong nôi, nhẹ giọng: “Ngày mai, muội muội hãy triệu Lương thượng cung* đến đây đi” – “vâng, để Vân nhi hạ tóc cho nương nương” – “ừm”....

**một trong 3 trường thượng cung, là nữ quan nhất phẩm, cai quản tư phòng: y tư phòng (trang phục), thiện tư phòng (thức ăn), chế tư phòng (trang sức), thiết tư phòng(đồ gia dụng)*

Sáng hôm sau, Nhạc Mỹ bế Tiêu nhi ra Thục Linh Uyển sưởi nắng, từ đằng xa, bóng dáng Lương thượng cung xuất hiện dần rõ hơn. “nô tỳ tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu vạn phúc kim an” – “miễn lễ” – “tạ hoàng hậu nương nương”. Nàng quan sát thượng cung, thượng cung nghiêm nghị quan sát lại nàng. Trong tâm trí của Từ Nguyên hoàng hậu, Lương thượng cung là người nghiêm khắc nhưng rất chính trực và cũng k ư j nàng trước đây. “hoàng hậu gọi nô tỳ đến đây có việc j sai bảo?” – “ta gọi thượng cung đến đây là muốn trưởng bối bỏ qua những việc bản cung làm mà thượng cung không vừa ý chi”. Chỉ thấy Lương thượng cung thêm khép nép: “nương nương, mong người giữ đúng vị trí của mình”.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Một Lần Tức Giận

Một cái đặt tay làm bà thoáng ngạc nhiên: “lần này bản cung hồi vị thật là phúc đức của bản cung. Triệu thượng cung đến đây là bản cung có việc nhờ giúp đỡ.....”. thấy bóng Liễu thượng cung cung kính thối lui, nàng khẽ mỉm cười đắc ý, quay sang: “đưa Tiêu nhi cho ta ẵm”. Cùng lúc đó từ xa, Từ công chúa Âm Thủy Mặc cùng Lục công chúa Âm Nguyệt Tinh đi qua nơi Nhạc Mỹ thưởng hoa. Hai người nhìn thấy nàng đương nhiên không vừa mắt, hành lễ qua loa rồi đứng lên, toan bước đi. “mời hai vị công chúa đứng lại!”. Âm Nguyệt Tinh cau mày: “chẳng lẽ hoàng hậu có điều j muốn dặn dò bốn công chúa?” – “công chúa có biết phạm tội bất kính sẽ bị xử như thế nào không?”. Âm Nguyệt Tinh nhếch môi: “sao? Chẳng lẽ hoàng hậu đây...muốn xử tội ta hay muốn tìm nguyên do để gây sự với ta?...ừ, buổi sáng này chỉ sợ long bình mà phurong loạn!” – Âm Thủy Mặc dù k ư j Nhạc Mỹ nhưng thấy muội muội làm quá thì nhéo tay Nguyệt Tinh 1 cái. “tỷ tỷ có j mà phải sợ chứ? Cái người đàn bà này nếu k thoát khỏi lãnh cung thì Hoàng Quý Phi tỷ ấy đã leo lên ngôi hậu rồi? Cô ta là ai chứ? Xi! Chỉ là công chúa Mộc quốc nhỏ bé, k biết dùng bùa mê thuốc lú nào mà mê hoặc được hoàng huynh không buông thế k biết. chắc là phụ hoàng ngươi đã lao tâm khổ tứ để sau này có chút ít phần của cái của Thanh Phong quốc ta chứ j! Bốn công chúa k ác ý j với hoàng hậu ngươi nhưng ta chỉ có duy nhất hoàng tẩu tốt bụng là HQPhi thôi!” – Nguyệt Tinh nói một mạch, dù mặt đã đỏ bừng lên nhưng vẫn ương ngạnh. Bạch Vân phía sau có vẻ tức giận: “ngươi...”. Nhạc Mỹ giữ Bạch Vân lại: “hoàng hậu, ngươi...” – “đừng lo, Vân nhi!”. Nàng nhìn thẳng vào Âm Nguyệt Tinh, từng ngón tay mân mê bộ móng tay giả sắc sỡ: “chắc công chúa nói nãy giờ rất mệt mà trời lại nóng nữa chứ! Tiện thể bản cung đang có trà Phục Linh Tuyệt ngàn năm chưng lạnh rất tốt muốn mời công chúa dùng thử. Người đâu, dâng trà cho 2 vị công chúa” – “vâng, nương nương”. CHOANG.. một tay Nguyệt Tinh hất đồ hai chén trà thượng đẳng, rồi chỉ ngay vào mặt Nhạc Mỹ: “à ha, bây giờ bốn công chúa mới biết hoàng hậu đa mặt thật đấy!”. “LỤC CÔNG CHÚA!” – một thanh âm cương nghị đè nén 1 cỗ lực thật lớn nào đó vang lên. “hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế” – “bình thân”. Âm Nguyệt Tinh thấy mình lơ lòi, lo sợ đến cả người run lên,

mặt tái mét. “thế nào? sao công chúa k nói tiếp đi, trầm nghe. Lâu rồi mới thấy công chúa cứng rắn như thế!” – “hoàng huynh, muội...muội...”. Phong Dạ tức giận, vỗ mạnh bàn: “trường huynh và vương pháp Thanh Phong triều công chúa đặt ở đâu?” – “muội muội có lỗi, mong hoàng huynh tha thứ” – Nguyệt Tinh giật bắn cả người lên rồi quỳ rạp xuống, mọi người thấy hoàng đế tức giận như thế, đến cả thờ cung k dám. Còn nàng ngồi trên ghế dựa, khoan thai thưởng trà thưởng cảnh như k có việc gì xảy ra. “bây giờ...công chúa đã biết lỗi của mình rồi chứ?” – “vâng, hoàng huynh” – “trẫm phạt công chúa 10 đại bản cung 1 tháng bắt xuất, chỉ được ở cung suy nghĩ”. Chờ đến khi hai vị công chúa cùng mọi người rời đi, không khí tĩnh lặng như ban đầu. “bây giờ, ta mới thấy hoàng thượng có chút manly đấy?”. hần nhủ mảy: “manly là cái j?” – “à...thì là tựa như khí chất của bậc đế vương đấy”. khuôn mặt hần giãn ra, bước tới, cúi xuống gần mặt nàng, cười bí hiểm: “bây giờ nàng mới biết sao?”. Hai gò má trắng hồng của nàng bỗng hơi ửng đỏ. “Mỹ nhi, khuôn mặt nàng đỏ đấy” – “mặt ai đó cơ chứ?... sao, Mỹ nhi?” – “ừm”. Nhạc Mỹ đẩy hần ra: “ghê quá! Bản cung lệnh hoàng thượng bỏ ngay cái từ này đi! Nghe cứ như Mỹ nhân, Mỹ nhân ấy” – “sao? Nếu trẫm muốn gọi thì nàng làm j?” – “cầm người đến Từ Cầm điện, bước vào bản cung liền đáp ra”. Phong Dạ phúc hắc kia đương xoa xoa cái cằm nhẵn bóng: “trẫm nhớ ngày xưa thái tử phi của trẫm đâu có nữ cường như thế? Nàng hiền lương thực đức lắm kia mà!” – “trước đây khác bây giờ khác”.... Thế là cuộc đụng độ giữa hoàng thượng cùng hoàng hậu đã nổ ra và đến tận trưa mới the end. (t/g: k bik nam 9 nữ 9 nói j nữa? Bùn wá! T-T). chuyện hoàng thượng phạt Lục công chúa vì bất kính với hoàng hậu lan truyền khắp cả hoàng cung. Thái tần nương nương là mẫu phi của Nguyệt Tinh chạy đến Thánh Thiên Đường điện cầu xin Thái hậu nói vài lời. Thái hậu đang cầu phúc, bị làm phiền liền tức giận đuổi Thái tần đi.

NGUYỆT MINH cung...

“nô tỳ tham kiến Thái tần nương nương” – “miễn lễ. các ngươi ra ngoài hết đi” – “vâng”. Âm Nguyệt Tinh thấy mẫu phi tới liền tuân ra 1 trảo nước mắt: “mẫu phi, xin người hãy nói vài lời với hoàng huynh của con. Nhi nữ...nhi nữ k thể suốt ngày bị giam lỏng trong cung điện này được...”. Thái tần thương

con, xót xa thay: “Tĩnh nhi, là mẫu phi k tốt để con phải lâm vào hoàn cảnh như thế này! Mọi việc cứ từ từ...” – “sao mà từ từ được ạ! Chẳng lẽ...mẫu phi k thương nhi nữ sao?” – “đứa bé gốc này, làm j có người mẹ nào lại k thương con mình cơ chứ?”. Thái tần ôm Nguyệt Tinh vào lòng, bà nào có thể bỏ qua dễ dàng như vậy, trong đầu hiện lên âm mưu thâm độc: “Tĩnh nhi, con đừng lo! Nợ máu phải trả bằng máu, mẫu phi...sẽ thay con làm việc đó. Chuyện bé sẽ đc xé ra to...”. Bây giờ, bà lại trở thành Mã Tiêu Phi năm xưa, chỉ vì tranh sủng mà để lộ tính ích kỷ, cao ngạo mà vượt mất ngôi hậu...

Mọi chuyện trong cung vẫn trôi qua bình thường và Nhạc Mỹ cũng thế. Hôm nay, nàng mặc xiêm y vừa mới được thiết kế, nhẹ nhàng mà tao nhã. Tóc búi phân nửa trên, cài trâm phượng và trang sức rất lộng lẫy. Nàng rất hài lòng với kiểu búi tóc này. “huong nương, súc phượng vừa mới đem quả đến dâng nương nương” _ “bản cung sẽ ra ngay” _ “vâng”. Nhạc Mỹ được Liễu Ngọc cung kính đưa ra. Ninh thượng cung mỉm cười đơn đả: “hoàng hậu, Tây Lạc vừa mới tiến cống giống chó Sa Hoàng Ba Tư rất hiếm, là dòng quý tộc đấy ạ” _ “...” _ “các người còn chờ j mà k đem dâng hoàng hậu xem”. Nhạc Mỹ bản tính rất thích nuôi thú cưng nên vừa thấy chó chó được 2 cung nữ đưa lên thì rất vui. “bản cung sẽ nhận quả tiến cống này. Ninh thượng cung vất vả rồi! Người đâu, thưởng” _ “ạ nương nương”. Nàng nhận nó từ cung nữ, đem đặt lên đùi vuốt ve. Chú chó này có bộ lông trắng mượt, cái mũi hồng ươn ướt đáng yêu và hai đôi mắt sáng nhìn rất tinh anh. Nó nhìn Nhạc Mỹ ra vẻ dò xét nhưng cuối cùng cũng để nàng chải lông. “bản cung sẽ đặt tên cho người là Tiểu Cát, được k?” _ nàng cọ cọ vào phần bụng nhỏ của nó mà nó cũng thích dc nàng đùa cù. “Liễu Ngọc, từ giờ Tiểu Cát sẽ do người chăm nom. Tốt sẽ có thưởng, xấu ắt phải phạt” _ “nô tỳ tuân mệnh nương nương”.

.....

Trong khi trăng tròn đứng đỉnh thì, ngự thư phòng ở điện Long Sùng vẫn bừng sáng, y như ngôi sao thiên mệnh giữa hoàng cung đang ngự trong màn đêm đen tối. Âm Phong Dạ một thân long bào, thân người tỏa ra hào khí vương giả kèm cổ hần khí dày đặc, ngồi giữa một chồng tấu chương. Đọc từ cuộn chương này đến cuộn chương khác, đôi lông mày hần càng nhíu lại. Điều này cho thấy hần đang rất tức giận, vị thái giám đứng bên dưới đang muốn nói điều gì đó cũng phải ngập ngừng e sợ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đại Hoàng Tử Trúng Độc

Âm Phong Dạ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn xuống dưới: “người đang muốn nói gì sao?”. Tiểu Trịnh Tử - tổng quản thái giám cũng là người theo chân Phong Dạ từ khi hần lên làm hoàng đế: “vâng...nhưng nô tài thấy...” _ “người đã theo trẫm được bao lâu rồi!” _ “5 năm rồi” _ “người là người thân cận với trẫm, chỉ cần người trung thành mọi chuyện cũng k quá khó khăn” _ “vâng”. Trịnh thái giám xoay người lấy ra một cái khay trầm, trong đó đựng rất nhiều thẻ của các phi tần: “hoàng thượng, đêm đã khuya xin người hãy đi giả đến cung của vị nương nương nào đó để nghỉ ngơi”. Phong Dạ nhếch môi: “đem cất hết đi, hôm nay trẫm sẽ đến Từ Cầm điện”... Bấy giờ, điện Từ Cầm đã tắt đèn, tối om một mảng; mà chủ nhân của nó hiện đang ngủ say trên chiếc giường êm ái. Trong thời điểm nhất thời nào đó, nàng cảm giác một cổ mị lực âm áp bên cạnh làm nàng k tự chủ xoay qua ôm lấy nó. Sáng hôm sau, Nhạc Mỹ thức dậy với một đồng nghi vấn trong đầu: hần đang ngủ say bên cạnh nàng. Kỳ thực tâm nàng có chút xao động bởi khuôn mặt anh tuấn, cao ngạo với ngũ quan đồng đều của hần. Ngắm hồi lâu, Nhạc Mỹ chú ý đến vài sợi tóc vương trên khuôn mặt cương nghị đó. Nàng nín thở, đưa tay đến gần đến gần hơn nữa...Bỗng nhiên một ý nghĩa xẹt qua trong đầu nàng: nàng đang là làm cái gì đây? Nhạc Mỹ nhanh rút tay về toan ngồi dậy. Nhưng Phong Dạ nhanh hơn, hần mở mắt và nắm lại bàn tay bé nhỏ làm Nhạc Mỹ giật thót: “làm gì có vị hoàng hậu nào nhìn ngắm phu quân cho đã rồi chạy như thế?” _ “ta, bản cung...”. Hần kéo mạnh nàng về phía hần, làm nàng ngã vào lòng ngực rắn chắc đang phập phồng ấy. Nàng càng giả dụa, Phong Dạ càng giữ chặt nàng. “trẫm nhớ k nhầm thì hình như chúng ta đã thành thân nhiều năm mà vẫn chưa động phòng ư?” _ “sao?” _ “Nhạc nhi quên rồi sao? Khi nàng gả cho ta vì quá nhỏ nên chưa động phòng. Khi nàng bị bệnh, mất trí nhớ, ta đã lên núi mấy năm. Rồi khi đăng cơ, vì chán ghét tại sao nàng vẫn chưa hết bệnh mà còn giữ cái hình ảnh xa lạ ấy nên ta cũng chẳng đến điện Từ Cầm nữa”. Hần nhìn nàng, nàng nhìn hần: “người tưởng người từ đầu đang muốn gì mà bốn hoàng hậu k biết sao? Nếu người đụng vào người ta khi chưa có sự xin phép ta sẽ khiến người đoạn tử tuyệt tôn”. Âm Phong Dạ nhìn nàng yêu mị: “vậy ai đem qua lại cứ chui rúc, cọ má vào lòng trẫm nhỉ?” _

“người...” _ “là hoàng hậu đang đồ mặt”. Nàng thẹn quá liền quay đầu sang chỗ khác, hần ngày càng tiến gần mặt nàng, hơi thở nam tính phả ra: “như thế nào nàng mới can tâm tình nguyện để ta trong lòng?” _ “hử...muốn ta yêu người sao? Nằm mơ đi!”. Nàng vừa quay mặt lại, đôi môi màu hồng phấn của nàng đã bị hần chế ngự. Một cảm giác tê rần truyền xung quanh người nàng, gần như phong bế mọi hoạt động cơ thể. “Ừm...”- nàng cự quậy, muốn đẩy hần ra nhưng căn bản k đủ sức; liền bị hần dẫn vào cuộc chơi. Đầu lưỡi linh hoạt của hần làm loạn trong miệng nàng làm nàng á khẩu, k biết ứng biến ra sao. Khi cánh tay hần đang chuẩn bị làm loạn, một tiếng nói gấp rút vang lên: “hoàng hậu nương nương, Đại hoàng tử...hoàng tử bỗng nhiên co giật, lên cơn sốt cao. Thỉnh xin nương nương mau đi giả”. Âm Phong Dạ có vẻ rất tức giận nhưng nghe tin dưỡng tử bị bệnh liền buông nàng ra. Nhạc Mỹ hiện tại còn lo lắng hơn, nàng kêu Bạch Vân chuẩn bị y phục cùng hần đến Tiêu Nghị cung. Bên trong cung, nhiều tỷ nữ ra vào, gấp rút làm tâm trí nàng thêm rối loạn: Tiêu nhi của nàng vừa tròn 3 tháng, k thể như thế mà xảy ra chuyện được. Bên giường, Cao thái y đang chẩn thuốc cho hoàng tử: “khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu...thật ra hoàng tử k bị bệnh mà do trúng độc!” _ “vậy thì người mau trị độc cho hoàng tử đi” _ “nhưng hoàng thượng vì thần vô năng. Độc này thần.. mới thấy lần đầu, k biết là độc j!”. Hần một quyền vỗ mạnh bàn làm ai nấy cũng giật thót: “mau đem hết thái y trong thái y viện tới đây! Các người đừng nghĩ hoàng tử là dưỡng nhi của trẫm mà khinh thường, ai dám khinh thường Lãnh Tiêu, trẫm liền xử trảm làm gương”. Nhạc Mỹ thấy dưỡng nhi khóc ngặt đến k ra tiếng bèn ôm nó vào lòng vỗ về: “mẫu hậu thương Tiêu nhi nhất, là mẫu hậu k tốt, Tiêu nhi ngoan Tiêu nhi k khóc...”. sau mấy canh giờ, thái y trường lau mồ hôi trên trán lại bấm bảo: “thưa, độc trong người hoàng tử đã dc khử bỏ!” _ “tốt quá rồi!”. Sáng hôm sau, người ta nói hoàng thượng cùng hoàng hậu qua đêm ở Tiêu Nghị cung để chăm sóc Đại hoàng tử: hoàng thượng thiết triều muộn, hoàng hậu liền xuống sắc vì lo lắng. Từ đó về sau, không ai dám đặt điều với hoàng tử nữa mà chỉ lao tâm vào việc truy tìm thủ phạm của sự việc.

DUNG VỮ điện...

Thái phi Liễu Dung Lạc một thân y phục sáng chói, đã tuổi ngũ tuần nhưng

vẫn sở hữu sắc đẹp chín muồi. Không như các vị phi tần nếu có con trai thì sẽ được cấp đất phong hoặc xây phủ ngoài cung, thái phi cùng con trai là

trương gia Âm Trắc Bằng lại được tiên đế ân chuẩn cho ở trong cung. Lúc này trong điện, thái phi giao hoạt vuốt vuốt bộ móng tay giả bằng vàng sắc sỡ: “điều người nói có phải là sự thật không?” _ “vâng, là sự thật” _ vậy thì tốt, hãy để bà ta muốn làm j thì làm miễn đánh lạc hướng hoàng thượng. hai người cứ tiếp tục kế hoạch, ai gia k thể để cho con trai mình suốt đời làm vương, làm bình phong cho kẻ khác đc”. Thái sử Thảm Châu Thảm uống xong ngụm trà:” thái phi muốn lời k nên nói câu lúc này rồi. Nhớ...” _ “nhớ? Đừng quá lo lắng, liệu thái sử có biết kế hoạch của chúng ta đã tiến hành nhiều năm mà k bị phát giác là vì sao không? Chính là vì ai gia chu toàn mọi việc, xung quanh điện có mạng lưới ám vệ cùng ám bầy dày đặc, ngay 1 con ruồi cũng k lọt qua, cấu trúc điện cách âm đặc biệt làm cho người ngoài k nghe đối thoại!”. “dẫu vậy thái phi cần phải để tâm chú ý. Hoàng thượng bây giờ k còn hấp tấp như xưa” _ “đạ tạ thượng thư đã nhắc nhở. Chỉ cần thái sử cùng thượng thư tận tâm trung thành, ai gia thành thái hậu cũng k bạc đãi hai người!” _ “vâng” _ “lui đi”. Hai vị đại thần nhìn nhau rồi im lặng tiến ra ngoài.

TỪ CẨM ĐIỆN...

Hoàng hậu giả y nhẹ nhàng vừa đưa nôi vừa đọc sách. Bạch Vân bên cạnh chỉ dám đưa quạt nhẹ nhàng, tăng băng đặt trên phiến đồng dần tan hết. “nuong nuong, các vị phi tần đưa quả đến chúc hoàng tử mau khỏi bệnh, đang chờ ngoài đại điện” _ “bồn cung đã biết” _ “vâng”. Nàng k thích sự làm phiền của đám phi tần này nhưng cũng mặc áo bào ra tiếp. “hoàng hậu vạn phúc kim an” _ “miễn lễ”. hoàng quý phi nở nụ cười:”hoàng hậu hôm nay k phải mất mặt thần thiếp đâu ạ. Chúng thần thiếp đều xin ý kiến củ hoàng thượng đều mới dám đến đây thăm hoàng tử” _ “vậy...các muội muội muốn nói j với bản cung thì cứ trình tâu”. Mễ phi Phùng Tĩnh Như cười nhẹ:”các tỷ muội trong cung mang quả đến cho hoàng hậu tỷ 1 là chúc hoàng tử mau khỏi bệnh đồng thời cũng muốn ngấm Tiêu nhi của tỷ. người xem đại hoàng tử vào cung đã 3 tháng mà chưa lộ diện nữa”. Nhạc Mỹ nhìn xuống 1 loạt, cười nhẹ rồi khoát tay:”mau mang hoàng tử ra đây” _ “vâng”. Mân chào hỏi giữa Lãnh Tiêu cùng các vị di nương kết thúc và điện Từ Cẩm lại chìm vào yên tĩnh....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phong Phi

23 tháng 6, năm Hiếu Bình Đại đế thứ 6: đại vương gia Âm Trắc Bằng hoàn khải trở về. Người dân tỉnh Cát Châu và Bạch Thanh thành ai nấy đều mừng rỡ vì tin chiến thắng, mặc dù Thanh Phong quốc rất mạnh trong khu vực nhưng quân địch xâm chiếm hung hãn lần này từ lục địa khác đến là Đạo Chiến quân do Bình Cát Châu Hãn chỉ huy. Nơi nào quân đội này đi qua ngay 1 ngọn cỏ mọc không nổi. Lần này chúng muốn chiếm Thanh Phong quốc nên mượn Lương quốc làm bàn đạp tấn công. Sứ giả Lương quốc sang cầu viện binh, hoàng đế liền chỉ huy 20 vạn quân do Đại vương gia làm chủ soái tiến công. Sau 1 tháng cầm cự và tiến thủ ở biên giới Lương quốc và Thanh Phong quốc, Đạo Chiến quân đại bại bởi mưu kế nguy hiểm khó lường của chủ soái. Hoàng thượng ra cổng thành tiếp đón, khắp kinh thành treo đèn đăng đỏ. thái hậu mở đại tiệc, thái phi niềm nở đón con trai; hoàng cung nhất thời náo loạn. “thưa hoàng hậu, thái hậu mời người đến đại tiệc tại Tầm Liễu uyển tối nay” _ “ừm”... trong hình ảnh mờ nhạt của nàng, Đại vương gia là người tuần tú khôi ngô chín chắn nhưng máu lạnh tàn nhẫn hơn cả hoàng huynh của mình. “mấy canh giờ nữa mới đến giờ Dậu cứ từ từ”- Nhạc Mỹ mừng Tiêu Cát rồi chải bộ lông trắng muốt cho nó nữa. “bây giờ theo bản cung đi Ngự hoa viên thưởng cảnh đi” _ “vâng”. Nàng chợt dừng lại:”Bạch Vân, chậu cây này...” _ “thưa nương nương, đây là giống cây Lăng Ngự Trầm quý hiếm mới được gây do hoàng quý phi dâng lên” _ “vậy sao? Liễu Ngọc, người chăm nó tốt một chút” _ “vâng, nương nương yên tâm”.

TẦM LIÊU UYỂN...

Mọi người đều đã an tọa, giờ chỉ mong nhân vật chính. “Hàn Khánh vương tới. ời. ời” – một bóng người cao to lịch lãm dần xuất hiện. “thần đệ tham kiến hoàng huynh, hoàng tâu” _ “bình thân”- Phong Dạ hào sảng khoát tay. Thái phi rời chỗ ngồi, mắt ứa ra giọt lệ:”Bằng nhi của ai gia cuối cùng cũng trở về, bình an vô sự là tốt rồi” _ “hi thần đã để mẫu phi lo lắng”. thái hậu ngồi trên cao cũng niềm nở:”hãy khai tiệc mừng đại thắng, mọi người cứ tự nhiên, đều là người một nhà cả”. Tiếng nhạc dần vang lên, các vũ nữ di chuyển thanh thoát theo nốt nhạc. Nhạc Mỹ nhìn vào bàn thức ăn thịnh soạn, thoạt lấy đùa ngọc gắp một miếng bỏ vào miệng. Mọi hành động của hoàng hậu nàng nào

có thể thoát khỏi ánh mắt của hoàng đế. “sao người k thưởng nhạc?” _ “Nhạc nhi k thấy nó rất buồn chán và tẻ nhạt sao? Trẫm đã xem nó từ lúc đăng cơ đến giờ đây!” _ “không phải các điệu múa luôn đc đổi mới sao?”... Hãn mỉm cười ôn nhu đưa tay quạt lên khoe miệng nàng:”xem ra hoàng hậu của trẫm vẫn còn nít lắm! Ăn uống k có tác phong j cả”. Nàng then thừng, đưa khăn lên chấm nhẹ. Tiếng hòa nhạc dứt, các vũ nữ lui cả. Đại vương gia liền bước ra trình tâu:”thần đệ khải hoàn trở về có đem teo một món quà thật lớn dâng tặng hoàng huynh, k biết hoàng huynh có đồng ý nhận món quà này k?” _ “huynh đệ có j phải khách sáo, đệ cứ trình ra hoàng huynh sẽ chuẩn tâu”. Hàn Khánh vương mỉm cười gian tà, vỗ vỗ tay vài cái. Một nữ nhân được đưa vào:”xin giới thiệu với hoàng huynh, đây là muội muội của Bình Cát Châu Hãn, hãn ta lấy làm quà xin hàng”. Âm Trắc Bằng cúi xuống, ghi chặt cảm của cô nương đó, vén mái tóc lên:”hoàng huynh xem, là một nhan sắc tu hoa bệ nguyệt; đem cô ta tặng cho hoàng huynh k phải là một ý tồi”. Các vị phi tần ngồi dưới bắt đầu cười nhạo khinh bỉ, xì xầm to tiếng. Nàng ngồi trên cao, trong lòng đã bắt đầu lăn tăn sóng, bàn tay ghi chặt khăn tay. Hãn vẫn bình tĩnh ứng phó:”sao đệ k thú cô ta làm vương phi, đệ xem bây giờ Hàn Khánh vương phủ vẫn trống không đấy”. thái hậu cũng có vẻ k thuận mắt :”đứng đây, ý ai gia nghĩ cũng là ý của hoàng thượng” _ “xin thái hậu hoàng thượng thứ tội, người xem Thanh Phong quốc chúng ta trước luôn lấy hiếu trị dân lấy đạo làm trọng. nay thần đệ tôn trọng bậc huynh trưởng, đương nhiên phải đem mỹ nhân dâng cho người rồi. Lê nào hoàng huynh lại ép đệ đi ngược quy tắc ấy?”. Phong Dạ đuối lý, quay sang nhìn nàng, đem bàn tay trắng nõn của nàng nắm chặt:”muội muội của Bình Cát Châu Hãn?”. Cô nương phía dưới khép nép đứng dậy:”dân...dân nữ bá kiến hoàng thượng” _ “người tên j?” _ “thưa, dân nữ tên Bình Cát Thanh Đơn” _ “đêm nay trăng tròn, trẫm ban cho nàng tự Nguyệt, tước tần chính phẩm, cung Hàm Tự Liên trong Tề Lan điện; gọi là Nguyệt tần. Còn bây giờ nàng hãy lui đi” _ “tạ hoàng thượng”. nói xong, hãn nhìn qua Trắc Bằng:”vương gia tôn trọng lễ nghĩa, hiểu đạo làm người; thưởng nghìn vàng” _ “tạ hoàng thượng” _ “mọi người hãy về cung đi” _ “cung tiến hoàng thượng”. hãn nhìn nàng:”hoàng hậu cũng mau hồi cung đi. Trẫm cần phê duyệt tấu chương” _ “vâng”. Bóng hãn khuất dần,

tiệc tàn người cũng; chỉ mình nàng ngồi đó. “hoàng hậu bây giờ còn ngồi đây sao?” “thần thiếp tham kiến thái tần nương nương” “miễn lễ”. thái tần về mặt lo lắng:”mấy ngày nay, ai gia thấy sắc mặt của hoàng hậu có vẻ kém đi” “thần thiếp k sao” “thế nào gọi là k sao? Năm nay, mùa hạ nóng nực; tiện thể ai gia có Thanh Tuyết trà, hoàng hậu đi ngủ đốt lên giúp tinh thần thoải mái đây” “ạ thái tần quan tâm” “vậy ai gia hồi cung” “cung tiễn thái tần”. Nhạc Mỹ nhìn hộp trà vương vức rồi đưa tay ra:”Liêu Ngọc, hồi cung” “vâng” “tiện thể khi bản cung đi nghỉ, người đốt trà này lên”...

LONG SÙNG điện...

Phong Dạ ngồi đọc binh thư: “Tiểu Trịnh Tử, người xem quyết định trên của trẫm có phải là quá vội k?” “phải chăng hoàng thượng lo hoàng hậu phiền lòng?” “phải đó cũng chính là vương ngại trong lòng trẫm, hoàng hậu lúc này có vẻ k đồng tình. Nhưng... những điều trên k phải là tất cả, k biết việc Bình Cát Châu Hãn dâng muối muối mình xin hàng liệu có j mờ ám? ”. tiểu Trịnh Tử ngẫm nghĩ hồi lâu:”nô tài nghe phía Hãn Khánh vương bẩm báo rằng Nguyệt tần k biết võ công nhưng vốn mưu kế hiểm họa khôn lường, hay... đêm nay hoàng thượng đến Hàm Tự Liên xem” “người thấy liệu có được k?” “xin hoàng thượng đừng lo, hoàng hậu trước nay hiền đức sẽ k chấp nhặt điều này đâu. Vẫn là quốc gia làm trọng ạ” “trẫm chuẩn tâu”....

TỬ CẨM điện...

“hoàng hậu, sắp đến giờ Tí, xin người hãy đi nghỉ. Hoàng thượng hôm nay đã đến Hàm Tự Liên rồi ạ”- Liêu Ngọc cung kính cúi người bên cạnh. Nàng quay lại, cười giọng:”bản cung biết rồi. Người cứ đi nghỉ đi, hôm nay ở bên cạnh bản cung cả ngày rồi” “vâng”... Đêm nay trăng tròn gió lồng trời, nàng ngồi bên cửa sổ, rèm phơ phất thật phiêu diêu. Trong cái đêm ấy, nàng nhận ra rằng nàng đã động lòng với hắn, từng cảm xúc hình ảnh của ký ức lần lượt hiện rõ trong đầu nàng. Ông trời đã cho nàng trở về thân xác thực sự của mình để tiếp tục duyên phận nghiệt ngã, trong chốn thâm cung đầy rẫy bí hiểm. Nàng yêu nên hận, hận hán giờ để nàng như bao người phụ nữ khác trong cung, mòn mỏi chờ sủng ái của hoàng đế. Nàng hận hán ngay trong đêm để nàng chờ mỏi mòn ở điện, đi đến cung của phi tần khác. Khi nàng bãi giá về cung, nàng thần thờ ngồi một mình k biết nguyên do là j, k biết mình chờ đợi thứ gì nữa; chỉ mặc trái tim điều khiển tâm trí. nàng khóc, nước mắt lăn dài; thôi, vạn sự tùy duyên, ta nguyện đem cuộc đời, số phận mình gán cho chàng, hy sinh cho chàng....chỉ là...ta k biết bày tỏ ra sao...mong chàng thứ lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cuộc Thưởng Hoa

Trúc Mẫn-cung nữ thân cận của Nguyệt tần cung kính dìu Thanh Đơn đứng dậy. Cô nhìn những vết thâm tím trên làn da trắng nõn của nàng: “tiểu thư... ” “đừng lo cho ta, dù thế nào cũng phải hoàn thành trọng trách đại ca giao cho!” “vâng, nô tì sẽ cẩn trọng”.... Âm Phong Dạ chấp tay phía sau, ung dung trên đường đến đại điện; phía sau hán là một đoàn thái giám chỉnh tề. Tiểu Trịnh Tử bước gần một chút:”hoàng thượng, việc hôm qua...” “cô ta quả là người quá sức thông minh nhưng không tâm địa. Trịnh Tử, người theo dõi cô ta một chút, đề phòng bất trắc. Hừm!Cái hậu cung này của trẫm quả là nguy hiểm” “vâng, nô tài tuân mệnh”...

TỬ CẨM điện...

“hoàng hậu nương nương, quá giờ Mão rồi ạ!”- Liêu Ngọc bên cạnh lay nhẹ bờ vai của nàng.”trời sáng rồi ư? Liêu Ngọc, bản cung ngủ quên mất, lại còn ngủ thiếp trên bệ cửa nữa chứ! Đờ bản cung đứng dậy!”- nàng cười nhẹ một cách mệt mỏi, đưa tay ra. “nương nương, sao người nóng quá! Để nô tỳ gọi thái y”- Nhạc Mỹ vội kéo tay cô lại:”không cần, bản cung vốn tính thông y thuật, cứ yên tâm” “vâng, vậy nô tỳ dìu người lên giường” “không được nói chuyện này với bất cứ ai, kể cả Bạch Vân, cứ để nó chăm sóc hoàng tử chu đáo” “vâng”. Nàng đưa bàn tay thon dài đặt lên trán, quả thật là nàng đã sốt cao! Nàng nhớ năm xưa, khi còn là vị thái tử phi nhỏ bé, đêm ấy nàng ốm. Hãn lo lắng, tất bật bốn thuốc thay khăn lại còn canh nàng ngủ; cái bộ dạng chật vật của hán làm nàng bật cười. Còn giờ đây nàng ngại khi chạm mặt với hán; vì nàng đã công nhận tình cảm của mình. Hơn 10 năm làm sát thủ, nàng có biết đến chữ “yêu”?Thôi nàng k màng tới nữa, duyên sự tại trời! “Liêu Ngọc!” “nương nương, có gì sai bảo?” “theo bản cung ra ngự hoa viên” “nhưng...” “ra ngoài không khí trong lành có khi bản cung hết bệnh. Trang điểm cho bản cung” “vâng”... Nhạc Mỹ nhìn khung cảnh tươi sắc bên ngoài, trăm hoa đua nở, ong bướm bay thành đàn. “thần thiếp tham kiến hoàng hậu” “Miễn lễ! An phi, Ngọc quý nhân hôm nay thật có nhã hứng, vậy chúng ta cùng thưởng hoa” “vâng”. An phi đứng bên cạnh nàng: “An phi ra đây cũng tốt, tinh thần cũng trở nên thoải mái, tốt cho thai nhi” “cảm ơn hoàng hậu đã quan tâm” “hãy giữ đứa bé cẩn thận, cũng 6 tháng rồi nhì!Thái hậu đang mong tôn nhi lắm đây”

An phi xoa xoa cái bụng đã nhô cao của mình, cười mẫn nguyện. Sau khi lễ Thất Tịch kết thúc, nàng hồi cung mới biết mình mang thai. Trong tất cả các phi tần, An phi Thẩm Nương Ngọc là người hiền lương thực đức, biết giữ lễ nghi, không tranh chấp nên được thái hậu tin yêu. Vì vậy, nàng được hoàng thượng thị tâm là chuyện bình thường. Ngọc quý nhân bên cạnh chỉ tay: “hoàng hậu, chúng ta đi dạo cũng đã lâu rồi! Hay là lại tiểu điện kia ngồi nghỉ một chút” “ừm”...“thần thiếp tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu thiên an; An phi vạn phúc!” “chẳng phải là Nguyệt tần hay sao?” “bẩm chính là thần thiếp thưa An phi nương nương” “muội muội mới vào cung thế mà thật hiểu lễ nghĩa, tất cả an tọa đi”- nàng khoát tay đỡ lời. Nhìn Nguyệt tần y phục nhẹ nhàng thanh thoát, nụ cười hồn nhiên; nàng vui mà cũng có chút k vừa lòng. Tự nhiên nàng thấy lòng mình thật là một mớ hỗn độn. Huệ tần Anh Tề Thụ một tay cầm ô hoa kiều ngạo rảo bước đến tiểu điện. Nàng ta phe phẩy chiếc quạt than vãn: “haizz...trời hôm nay thật nắng!” rồi nhún người hành lễ: “tham kiến hai vị tỷ tỷ, hai vị tỷ tỷ vạn phúc kim an”. Ngọc quý nhân ngồi bên cạnh trào phúng cười một cái: “thật tốt! hôm nay các vị tỷ tỷ có nhã hứng đi

thường cảnh chắc k phải là điều bình thường”. Huệ tần đưa quạt che miệng, nhìn về phía Nguyệt tần: “Ngọc muội muội thử nói xem chuyện bất bình thường là j?”_”muội muội nhỏ bé nào dám so đo với Huệ tỷ chứ?”_”vậy muội muội lần sau k biết thì đừng lên tiếng nhé!”_”tỷ..”. Nhạc Mỹ vội lên tiếng: ”các muội muội đến tiểu đài để thưởng ngắm trà! Ở đây chỉ cãi nhau thì còn ra thể thống j?”_”tỷ tỷ nói thật đúng?” – An phi đồng tình. Huệ tần tỏ vẻ k phục nhưng cũng im lặng ngồi uống trà. Nguyệt tần đột nhiên vỗ vỗ tay, một hộp quà đặt ngay trước mặt mỗi vị nương nương: “các vị tỷ tỷ, muội muội mới nhập cung còn chưa hiểu biết, chút quà mọn này mong các tỷ tỷ dạy dỗ bảo ban muội muội”. Huệ tần nhẹ nhàng mở hộp trang sức ra: “đây là...”_”đây là trang sức cống phẩm mà đại huynh muội chinh phạt có được”_”cái j? Thế mấy thứ này có gì khác đồ cướp đầu nhĩ? Bản cung vốn sợ ma, tuyệt đối k nhận”. Nhạc Mỹ vỗ bàn một cái, nghiêm giọng: “Huệ tần! Phép tắc cung quy muội đề ở đâu? Nguyệt muội có ý tốt tặng cho muội, sao một người cao quý như muội có thể nói ra những ngôn từ như thế? Về cung đóng cửa 3 ngày suy nghĩ cho bản cung!”. Tề Thư đứng bật dậy hất ly trà, chỉ thẳng vào mặt nàng: “hoàng hậu người k có tư cách bắt bản cung

phải đóng cửa chịu phạt. Nói cho hoàng hậu tỷ biết, tuy là hoàng hậu nhưng quyền lực cai quản lục cung lại k phải ở người mà là ở chỗ hoàng quý phi. Cả phượng ân và phượng nghi trọng đều không có thì người chỉ là bù nhìn mà thôi. Đừng lên mặt với ta! Huệ tần ta một tiếng tỷ tỷ hai tiếng tỷ tỷ với tỷ đã là quá đặc cách! Hừ”. Nói xong, Anh Tề Thư phất tay bỏ đi, đám tùy tùng lễo đèo theo sau. “tỷ tỷ có sao k?”_”k sao, Nguyệt muội tặng quà. Bản cung sao có thể k nhận. Mọi người về cung đi, bản cung hơi mệt”. Ba vị nương nương lui đi, Liễu Ngọc bước đến, cung kính nâng Nhạc Mỹ đứng lên: “người có đem áo choàng cho bản cung k?”_”của nương nương đây ạ”_”theo bản cung”. Nàng muốn đến Đông Nghiên uyển. “nương nương, chuyện lúc nãy sao người k nổi giận?”_”chỉ là chuyện nhỏ k đáng để chấp nhặt, nhìn một tỷ hậu cung sẽ yên bình”_”nương nương anh minh”. Bước đến một bãi đất trống, nàng thổi một đoạn nhạc. HÍU...HÍU...một con diều khổng lồ màu đen dừng mảnh đáp xuống. Liễu Ngọc có vẻ hơi sợ, nàng leo lên lưng diều chìa tay xuống: “đưa áo choàng cho ta! Liễu Ngọc ta có một nơi cần phải đến, ta đã nói với hoàng thượng rồi! Đến giờ Ngọ ta sẽ trở về”_”nô tỷ tuân mệnh”_”bản cung đi đây”. Nhạc Mỹ ôm lưng mảnh diều: “Đại Mãnh, đã hơn chục năm ta đã k gọi người nhĩ? Thật may mắn khi người vẫn sống tốt. Hãy đến chỗ sư phụ ta- núi Liễu Băng”. Đại Mãnh liền thẳng cánh bay đi. “Đại Mãnh à, cái hậu cung này thật ồn ào mà ta lại thích yên tĩnh. Chắc người cũng hiểu ta nhĩ? Người cũng k còn nhỏ nữa, hay để khi nào ta tìm một điều cái cho người nhé?”. Điều hiểu ý nàng nên bay vòng vòng tỏ vẻ k đồng ý: “được rồi, được rồi ta cho người theo ta là được chứ j? Để ta kể cho người nghe những chuyện ta trải qua...”. Sư phụ nàng – Ân Thành đại sư tính tình cổ quái nhưng võ công cái thế, là một trong Tứ đại Tây quái Nam cương Đông độc Bắc thánh. Năm 3 tuổi, công chúa Mộc quốc tinh thông lãnh lợi được Tây quái chú ý tức sư phụ nàng phá vỡ luật lệ bản thân, nhận nàng làm đồ đệ duy nhất. Đại Mãnh cũng do sư phụ tặng nàng. Những năm ở trong núi, nàng khổ sở tu luyện học tập; mỗi năm chỉ được xuất quan 3 lần để thăm phụ hoàng và mẫu hậu. Nhiều khi nàng mệt mỏi muốn chết nhưng nhớ đến sự hy vọng của mẫu hậu, nàng chẳng làm trái. Năm nàng 9 tuổi liền trở về hoàng cung, gây nên bao nhiêu là đợt sóng lớn cho tứ quốc. Chưa đầy một năm, sinh lễ đã chất đầy Trường Tâm điện của nàng. Người dân Mộc quốc xem trường công chúa như đóa sen vàng, là người sẽ giúp Mộc quốc thêm vững mạnh. Nhạc Mỹ đi đến đâu cũng được người đời nịnh hót làm nàng thấy ớn lạnh và thề nguyện rằng: suốt đời sẽ k xuất giá để tận hiếu với phụ mẫu, tận tâm với đất nước. Mọi chuyện sẽ vẫn xuôi sẽ cho đến một ngày. Nàng trốn ra khỏi cung cùng Đại Mãnh, chỉ mong nhìn thiên hạ một chút. Nhạc Mỹ đã bay mãi trên trời cao mà k biết mình đã qua ranh giới giữa Mộc quốc và Thanh Phong quốc. nàng đã đáp xuống vì bên một cây hoa tử đằng hoa nở đỏ rực phát ra tiếng sáo cao vút thanh thoát cuốn hút nàng. Nơi ấy chớm nở một tình đầu trong sáng như mặt hồ bên cạnh cây hoa tử đằng già đang rụng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sư Đồ Hội Ngộ

Núi Liễu Băng quanh năm tuyết phủ, địa hình hiểm trở ít ai đi đến. Nhạc Mỹ nhảy từ lưng diều xuống, đi về phía hang động: “sư phụ, đồ nhi đến thăm người”. TINH! Nàng cúi người xuống đồng thời lấy một chưởng phá vỡ âm khí. Từ trong động phát ra một tiếng cười: “Hảo đồ đệ, gần 10 năm mới nhớ đến sư phụ! Người mau về đi, nếu k đừng trách ta vô tình”_”sư phụ, tiểu đồ đệ khỏi bệnh rồi nên mới đến đây thăm người mà”_”vậy sao? À! sư phụ quên người bị bệnh, cũng già cả rồi”. Nhạc Mỹ lắc đầu: “ôi trời! Bây giờ ta mới biết tại sao thiên hạ đặt biệt danh Tây Quái cho sư phụ”. Một bóng người y phục trắng, râu dài đến tận ngực từ trong cốc đi ra: “đồ nhi! Con nhiễm phong hàn rồi, mau vào đây!”. Ân Thành đại sư khom người lấy củi còn nàng ngồi bên cạnh thổi lửa. Ông châm một tách trà, rót ra: “trà này do ta tự tay điều chế, giúp hàn khí trong người con tan hết. Uống đi!”_”cảm ơn sư phụ”_”thế nào? Bây giờ con định ở mãi trong cái lồng vàng ấy sao?”- ông nhăn mặt, nhìn nàng. Nhạc Mỹ dăm chiêu, thờ dãi một tiếng: “người hãy để con tự quyết định đi!”_”ước định 16 năm của Hoàng Ni lão bà sắp đến rồi! Con làm sao thì làm, đến lúc đó con k ần đi thì tuyệt thế đan dược của sư phụ k giúp nổi con”. Nàng tiến đến, nắm lấy đôi bàn tay nhăn nheo của sư phụ: “chuyện 10 năm về trước con k thể nào quên! dù bị Tư Hoàn Nãi đan không chế đồ nhi vẫn quyết thù này phải trả”_”đồ nhi, sư phụ khuyên con đừng nên tiếp tục cuộc chiến này nữa. Năm xưa, bà ấy do ta mà trở nên như vậy! Lỗi là của ta, là ta liên lụy đến con. Nay sư phụ chỉ mong mẫu hậu con ở dưới tuổi vàng tha thứ cho ta mà thôi”.... Nhạc Mỹ nhen thêm lửa dạn dò ông: “sư phụ, người nhớ giữ âm cơ thể. Con đến thăm người để hỏi thăm sức khỏe. Hoàng cung k phải là nơi tiện ra vào lâu đâu! Con xin cáo từ!”. Ân Thành đại sư chống cây gậy Thiết Mộc từ từ bước ra cửa cốc. Nàng cúi người hành lễ rồi bước đi. “Đại Mãnh! Người bị làm sao vậy?” – Nhạc Mỹ hoảng hốt lay đại điều_”đồ nhi có chuyện j thế?”_”sư phụ, con vừa mới bước ra đã thấy Đại Mãnh nằm ở đó, hình như là trúng ám khí”_”sao?...nó mất rồi! Con đem chôn nó đi” – ông lắc đầu thờ dãi. “không cần tốn đất chôn đâu” – ngay trên bầu trời một người đàn ông tuấn tú, mắt phượng sát khí, tay cầm quạt vào ngực; phía sau hắn là 10 tên sát thủ bị mất. Nàng bước đến nhìn rõ ký hiệu: “Thất Hoàng Sơn? Phó giáo chủ người đến đây làm gì?”_”A! Hoàng hậu nương nương người cũng ở đây sao? Thật xin lỗi là lúc này ta lỡ tay phóng một chiếc Ngạc Phong châm vào điều huynh của

người. Lát nữa xác sẽ...Xèo!... và biến thành mây khói!”- hắn làm theo một số động tác mô tả, ra vẻ khiêu khích. “người! Người dám giết Đại Mãnh của ta”_”ấy! hoàng hậu hôm nay bốn phó giáo chủ đến đây vì muốn lấy lại đồ bị mất từ Ân Thành đại sư, còn người sau này tiểu nhân sẽ gặp người rất nhiều” – hắn phe phẩy chiếc quạt nhìn xuống. Nhạc Mỹ quay lại nhìn sư phụ khó hiểu: “sư phụ! Rốt cuộc người đã làm ra chuyện j?”_”A! Lần ấy ta đi tìm nguyên liệu để chế giải dược cho con thì phát hiện ra Hoàng Ni lão bà chính là giáo chủ Thất Hoàng Sơn! Ta liền lên vào Cam Tuyền cung đến thăm phòng bà ta nhân lúc bà đi vắng. Sư phụ gần như lục tung cả căn phòng lên mà vẫn k tìm ra thì bỗng phát hiện cây Tuyền Thảo bà ta trồng chính là nguyên tố quan trọng mà ta tìm kiếm. Ngay lúc đó sư phụ ôm luôn chậu cây chuẩn thẳng!”. Sát Từ Thiên cười lớn: “nương nương đã nghe rồi chứ? Ta

đến đây vì muốn...lấy lại nó” “vậy người hà có gì giết Đại Mãnh của ta?” “tự nhiên thấy nó ồn ào tiểu nhân muốn giết! rất đơn giản!”. Nàng thẳng thừng chỉ tay vào mặt hắn:”cái tên tiểu nhân người lấy đầu ra cái sự tình vô lý như thế?”. Một thân áo trắng nàng bay nhẹ lên trên lượn lờ quanh hắn: “bằng k hay để bản cung tiễn người đi nhé! Hôm nay sự phụ bản cung mệt rồi” “vậy để tiểu nhân đáp lễ”. Nhạc Mỹ đưa kiếm, Từ Thiên phòng thủ bằng quạt. Cả hai người trọng dùng khinh công lên xuống, vẽ nên những đường kiếm tuyệt mỹ. Nếu nói chiêu thức tấn công của Sát Từ Thiên lạnh lùng tàn khốc, đầy máu tanh thì kiếm thuật của Nhạc Mỹ chính là thuần khiết nhanh nhẹn và tinh tường. Thời gian đã gần 3 khắc, hai người bắt phân thắng bại. Ân Thành đại sư cười lớn: “đúng là k tổn công sức sự phụ đã dạy! Tốt! tốt!” rồi ông hạ thủ 1 chiêu giết hết 10 thuộc hạ bên người Từ Thiên. Hắn thấy động tĩnh liền vận khinh công lùi ra xa, cười lớn: “hoàng hậu quả võ công tuyệt thế! Tiểu nhân bái phục bái phục!” “hừ! Bái phục thì mau cút đi!”. Hắn bay lên cao tay liền phóng ra ám khí sau lưng sự phụ nàng rồi nói to:”quan tử thua keo này bày keo khác! Xin cáo từ!”. Nhạc Mỹ ngay tức khắc chạy đến lấy kiếm đỡ. PHỤT... một dòng máu đỏ hòa lẫn vào tuyết trắng. “đồ nhi con làm sao vậy?” “sự phụ người an toàn là tốt rồi! Con k sao!”. Ông bắt mạch cho nàng, sắc mặt kinh hoàng:”k xong rồi! Đan dược con từng uống phản ứng dữ dội với luồng khí từ Ngạc Phong châm. Dù con k trúng nó nhưng một luồng khí độc đang bắt đầu lan vào lục phủ ngũ tạng rồi! Sự phụ đưa con đi trị thương”.....

NGỰ HOA VIÊN....

Quý phi Mễ Nhi Đan một tay tưới nước cho khóm mẫu đơn đỏ thắm ở giữa vườn hoa. Người ta nói rằng quý phi thích mẫu đơn vì vào ngày nàng sinh, hoa nở đỏ thắm sau vườn bướm bay hàng đàn reo mừng. Nàng đem phân bón cho vào dưới đất, mỉm cười hài lòng rồi rửa tay: “nương nương, nô tỳ chắc chắn năm nay hoa của nương nương sẽ là khóm hoa đẹp nhất Thanh Phong quốc!” “Phương nhi, coi cái miệng của người đó!” “xin thỉnh tội nương nương” “được rồi, k cần đại lễ”. quý phi thân phục sức nhẹ nhàng, trầm vàng óng ánh dưới nắng; bước nhẹ liền phát ra tiếng, “nương nương, sắp đến tiệc Chung Lan rồi!” “năm nay, các vương tử các nước chư hầu sẽ đến dự; tổ chức tiệc chắc phải tốn kém lắm đây!” “năm trước tiệc Chung Lan do người tổ chức, không biết năm nay sẽ ra sao?” “ai tổ chức thì cũng thế thôi! Đêm nay là ngày 15 giữa tuần, hoàng thượng sẽ đến chỗ bản cung. Người đi chuẩn bị đi!” “vậy nô tỳ xin lui trước”. Nàng lấy ô đặt nhẹ lên vai tiếp tục đi dạo: “bản vương tham kiến quý phi! Quý phi vạn phúc kim an!” “Đại vương gia đó sao? Miễn lễ!”. Hôm nay Âm Trắc Bằng vận áo bào màu xám họa tiết đen tuyền, tóc đen cố định bằng long đỉnh; nhìn chung rất tiêu sái lạnh lùng. “nương nương, thú thưởng hoa đúng 3 năm rồi k đối!” “thật k ngờ vương gia vẫn nhớ đến! Bản cung thấy thật hồ thẹn!” “hoàng tâu k cần khách khí”. Nhi Đan cười lạnh:”ở đây chỉ có hai người. Có gì nói thẳng!” “hoàng tâu quả thật rất tinh ý nhưng lần này bản vương đi ngang qua vô tình chạm mặt mà thôi” “vương gia nói vậy há chẳng phải đây là hữu duyên thiên lý sao?”. Thấy Nhi Đan hỏi vậy, Trắc Bằng chỉ cười nhẹ, mặt lạnh chẳng nói gì. Hắn đưa mắt nhìn ra xa hơn: ”từ ngày nương nương chăm lo ngự hoa viên, trăm hoa liền đua nở; k ngấm quả thật hao phí” “vương gia quá khen, người xem đóa mẫu đơn này thế nào?”. Quý phi một tay đưa quạt che miệng một tay nhẹ nhàng nâng cành hoa. Trắc Bằng neho mắt, bình luận: “bông hoa nương nương cầm là đẹp nhất, ý hoa cao quý diễm lệ, mùi hương phảng phất khó quên” “vậy sao?”. RẮC...bông mẫu đơn đó liền bị Nhi Đan bẻ gãy rồi vắt đi. Nàng chỉ nhìn y rồi lạnh lùng nói: “nó quả thật là bông hoa ích kỷ kiêu ngạo, độc nhất chỉ muốn sự trầm trồ khen ngợi từ người khác. Như vậy sẽ khiến những bông hoa khác ghét nó vì nó đã chiếm hết sự thanh quý cao sang rồi. Bông mẫu đơn trong khóm phải biết đồng đều, bình đẳng về đẹp với nhau. Người đời cũng vậy, là đẹp nhất chưa chắc đã tốt. Vì như vậy khi không đề phòng sẽ bị kẻ khác lợi dụng rồi vứt bỏ. Thật không tốt! Bản cung mệt rồi, muốn hồi cung. Vương gia cứ ở lại đi dạo, bản cung cáo từ!”. Nhìn theo bóng quý phi, hắn chỉ nhếch môi lạnh lẽo nhưng ánh mắt trầm mặc, như có tâm sự nhưng chẳng muốn nói ra. Người ta nói trước khi Mễ quý phi nhập cung, một chuyện tình đẹp như mơ nhưng kết thúc đã để lại đôi bên vết thương k bao giờ hàn gắn được. Mọi chuyện xảy ra cũng từ hai chữ 'quyền lực'....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Khởi Đầu Của Âm Mưu Quyền Lực

Nàng vừa mở mắt vừa chống tay ngồi dậy, nhìn xung quanh: “đây chẳng phải là điện Từ Cầm sao? Hoàng thượng?”. Phong Dạ từ tư thế chấp tay nhìn ra cửa sổ đã quay về phía nàng. Hắn một tay đưa lên trán mình một tay vướm lên trán nàng: “cuối cùng nàng đã hạ sốt, làm trăm lo muốn chết!” “ta về đây từ lúc nào vậy?” “nàng trọng thương, Ân Thành đại sư chuyển thông tin đến hoàng cung cho trăm. Trăm tức tốc leo lên Bạch Miêu đến Liễu Băng sơn, đem nàng về” “hoàng thượng...thần thiếp...PHỤT!”. Nha hoàn bên cạnh hoảng hốt:”hoàng thượng, nương nương thổ huyết”. Hắn bình tĩnh đem đầu nàng dựa vào vai mình, rút khăn tay thấm đi vết máu trên môi nàng: “không phải sợ, đem thuốc đến đây!”. Phong Dạ đem chén thuốc, bón từng muỗng vào miệng nàng: “Nhạc nhi, đây là đan dược sự phụ nàng mới chế ra, sẽ giảm phân nửa độc tố cũng giúp nàng trị thương nữa. Nào! trăm giúp nàng uống!”. Nàng kê đầu trên vai hắn, nhìn khuôn mặt anh tuấn đang lo lắng cho nàng mà ân cần chăm sóc. “sao nàng lại khóc?” “thần thiếp...không khóc. Là bụi bay vào mắt, chốc nữa sẽ hết!” “vậy thì uống đi”. Nàng cười nhẹ - một nụ cười hạnh phúc, mà cũng lạ là hoàng thượng của chúng ta cũng cười theo!

An Chiêu cung trong Tề Lan điện....

“An phi nương nương, Thái sử đại nhân cầu kiến” “phụ thân đến sao? Mau đem trà dâng lên!” “vâng!”. Thái sử Thảm Châu Thám quỹ xuống định hành lễ nhưng Nương Ngọc vội ôm bụng can ngăn: “phụ thân không cần đa lễ! mau đứng dậy đi, có chuyện j cứ ngồi xuống đi!”. Cẩm Tú bên cạnh dâng trà lên rồi lui xuống đóng cửa. Lúc đó, Châu Thảm mới hỏi thăm: “nương nương dạo này sức khỏe thế nào?” “đa tạ phụ thân quan tâm, nữ nhi vẫn rất tốt chỉ có điều bụng ngày càng nặng, đi lại rất khó khăn” “người phải cẩn thận, chăm lo đứa bé này cho tốt. Nếu k kế hoạch của phụ thân hỏng hết, thái phi hình như đang nghi ngờ chúng ta phụ bà. Nhưng nương nương đừng lo, có phụ thân chu toàn mọi việc sẽ ổn” “phụ thân yên tâm, nữ nhi sẽ cẩn thận”.

Khi ấy, Châu Thám mới gạt gù nháp miếng trà: “đứa bé này là con trai thì tốt. Nếu là con gái, phụ thân sẽ nhờ người mang một đứa con trai vào! Chỉ cần như vậy, quyền lực sẽ nằm gọn trong tay Thẩm gia ta! À, Tiểu Anh Tử bên cạnh hoàng thượng như thế nào? hỏi hần nếu hết thuốc thì cứ bảo phụ thân!” “người an tâm! Người của thái phi quả làm việc chu toàn, một ngày một ít trong canh dâng lên thì dù có kim bạc cũng chẳng tra ra! Chẳng bao lâu sau hoàng

thượng sẽ ngày càng suy sụp sức khỏe, đoạn tử tuyệt tôn!” “tốt, tốt lắm!”. Thẩm Châu Thám nhìn ra cửa điện, hô lớn: “ngươi đâu? Dâng tranh cho nương nương!”. Nương Ngọc có vẻ thắc mắc: “phụ thân, sao vậy?” “lần này phụ thân vào cung có đem theo một món quà” “thật sao? Nữ nhi cảm tạ người”. Hai nha hoàn kéo bức tranh nhẹ nhàng: “nương nương thấy j trong bức tranh nào?” “ừm... một con khổng tước, một phượng hoàng cùng với một thanh long” “không sai, đây chính là sự tích Long Phượng – một câu chuyện cổ của Thanh Phong quốc được họa sĩ vẽ lại trên bức lụa này. Phụ thân muốn nói với con rằng còn 1 mục tiêu nữa con cần phải thực hiện, có đứa bé này con sẽ dễ dàng chiếm được nó thôi! Nương nương e lần này phải dùng cung tâm kê rồi!” “Ý...phụ thân nói chẳng lẽ là...hậu vị sao?” “đúng! Phụ thân treo bức tranh ở đây giúp nương nương luôn nhớ đến mục tiêu”....

Long Sùng điện...

Tiểu Trinh Tử bung lên một chén canh gà: “hoàng thượng, đây là canh tẩm bổ cho hoàng thượng” “để đó cho trẫm” “hoàng thượng, hoàng hậu thế nào rồi?” “nàng ấy tuy còn thổ huyết nhưng đã khỏe hơn nhiều rồi! Độc tố trong người cũng đã giảm bớt, nội thương đang hồi phục. Sau này cần cẩn thận hơn rồi!” “hoàng thượng đã gạt đồng tấu chương 2 ngày qua rồi! chắc là giải quyết rất mệt, người uống chén canh này vậy!” “được rồi, ngươi lui đi”. Phong Dạ âm trầm, nghiêm nghị tập trung vào tấu chương trên tay, tay còn lại bung chén canh ấy húp cạn. Âm vệ từ một luồng khí đen mờ ảo liền hiện nguyên hình, ghé vào tai hần nói nhỏ. Hần cũng chỉ cười lạnh rồi phát tay bảo tên âm vệ lui rồi tiếp tục giải quyết công việc.

Hàm Tự Liên cung...

Nguyệt tần y phục tím nhạt thêu mẫu đơn đỏ rất tinh xảo, trang sức đơn giản. Nàng đang ngồi thêu hà bao bên cửa sổ, trên bàn là một khay thảo mộc mùi hương phảng phất. Trúc Mẫn dâng trà và điểm tâm lên: “nương nương, ta thấy mấy ngày nay người chỉ ngủ, dậy rồi lại ăn, ăn xong lại thêu thùa; không may và thì chỉ đắm chiêu nhìn ra bầu trời. Mọi khi, người vốn hoạt bát năng động lắm mà” “Mẫn nhi, sao hôm nay muội nói nhiều thế? Chuyện khảo sát thế nào?” “để muội về sơ đồ Bạch Thanh thành cho người”. Trúc Mẫn quệt qua quệt lại vài đường trên giấy trắng. Cô nhẹ nhàng điểm chỉ vào các vị trí: “chính giữa là Long Sùng điện, Tiền Minh điện để thiết triều...Đặc biệt, vị trí này là nơi canh giữ tuyệt mật, không có hoàng lệnh không được vào; binh lính xung quanh tòa thành này canh cẩn nghiêm mật. Chúng

ta do thám có vẻ sẽ khó khăn. Tòa thành này gọi Niêm Công thành!”. Thanh Đơn ngồi ngẫm nghĩ một lát rồi nói nhẹ nhàng: “âm vệ của ca ca đưa đến cho ta đang ẩn nấp xung quanh Hàm Tự Liên này sẽ rất có ích! Lọ mè được kịch độc này ta vừa mới chế ra phục vụ cho việc thám thính. ” “thể người định dùng cách nào?” “hoàng hậu và tiệc Chung Lan sẽ!”. Trúc Mẫn ngồi bên cạnh chau mày khó hiểu, Nguyệt tần thờ dãi 1 cái : “ Mẫn nhi, thường ngày muội thông minh lắm mà! Sao hôm nay ta nói j muội cũng k hiểu là sao?” “người nói mập mờ như vậy ai mà hiểu cho được” “mọi người bảo rằng hoàng thượng và hoàng hậu từ nhỏ đã là đôi uyên ương, thanh mai trúc mã, quyết luyện tình thâm! Kế hoạch này của ta tuyệt đối sẽ không sai sót, mà dù có là sai sót thì hoàng thượng tìm chẳng ra”.....

Từ Cầm điện...

Sức khỏe của nàng đã hồi phục sau mấy ngày nằm liệt giường. Phong Dạ hôm nay lại đến tẩm cung của nàng bảo là muốn ăn ngự thiện do hoàng hậu làm. Nhờ có sự trợ giúp mà công việc của nàng cũng nhanh hơn. Nửa canh giờ(1 tiếng) sau, một bàn thức ăn được bày biện rất công phu được dọn lên. Nhạc Mỹ phui tay áo xuống, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Hần hít một hơi thật: “ta nhớ lần đầu tiên nàng nấu cho ta ăn còn vụng về, hại vị thái tử đó ngồi cả buổi tối để đợi. Cuối cùng, ta bực mình dắt nàng đi trộm đồ ăn của ngự thiện phòng. Hôm nay ta sẽ thử xem tay nghề của nàng như thế nào?”. Nhạc Mỹ chỉ cười thẹn, gấp một miếng bỏ vào chén ngọc của hần: “đây là món Ngũ Vị Tương Tiểu, chàng thử xem” “...trong thịt có vị mặn, chua, ngọt, cay; cái quán bên ngoài có vị đắng. Ngũ vị này hòa quyện với nhau!” “ vậy món này thế nào?”.... Trong khi Phong Dạ đang nhâm nhi chén trà, nàng quay qua nói nhỏ với nha hoàn bên cạnh. Một lúc sau, cung nữ đó đặt lên bàn một bàn cờ tinh xảo: “hoàng thượng, chàng xem đây là loại cờ thần thiếp mới cho thợ mộc đúc gọt; chúng được gọi là cờ vua! Chúng ta chơi nó được k?”. Hần tươi cười cầm lên một con tốt, hỏi nàng: “vậy chơi như thế nào?” “để thiếp! Đây gọi là con mã, con này gọi là xe...”. Chỉ một chốc sau hần đã hiểu rõ cách chơi và có khi thắng cả nàng. Nhạc Mỹ vừa xếp cờ vừa cười “hoàng thượng, chàng chơi thật giỏi, thiếp đã thua 3 ván rồi!” “chẳng lẽ nàng không thắng ta sao?” “chơi như thế này thật chán, hay là ai thua sẽ phạt 3 chén rượu thật lớn được k?” “trẫm...liền duyệt!”.... Không ai biết không khí trong điện Từ Cầm vui vẻ như thế nào, nhưng mọi người rõ ràng ngày hôm ấy: hoàng đế đã lần đầu tiên lâm hạnh hoàng hậu, cực thượng cung đã ghi chép như thế!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Vi Hành Lâm Điều

Liêu Ngọc đem mũ phượng gắn lên búi tóc của nàng: “hoàng hậu nương nương, người thật đẹp a! Không bảo sao hoàng thượng k đồ ngã trước người cơ

chứ?” “Ngọc nhi, bây giờ cái miệng của ngươi thật dẻo” “hì hi...xin nương nương thứ tội!..Không biết hoàng thượng bảo người đến cung Thánh Đức để làm j?” “ngươi hỏi vậy bản cung phải trả lời sao?”...Một thượng cung cung kính cầm đèn dẫn đường cho nàng đi. Chốc sau, tòa điện to lớn được xây dựng, thiết kế tinh xảo hiện ra: “mời nương nương”- thượng cung mỉm cười đưa đèn cho Nhạc Mỹ rồi lui ra. Theo ánh sáng mập mờ, nàng men theo lối mòn, cảm giác sắc mùi bí hiểm vây quanh nàng. Liền một cái, cả đàn đom đóm không biết từ đâu bay đến thấp sáng cả con đường, đèn lồng treo trên cây, đáp xuống cánh hoa. Nàng kinh ngạc nhìn khung cảnh lung linh xung quanh mình, tự động vẽ một nụ cười nhẹ. Con đường này dẫn đến Tru Tâm hồ trong điện được đào thông với sông ở ngoài thành nên rất rộng. Khắp mặt hồ bây giờ là một khung cảnh lãng mạn với hàng ngàn ngọn nến mờ mờ ảo ảo, trên trời hàng trăm chiếc đèn tung bay làm trong nàng trời dậy lên thứ cảm xúc khó tả. Trên chiếc thuyền lớn, hân đang đứng chấp tay, nhìn ra hồ: “hoàng thượng, hoàng hậu đến rồi!” “mau mời nàng lên đây rồi lui ra để chuẩn bị đi” “vâng”... Nhạc Mỹ bước lên thuyền, tới lan can vui, Phong Dạ đưa tay đón, vòng tay qua thắt lưng nàng kéo mạnh vào lòng hân. Nàng chỉ mỉm cười, tựa đầu vào bờ vai rắn chắc đó: “hôm nay bầu trời cũng chúc mừng nàng, hoàng hậu nhìn xem ánh trăng như thế nào” “ừm...quả là một mỹ quan, ánh trăng như hương thơm của chiếc bánh trên trời, lan tỏa dưới hồng trần qua từng kẽ lá ngọn cỏ. Ánh trăng sẽ đẹp nếu ai thường thức nó bằng cả năm cơ quan, chẳng xem thân thiếp nói như thế có đúng không?” “học thức hoàng hậu của ta thật là uyên thâm”. Phong Dạ đưa cho Nhạc Mỹ một chiếc đèn lồng: “nàng hãy viết điều ước rồi treo lên đèn đi” “khoan đã...hoàng thượng triệu thân thiếp đến đây với mục đích j thế?”. Hân tỏ vẻ ngạc nhiên, nắm lấy đôi bàn tay nàng: “hôm nay, 17 tháng 9 là sinh thần của nàng mà” “hả?...” “chuyến xuất cung 2 ngày này là ta dành tặng cho riêng nàng! Thôi nàng viết đi”. Nhạc Mỹ ngồi xuống bàn, chấm mực viết một dòng chữ: “thế nào, xong chưa?” “hoàng thượng không được nhìn”...Hân vươn tay đến, nàng ôm đèn chạy: “đá bảo k đc nhìn mà” “trẫm muốn xem, là hoàng lệnh” “chàng liền xem, bản cung sẽ hưu chàng” “nàng dám!” “hì hì”... Nhạc Mỹ liền dùng khinh

công chạy đến thấp đèn rồi thả nó hùa vào trăm chiếc đèn khác. Phong Dạ cũng bay lên, ôm nàng cười yêu mị: “hoàng hậu ích kỷ thật đấy! trẫm sẽ phạt nàng tội làm trái hoàng lệnh” rồi tặng cho nàng một nụ hôn thật sâu. Đêm ấy, trên thuyền là một màn tình chàng ý thiếp, quang xuân vô hạn. Sáng hôm sau, Nhạc Mỹ dậy đã không thấy hân đâu, bước ra mũi thuyền liền thấy hân đang ngắm cảnh: “hoàng thượng!” “sớm thế này mà nàng đã dậy rồi à?” “đây là đâu thế?” “đây là Mộc Bảng, 3 khắc nữa chắc sẽ đến Điều Lâm. Ta có chuyện cần giải quyết ở đó, khung cảnh Điều Lâm rất đẹp, nàng sẽ thoải mái hơn”. Nàng nhón chân, thom lên má hân một cái rồi cười hi hi: “chàng là phu quân tốt nhất trên đời này của thiếp”. Phong Dạ nhìn nàng, đứng người một lúc rồi giãn ra, nhéo nhẹ má nàng: “ngươi đâu?” “hoàng thượng, có nô tỳ” “ở ngoài hãy gọi trẫm là chủ thượng, hoàng hậu là phu nhân” “vâng” “mau hầu hạ phu nhân, ta có việc cần bàn một chút”... Cuối cùng, thuyền cũng cập bến, hân cùng nàng xuống thuyền, không khí ở đây thật tập nập. Nhạc Mỹ níu tay hân lại: “chàng đi dạo với ta một lát đi” “nàng muốn đi đâu thì đi”. Nàng đến bên gian hàng trang sức chọn lựa: “chàng thấy cái này với cái này thứ nào đẹp hơn” “cái nào cũng xấu cả, k hợp với nàng, chẳng lẽ nàng thấy trang sức ta ban cho xấu quá?”. Nhạc Mỹ đá chân hân một cái: “ai bảo ta mua cho ta. Chẳng qua...thiếp muốn tự tay chọn quà cho Liễu Ngọc cùng Bạch Vân thôi!” “...” . Trà tiền xong, nàng khoác tay hân đi tiếp, lèo đèo theo sau là 1 cung nữ và 1 thái giám: “xem ra phu quân của ta quản lý đất nước rất tốt! đi này giờ k thấy tên ăn mày nào!” “sao lại k có? Chẳng qua người ăn mày đã được cuu mang, đào tạo làm sát thủ cho các tổ chức thôi! Đó chính là nguồn nhân lực vô hạn bởi khi làm ám vệ họ sẽ chỉ nghe theo mệnh lệnh chủ nhân, k nên bị các đòn tâm lý từ người thân làm hoang mang” “hì hì vậy sao?”... Bỗng nhiên từ xa, một chiếc kiệu lớn đi đến, trên đó là một tên nam nhân có vẻ rất tuấn tú nhưng có vẻ là lướt đào hoa, hai bên có 2 mỹ nữ ngồi hầu rượu quạt mát. Quân lính theo hầu cảm lao la lớn: “tránh ra, tránh ra một bên để thiếu gia đi!”. Nàng quay sang hỏi Phong Dạ: “hân là ai thế?” “Triệu Thanh Phong, con trai thành chủ Triệu Đán của Lâm thành, từ nhỏ kiêu ngạo ngang ngược. Trong khi lão cha hân tận tâm chăm lo Điều Lâm để tận trung với nước thì hân lại tiêu tiền” “thì ra là vậy”. Đoạn chiếc xe đi ngang qua, Triệu Thanh Phong nhìn xuống, nhắm trúng nàng. Nhạc Mỹ thấy lạnh xương sống, bàn tay nắm chặt thắt lưng Phong Dạ. Thanh Phong giờ tay lên: “dừng lại!” rồi cầm chiếc quạt phe phẩy đi đến chỗ nàng: “mỹ nhân này băng thanh ngọc khiết, thật đẹp! Nàng có nguyện ý về làm đại thiếu phu nhân của ta k?”. Phong Dạ nghe xong đen mặt, siết chặt thắt lưng nàng, người tóa ra hàn khí: “vô lý, ta không cho phép” “im, ta k hỏi ngươi mà hỏi nàng ấy!”. Hai người ở phía sau hoảng sợ kinh ngạc: chắc đây là lần duy nhất trong đời hoàng thượng bị người khác uy hiếp. Thấy Phong Dạ muốn xuất thủ, nàng nắm chặt cánh tay hân rồi lắc đầu: “thiếu gia à, ta đã là phu nhân của người khác, mong người thứ lỗi nhắm đến kẻ khác” “xời! Phu nhân người ta thì đã sao? Ta chấp nhận, vậy ta hỏi tên phu quân này của nàng, ta muốn mua lại vợ ngươi, nàng ấy bao nhiêu tiền?”. Phong Dạ khinh hờn trả lời: “vô giá”. Y phi nhỏ đánh mạnh vào đầu hân một cái: “vô lễ, cái tên tiểu tử này có đáng không? Sau này ta làm thành chủ sẽ cho vợ ngươi ăn sung mặc sướng, ở với ngươi chắc là khổ rách áo ôm”. Lúc này đầu Phong Dạ bốc khói, tên thái giám phía sau hét lên: “hỗn láo, dám đánh chủ thượng của chúng ta”. Thanh Phong liếc xéo một cái: “chỉ là chủ thượng thì có j to tát, đến cả hoàng thượng còn phải nể mặt ta thì nói thế nào với cái tên vô danh ngươi. Ta muốn mua vợ hân, phụ nữ trên thế gian này còn nhiều, tìm thế nào chẳng có một cô”. Cung nữ phía sau run lên: cái tên thiếu gia này chắc sẽ bị ngũ mã phanh thây, dám đánh thiên tử, mua phượng hoàng! Phong Dạ mặt lạnh nhìn y: “quả thật hoàng thượng phải nể mặt ngươi?” “tất nhiên” “nếu ta là hoàng thượng thì sao?” “ha ha thì ta sẽ là thái thượng hoàng, là lão thái gia gia” “phạm thượng”. Phong Dạ một quyền đánh hân nằm xuống đất, mọi người dạt sang một bên, Thanh Phong la lớn: “à à dám đánh ta, người đâu, chặt đầu hân vứt cho quạ ăn! Rượu mời k uống lại uống rượu phạt”. Nhạc Mỹ đứng bên nổi giận: “cái tên thiếu gia này, bản cung nhìn đã lâu, dám giết phu quân ta xem ta cho ngươi ăn ám khí”. Quân lính bước đến định bắt Phong Dạ: “bắt hân chém hân cho ta, để lại mỹ nhân” “ngươi nhìn kỹ xem đây là thứ j?”. Mọi người im lặng nhìn một lúc rồi quỳ rạp xuống: “hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Phong Dạ thu hồi lệnh bài: “đem cái tên thiếu chủ này nhốt lại cho trẫm, các người mau triệu thành chủ đến đây cứu giá” “vâng”. Mọi người xung quanh trầm mặc k dám nói một tiếng. Triệu Thanh Phong đứng bị trời, kinh ngạc nhìn hân. Lát sau Triệu Đán lật đật chạy đến quỳ xuống: “vi thần tham kiến hoàng thượng, xin thứ lỗi thần ngu muội đã sinh ra đứa nghịch tử này, hoàng thượng hãy ban cái chết cho lão nô”. Phong Dạ nhìn chăm chăm ông, lạnh lùng nói: “trẫm và hoàng hậu chỉ muốn bí mật xuất cung, xem tình hình đất nước. Vậy mà con của ngươi dám nói năng đại nghịch bất đạo, uy để dọa hậu. Triệu thành chủ nói xem đây là tội j?”. Triệu Đán đỏ mặt mồ hôi, run tay tấu lên: “là tội khi quân, đáng chém đầu thừa hoàng thượng”. Triệu Thanh Phong đứng bên cạnh bàng hoàng hét lớn: “phu thân, người để con chết oan uổng như vậy sao? Lỡ như...tám kim bài đó là giả thì làm sao?”. Phong Dạ nhìn hân, người tóa ra sát khí: “ngươi nói đồ của trẫm là giả?”. Nhạc Mỹ xuất thủ, điểm huyệt đạo của Thanh Phong: “hoàng thượng, ái tên này càng nói càng thấy vô lý. Tốt nhất làm hân câm đi! thân thiếp có một ý kiến” “nàng nói đi” “theo thiếp thấy, nếu hân làm hồng tôn nghiêm của người thì người làm hồng tôn nghiêm của hân, chết thì quá dễ rồi! đó chính là làm kỹ nam”. Phong Dạ cười yêu tà: “vậy theo ý hoàng hậu, cho hân làm kỹ nam vậy!”. Triệu Đán xót con: Thanh Phong con vốn k có tội, có trách thì trách ông trời lại để con k chọc người khác mà lại chọc đúng thiên tử! kiếp này cha bắt tài, k dạy con ăn học tốt, là lỗi của cha!

Chương 30: Vi Hành Lâm Điều (2)

Thông tin hoàng đế đến Điều Lâm được giữ bí mật, những người biết sự việc này ngay lập tức được Nhạc Mỹ cho người Giác Tán để quên đi 1 phần kỷ ức. Vì hần bảo trong hai ngày này sẽ làm nàng là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Nhạc Mỹ cười hiền từ nói để xem năng lực của chàng đã! Nàng Tạm thời Phong Dạ và Nhạc Mỹ ở Lâm thành. Cung thành nguy nga tráng lệ, người dân tập nập mua bán trao đổi hàng hóa. Hần đứng trên bờ thành hải long: đã bao lâu rồi hần mới được xuất cung? Nhìn đến người con gái trong lòng, Phong Dạ cười nhẹ, vuốt bờ tóc mai của nàng, nói: “Nhạc nhi! Có thiên địa chứng giám, ta Âm Phong Dạ thề suốt đời chung thủy với Mã Nhạc Mỹ, xem nàng là thể tử duy nhất của đời mình!” _ “nói thì phải giữ lời, vậy chúng ta đan tay như lúc nhỏ, lời hứa vững bền trăm năm!”...

An Chiêu cung ở Tề Lan Điện....

Thẩm Châu Thẩm ưu tư vuốt chòm râu của mình, đôi mắt ông quắc lên sắc bén: “Ngọc nhi, hoàng thượng xuất cung cùng hoàng hậu làm phụ thân liên tưởng đến ý này. Nghe nói trước khi bị bệnh hoàng hậu tư chất thông minh, tự tôn vì thế rất cao” _ “chẳng lẽ...” _ “phải, phụ thân tìm mãi k ra điểm yếu của nàng ta. Với lại tình cảm giữa hai người đã rất sâu đậm bền chặt, chẳng có điều j phá vỡ. Thế nên ta sẽ làm nàng ta từ từ đau khổ bỏ đi, hậu vị bỏ trống cho con ngồi vào” _ “lần này phụ thân phải vất vả rồi! Ngọc nhi thật lo lắng!”. Ông nắm lấy tay con gái vỗ nhẹ: “không sao, chỉ cần con sống tốt, đạt được quyền lực cao nhất. Phụ thân cùng nẫu thân sẽ dốc hết sức. Nhưng con phải nhớ, trong hậu cung này chỉ duy nhất mình con được mang long thai! Ngay cả hoàng hậu, con k cần phải mềm lòng. Đó chính là địch thủ của con, chỉ cần thắng bước này, con sẽ thấy con đường quyền lực dài ngay trước mắt!” _ “vâng, phụ thân đừng lo. Hoàng thượng rất hiếm khi đến cung các phi tần khác!” _ “vậy thì tốt. Không còn sớm nữa! Phụ thân phải xuất cung rồi”. Nhìn bóng dáng Thẩm Châu Thẩm, cô chỉ cười nhẹ: nếu vạn sự k thành, ta k phải là hoàng hậu thì lỗi tại trời, biến Nương Ngọc ta từ một nữ tử trong sáng thuần khiết thành một người phụ nữ ích kỷ, xấu xa ở hậu cung này. Bàn cung bây giờ không còn đường lui nữa rồi!...

Lâm thành....

Nàng ôm cánh tay rắn chắc của hần mà dựa vào, vừa đi vừa cười khúc khích. Hai người không giống Đế hậu, chỉ giống một cặp phu thê hạnh phúc bình thường. Nàng ngược nhìn hần hỏi: “nếu một ngày thiếp biến mất thì chàng làm sao?” _ “ta sẽ lật tung

lục địa lên để tìm nàng” _ “nếu một ngày thiếp già nua xấu xí thì chàng làm sao?” _

“nàng sẽ k bao giờ như thế! Nếu là thật ta sẽ lấy huyết ngọc làm nàng xinh đẹp trở lại!”. Phong Dạ nhéo nhẹ mũi nàng: đây mới chính là Nhạc nhi ngày nào của ta, vô tư thanh thoát, thông minh hiền hậu; ta tuyệt nhiên sẽ k làm mất nàng lần thứ 2! Đột nhiên hần dẫn nàng vào một ngõ nhỏ: “ta có chút việc phải đi, ta cho nàng 1 canh giờ vui chơi trong Lâm thành! Cần thận nhé, đừng quá lo lắng ám vệ ta phải đi theo nàng rất tinh thông” _ “chàng xem nhẹ võ công của ta quá đấy” _ “được rồi, nhiều người k phải tốt hơn sao? Ta đi đây”. Nói xong hần phi thân biến mất, Nhạc Mỹ chỉ bủi bùi, khôi phục một khuôn mặt lạnh lùng tự cao khác, đi chơi! Nàng lúc thì mua hồ lô, khi thì mua khoai lang nướng, bây giờ thì cầm một bao bánh bao chiên. Ăn xong gần hết cái chợ, nàng chùi tay sạch thông dong bước đi. Thấy từ lâu kia đông người, Nhạc Mỹ thả bước đến hỏi một người: “bá bá, có chuyện gì vậy?” _ “à, đại thiếu gia và tam tiểu thư của phủ Bình bộ thượng thư đến Lâm thành du ngoạn. Họ mở cuộc thi cờ vây, ai giải qua 8 ván cờ sẽ nhận được 500 ngân! Người nào thua phải để lại 5 ngân. ấy thế mà nãy giờ có ai thắng đâu?” (ngân: đơn vị tiền ở nơi này, 1,5 lượng=1 ngân). Nhạc Mỹ cười phúc hắc: lần này e rằng bàn cung sẽ lột sạch bạc của 2 người các người! Từ trong có tiếng nói vọng ra: “còn vị nào muốn thử sức mình nữa không?”. Nhạc Mỹ chính lại khăn che mặt, nhẹ nhàng lướt qua đám người: “xin các vị tránh đường”. Bên trong từ lâu trang hoàng sang trọng, bên cạnh cửa sổ có kê một chiếc trường kỷ lớn. Một vị công tử áo bào xanh lam với họa tiết cầu kỳ phức tạp, trong tay là quạt phiến, khuôn mặt tao nhã ngũ quan tương xứng, tóc đen búi bằng kim quan bạc trông rất cao quý. Cô nương bên cạnh y phục tím thanh tao nhẹ nhàng với họa tiết hoa mẫu đơn, tóc một nửa cố định bằng trâm vàng, sắc mặt hồng hào tươi tắn, nụ cười trang nhã. Nhạc Mỹ chỉ lạnh lùng nói: “ta muốn thử?”. Thế Minh Nhật lười nhác nhướng mày nhìn nàng nhưng khi chạm vào đôi mắt lạnh băng, hần nhếch môi: “cô nương đã lượng sức?”. Nàng cau mày thảng choa này khinh thường mình? Ta sẽ làm người nhô mặt đến đời sau! : “đã lượng sức!”. Thế Tường Bàng đem cờ bỏ lên tay ca ca. Hần đưa tay ra: “mời ngồi” – nàng cười lạnh chỉ nói: “ta chấp người 10 ván, nếu ta thắng người phải tuân theo mệnh lệnh của ta một lần! Liệu công tử đây có đồng ý với yêu cầu của ta?”. Y vừa dằn trận vừa nhìn nàng ngạc nhiên nhưng sau đó gật đầu bảo: “được” _ “tốt thôi” _ “nếu ta thắng?” _ “tùy người”. Chỉ chốc sau trên bàn cờ đã đầy những quân đen trắng, nàng liếc một cái đưa tay đem quân đen nhắc lên: “đem

đen lùi đi, trắng tiến tới, đen chéo lên. Vậy thì nước cờ ta thông người cũng thông”. Mười ván sau vẫn với tình trạng như thế! Quan khách bên ngoài vỗ tay lớn: “vị cô nương này thắng Đệ nhất quân kỳ rồi!”. Thế Minh Nhật khẽ nhủ mầy, cười lạnh: “tại hạ thua rồi! Kỹ nghệ quân kỳ cô nương thật tinh thông! Liệu có thể mạn phép hỏi khuê danh của cô nương...?”. Nhạc Mỹ vẽ một nụ cười nhẹ ẩn sau tấm che mặt: “bây giờ ta k tiện nói ra nhưng có lẽ sau này chúng ta sẽ gặp nhau. Ta là người trong Bạch Thanh thành!”. Y phe phẩy chiếc phiến, ánh mắt lơ đãng: “hào, Tường Bàng? Dường bạc”. Thế Tường Bàng lịch sự đưa ra một hòm bạc nhỏ: “Tường nhi thật sự muốn có ngày muốn được học hỏi tỷ tỷ. Đây là phần thưởng dành cho tỷ. Tâu lộ thượng an!” _ “tiểu thư quá khen, ta xin phép cáo từ trước!”. Nàng cước bộ nhẹ nhàng ra khỏi cửa. Tường Bàng tỏ vẻ thất phục: “ca, cả người tỷ ấy tỏa ra vẻ huyền bí nghiêm nghị, đôi mắt tinh anh mạnh mẽ, thần thái cao quý dịu dàng, một cái phát tay cũng duyên dáng mượt mà. Thật đáng để người khác khó quên đi! Mọi người thật muốn bầu bạn với tỷ tỷ kia” _ “thôi đủ j ca nghĩ ta sẽ sớm gặp lại nàng ta thôi?... Nhạc Mỹ vui vẻ tiếp tục sự nghiệp càn quét vô số các món ăn. Chợt thấy ở một góc khuất có một đám người đang ăn hiếp hai đứa trẻ, nàng vội chạy đến can ngăn: “Dừng lại”. Lão nương phẫn son lòe loẹt đứng bên cạnh: “cô nương là ai? Tốt nhất nên tránh xa việc của Bảo Hương các chúng tôi ra” _ “nhưng dù thế các người k nên đánh đập nó như vậy” _ “hử? Lão nương ta làm thế thì sao nào? Chẳng lẽ cô muốn sung quân cho kỹ viện chúng ta?”. Nàng nén giận, lạnh giọng: “dù sao ta cũng xen vào việc của các người trước, không nên thô lỗ. vậy ta hỏi hai đứa trẻ này phạm tội j mà các người đánh đập nó như vậy?”. Bà ta đưa nhẹ chiếc quạt tròn, đôi môi đỏ chu lên: “phụ thân hai đứa này nhận hối lộ, khi quân với nước bị chém đầu nên quan phủ bán chúng cho Bảo Hương các ta. Đã vậy đứa con gái k biết điều tỏ vẻ thanh cao, uất ức rù đệ đệ đi trốn, chúng ta bắt lại đánh cho chừa”. Nhạc Mỹ nhìn xuống hai đứa trẻ con, y phục rách rưới, vết bầm tím rướm máu trên khắp cơ thể, nàng nhìn thấy mà xót: “ta muốn mua lại chúng bằng bất cứ giá nào?”. Lão nương đảo mắt: “thật sao? Đắt lắm đấy, 500

ngân có mua k?” ”sao?” ”có mua k?”. Nàng nhìn hộp tiền nhỏ, đưa ra cho bà ta, bà ta liếc xéo hai đũa nhỏ, sượt quạt qua: “hôm nay chúng bầy tốt số, nếu k bà đây đánh gãy chân chúng mày. Đi, mau báo với kỹ thượng”. Chờ đám người đó rời khỏi, nàng nâng hai đũa nhỏ dậy: “thế nào? có đau không? Từ nay k phải sợ nữa nhé, cô mẩu sẽ chăm sóc các con”. Người chị run run, nước mắt chực trào: “vâng...con...con cùng đệ...đệ cảm tạ cô mẩu. Chúng con...sẽ...sẽ hầu hạ người thật tốt, chăm sóc người thật tốt để tạ ơn....Mối...mối lần đầu gặp mặt mà người đã xưng cô mẩu...cô mẩu với con trong khi chúng con lại xuất thân k tốt...”. Nàng hiền từ nâng cầm đũa nhỏ: “không sao, sau này cứ đi theo cô mẩu, cô mẩu lo cho các con”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chuyện Năm Xưa

Nhạc Mỹ ra lệnh cho đám ám vệ ẩn nấp xung quanh hiện ra. Lập tức hai ám vệ mặc đồ đen, ký hiệu thêu chỉ vàng tượng trưng cho hoàng thất đứng ngay trước mặt nàng: “các người mau mang hai đũa trẻ này về Triệu Văn cung của Lâm thành cho bốn cung” – hai người kia chỉ cúi người tuân mệnh chứ k nói j. Chỉ có thái hậu, hoàng đế, hoàng hậu, vương gia mới được ra lệnh cho ám vệ hoàng thất nhưng toàn quyền vẫn là hoàng đế. Hai người bế hai đũa nhỏ lên cẩn thận, nàng gật đầu phát tay áo phi thân về phía Triệu Văn cung....

Cam Tuyền cung...

Một người phụ nữ trung niên, tóc trắng đang ngồi trên nhuyễn tháp đúc kết bằng bạc rất tinh xảo, hai bên có tỷ nữ hầu quạt. Nhìn qua, có vẻ bà rất đáng sợ nghiêm khắc nhưng nhìn vào dung mạo ngũ tuần ấy sẽ chắc chắn rằng khi còn trẻ bà ta rất đẹp, đẹp đến nỗi hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn. Tô Hà Dung – cũng chính là Hoàng Ni lão bà đương chăm chú đọc sách, đôi mắt sáng tinh tường. “giáo chủ, phó giáo chủ cầu kiến” ”cho vào”. Một thân ảnh cao lớn y phục xanh đen thêu tinh xảo bước đến đã vội quỳ xuống: “tham kiến giáo chủ” ”thế nào? bại trận nên mới vác xác về đây chứ j?”- Hà Dung nhấp ngụm trà đưa mắt nhìn xuống. “xin giáo chủ thứ lỗi, thuộc hạ tuy k mang được Tuyền Thảo về nhưng thuộc hạ đã giao một chương Ngạc Phong châm cho ả, nội thương sẽ lâu khỏi!”. CHOANG.... tiếng tách trà vỡ ngay trước mặt Sát Từ Thiên: “cản rồi! Bốn giáo chủ chỉ muốn người đã thương lão già Triệu Ân Thành kia, phá hủy mọi phương thuốc của lão chế cho tiện nữ đó. Một liều Ngạc Phong châm của người đã giúp ả, tuy độc nhưng chính nó lại không chế Từ Nảo Hoàn đan kia của ta! Thật uổng công ta đã nuôi dạy người, HỦ!”. Đôi bàn tay Từ Thiên siết chặt: lòng tự tôn nam nhân của hắn đang bị chà đạp: “thuộc hạ đã sai lầm, giáo chủ cứ trách phạt” ”đứng dậy đi! Dù sao tiểu tiện nữ kia cũng chỉ sống được nhiều nhất 2 năm, không có giải dược của ta liệu có thể cầm cự được bao lâu! Ta muốn Triệu Ân Thành kia phải quỳ dưới chân của ta mà cầu xin giống như năm xưa ta đã cầu hắn nhưng hắn lại tuyệt tình gạt đi! Người mau lui đi, xuất môn đi đâu đó đi”. Tô Hà Dung khẽ nhắm mắt, mặc cho tỷ nữ xoa bóp vai, Từ Thiên cũng lặng lặng lui ra. Bà nhớ lại chuyện xưa. Khi ấy, hơn 30 năm về trước, Tô Hà Dung là đệ tử của Bắc thánh- Từ Chiêu Thành; dung mạo nàng nổi tiếng khắp giang hồ tứ quốc, võ công thông tuệ hơn người. Sư phụ nàng ở trong Bằng Chiêu động nuôi dạy nàng cùng hai

sư tỷ cực kỳ nghiêm khắc nhưng lại rất thương đồ đệ. Bà luôn nói: “trong cuộc đời này tình chính là liều thuốc độc nhất, phé mọi loại võ công cũng như tâm tình con người. Các con là nữ nhân, phải tránh lòng mình xao động”. Tô Hà Dung còn nhỏ cười bảo: “sư phụ, hận cũng là loại thuốc độc, người hận lâu như vậy sẽ rất hại cơ thể, người k nên hận nữa nhé!”. Chiêu Thành vuốt tóc nàng nhẹ gật đầu: “nếu sau này Dung nhi trưởng thành, đã học thành tâm niệm của sư phụ. Sư phụ sẽ cho con xuất môn, tự chọn con đường đi của mình. Nếu có yêu ai đó mà người ấy k bằng lòng thì nên từ bỏ ngay. Ngược lại, hi vọng Dung nhi sẽ hạnh phúc suốt đời. Đừng nên níu kéo những gì đã mất mà trở nên si tình, si tình lại hận thù” ”Dung nhi đã hiểu ạ!”. Năm ấy sư phụ nàng ốm do trúng độc, nàng xuất môn tìm Dược vương ở Mộc quốc. Lúc ấy, nàng vẫn là nữ tử hồn nhiên, đáng yêu. Đến cùng gặp nạn giữa đường lại được một nam nhân cứu giúp và kết làm huynh muội. Đó chính là Triệu Ân Thành, nam nhân tốt bụng nhất trên đời mà nàng từng gặp, dần dần len sâu vào trái tim nàng. Y là tử vương gia của Hạ quốc, từ bỏ ngôi vị để đi du ngoạn khắp nơi. Hắn cứ chi dụ dàng, nho nhã, quan tâm và muốn giúp đỡ nàng tìm Dược vương. Mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ nếu như hôm đó, hai người k gặp Võ Yến Mẫn đang trọng thương. Võ Yến Mẫn là đại tiểu thư của Võ gia trong Mộc quốc. Ba người kết bài kim lan, chờ nàng tìm thuốc cho sư phụ xong sẽ cùng nhau hành tẩu giang hồ. Từ Chiêu Thành khỏi bệnh, đồng ý cho nàng xuất môn nhưng vẫn dặn dò: “Dung nhi hãy nhớ lấy lời dặn của sư phụ”. Trên giang hồ từ ấy xuất hiện lên một nhóm huynh muội giúp đỡ cho người gặp khổ nạn. Nào ngờ cái đêm tuyết rơi mù mịt, Ân Thành trọng thương do sát thủ môn phái khác. Nàng cùng Yến Mẫn tức tức nhưng phần lớn do y thuật của nàng trị cho vết thương của hắn. Đến khi nàng canh hắn đến một mồi bảo Yến Mẫn lau người cho y rồi mới ra ngoài nấu bát canh ấm. Lúc ấy, Ân Thành tỉnh giấc, nhìn thấy Yến Mẫn thấm mồ hôi cho mình, y chỉ cười, nắm lấy tay Võ tiểu thư. Hình ảnh người con gái đó đã khắc sâu vào tâm trí hắn, hắn thề sẽ bảo vệ cô suốt đời. Nhưng lắm thay số phận đưa đẩy, Hà Dung yêu Ân Thành. Nàng nhận ra rằng: mình cười khi thấy y vui, buồn khi thấy y trầm tư, lo lắng khi y phát bệnh và tức tối khi thấy y kẻ cận bên Yến Mẫn. Buổi chiều thu ấy, lá vàng cuốn theo gió nhẹ rơi trên sân, Tô Hà Dung hẹn gặp y dưới tiểu đình bên sông Ý. Hắn một thân bạch y, lạnh lùng bước đến. Nàng e thẹn bày tỏ tình cảm của mình, đôi má nàng ửng đỏ. Nhưng Ân Thành chưa nhìn nàng 1 cái đã khoát tay: “ta chỉ coi muội là nghĩa muội của ta. Mong muội thứ lỗi”.

Khóe mắt nàng cay cay, đưa tay chỉ ra xa xăm: “vậy muội hỏi huynh, Võ muội rốt cuộc hơn muội ở điểm nào chứ?” ”Dung nhi, muội là người tốt lại tài giỏi; sau này sẽ có một nam nhân tốt hơn huynh thích muội, che chở cho muội”. Nàng tức giận khoát tay y ra: “muội k cần muội k cần, nếu k dc làm thê tử của huynh thì muội thề k xuất giá”. Triệu Ân Thành chỉ nhìn nàng một chút rồi bỏ đi. Hà Dung nhìn theo, nước mắt lăn dài, bàn tay siết chặt: “Yến Mẫn! Ta sẽ cho cô biết thế nào là đau khổ!”... Nàng đã khéo léo sắp xếp một vở kịch kỹ càng và chi tiết. Lúc ấy, Mã Chương – thái tử Mộc quốc đang xuất cung vi hành và đem lòng yêu Võ Triệu Mẫn, muốn lập nàng làm thái tử phi. Hoàng thượng gây sức ép lên Võ gia, phụ mẫu lại khuyên can Võ thị nhưng cô k chịu. Cuối bước đường, phụ mẫu dọa chết, Yến Mẫn chỉ khóc rồi đồng ý. Cô hẹn gặp Hà Dung, cô chỉ nói: “Tô tỷ tỷ, ta biết ta có ngày hôm nay là do tỷ sắp đặt. Ta cũng k còn cách nào khác nhưng Ân Thành, huynh ấy....ta nhờ cả vào tỷ..”. Trước ngày Yến Mẫn lên kiệu hoa, Ân Thành trở về phủ trong bộ dạng say khướt, nàng ân cần ra đón. Đêm ấy, hai người đã giao hoan nhưng âm thanh phát ra chỉ hai chữ: “Mẫn nhi...”. Sau đêm đó, hắn lạnh lùng, k nhìn nàng cũng chẳng nói chuyện. Hai tháng sau, Hà Dung có thai, hắn tức giận đưa cho nàng canh phụ tử: “uống đi! Ngoài Mẫn nhi ra k nữ nhân nào được mang giọt máu của ta”. Nàng lắc đầu van xin hắn nhưng y chỉ đẩy ra thật mạnh rồi lướt qua mặt nàng bỏ đi. Ngày hôm ấy nàng mới hiểu

ra: tình là liều thuốc độc đến mức nào, đau đến ra sao! Tô Hà Dung đầy cảm phẫn: “huynh giết con ta, ta sẽ giết con ả, sẽ cho huynh nếm mùi vị đau khổ!”.... Năm Ninh Hòa thứ 18, hoàng đế Mã Lương băng hà, Mã Chương lên ngôi hoàng đế, Võ thị làm hoàng hậu chấp chương hậu cung. Người ngoài nói, hoàng thượng một mực chung thủy, hết lòng vì hoàng hậu. Thế nhưng bên trong lại khác, mỗi lần hấn đến điện Chương Đức lại thấy nàng ủ rũ, nàng vô tình, nàng lãnh khốc nhìn hấn: “Mẫu nhi mong bề hạ thứ lỗi, thần thiếp chỉ có thể trao thân xác, không dâng được cả trái tim”...Hấn biết ở tim Yến Mẫu là 1 vết thương thật lớn, là 1 hình bóng khác...Tô Hà Dung lúc này ở trong biệt động dưỡng thương đồng thời chế độc dược. Hai năm sau, trưởng công chúa Mã Nhạc Mỹ chào đời giữa bao niềm hân hoan. Đêm đó một tổ y nữ từ đứng trên cửa sổ lớn điện Chương Đức cười thật lớn: “Vô muội muội sinh hạ nữ nhi, ta đây là trưởng bối phải đến thăm rồi!”. Đứa bé trong nôi giật mình khóc lớn, Hà Dung mỉm cười đến bên cạnh bế nó lên dỗ dành: “ngoa, ngoa,tiểu diệp nín khóc...”. Võ hoàng hậu kinh hãi: “Hà Dung, mau trả đứa bé cho ta” _ “không sao, ta đã tặng cho đứa nhỏ một món quà”. Nói xong Tô Hà Dung phát tay bỏ đi. Sau này, Mã Chương tìm Dược vương nhưng ông ta chỉ lắc đầu: “đây không phải độc dược ăn vào liền tử, nó giống hư linh hồn ma quái ẩn trong con người đợi đến thời điểm thích hợp liền xuất ra hút cạn sinh lực con người. Ta chỉ có thể cầm cự một thời gian ngắn còn tương lai công chúa sẽ như thế nào ta k dám chắc. Liều cổ dược này có tên là Tư Nảo Hoàn đan”. Chuyện này đến tai Triệu Ân Thành, hấn nổi giận dùng đũa đến gặp Tô Hà Dung nâng đánh đến bất phân thắng bại. Đến khi Hà Dung dùng ám khí độc phóng vào hấn thì trận đấu mới kết thúc. Từ đó Triệu Ân Thành ân cư và tính tình, vô công trở nên cô quái lạ thường. Ba năm sau, tại Mộc quốc, Võ hoàng hậu hạ sinh thái tử Mã Vạn Thiên rồi qua đời. Lúc ấy trưởng công chúa vẫn bình an vô sự để chào đón đệ đệ của mình. Thời gian ấy Mộc quốc để quốc tang 3 ngày, hoàng đế chỉ ngồi ủ rũ ôm bầu rượu, nhìn hai con nét mặt lại càng thêm đau khổ. Giữa lúc ấy, Triệu Ân Thành xuất hiện với mong muốn mang công chúa bé quan luyện võ, trị thương. Mã Chương cũng chỉ phát tay đồng ý....Thế mà từ đó đến giờ đã gần 20 năm, thế sự đã khác. Tô Hà Dung giờ đã gần 50 tuổi, rất có vị thế trên giang hồ. Bà phát tay bảo nô tỳ lui rồi một mình tĩnh an, ngũ quan thêm khắc khoải: " ta như bây giờ tất cả là tại huynh, Triệu Ân Thành...!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 32: Một Đêm Bên Chàng

Nhạc Mỹ ngồi đan tóc cho đứa lớn: “Chất nhi, con tên là gì? Đệ đệ con tên gì? Hoàn cảnh gia đình cho cô mẫu nghe xem!”. Tiểu cô nương dc thay y phục mới, mặt mày sáng sủa, hớn hở trả lời: “chất nhi tên Diệp Khuynh Thành năm nay 10, đệ đệ tên Diệp Vô Cung 5 tuổi”. Nói đến đây nét mặt Khuynh Thành đột nhiên xám lại: “mẫu thân con là nô tỳ hèn mọn trong phủ. Lần ấy, phụ thân say nên ở cùng với mẫu thân một chỗ rồi sau đó k thềm nhìn đến. Mẫu thân sinh Thành nhi, ở một biệt viện tối tăm sau hậu viện. Thị thiếp phụ thân nhiều lắm, lại hay ức hiếp mẫu thân. Nhiều đêm chất nhi nghe mẫu thân khóc, chất nhi có hỏi thì mẫu thân ôm vào lòng. 5 năm sau, phụ thân chợt đi qua biệt viện, ngẫu hứng qua đêm. Phụ thân chất nhi đáng sợ lắm ạ, khi nào ngủ cùng mẫu thân cũng thấy mẫu thân ứa lệ. Từ đó, ngân lượng phát cho mẫu thân nhỉnh hơn một chút, để nuôi đệ đệ. Một tháng trước, phụ thân phạm tội khi quân, mọi người trong phủ bỏ chạy. Mẫu thân cũng...bị quan sai giết, chúng bán con cho kỹ viện. Chúng con bỏ trốn thì bị bắt lại và được...gặp cô mẫu, cô mẫu tốt rất tốt ạ”. Nhạc Mỹ ôm Khuynh Thành vào lòng, vuốt mái tóc của nó: “cô mẫu là hoàng hậu, sau này con chỉ có việc vui vẻ sống bên cô mẫu cùng với đệ đệ”. Khuynh Thành reo lên: “Cung nhi, thì ra cô mẫu là hoàng hậu. Tỷ nghe nói hoàng hậu lớn lắm, hoàng cung cũng lớn. Cung nhi có tò mò không?”. Diệp Vô Cung đang ngồi ăn bên cạnh bị làm phiền, xụ mặt: “đệ đệ ăn” _ “xì! Tỷ k nói nữa”. Chợt cánh cửa thiếp son bật mở, một ám vệ cúi người: “nương nương, hoàng thượng muốn mời người đến một chỗ” _ “bản cung hiểu, lui đi”. Nàng quay lại âu yếm nhìn hai đứa nhỏ: “cô mẫu có việc bận, các con ở đây với các tỷ nữ nhé” _ “vâng, cô mẫu đi bình an ạ”. Nói xong, nàng đi ngoài, gật đầu với ám vệ rồi phi thân ra khỏi Nguyệt Văn cung. Bây giờ cũng đầu giờ Dậu (17h-19h), trời nhá nhem tối, cả hai cùng đáp xuống một khoảng trống trong Trung Cẩn lâm. Âm Phong Dạ quay lưng lại, nhìn nàng cười phúc hắc: “Nhạc nhi, còn nhớ năm xưa nàng đã nói gì với ta không?”. Nàng bước đến, vòng tay qua thắt lưng, dựa vào bờ vai hấn, chu môi nói: “chàng đi thật lâu! Năm xưa, thiếp đã nói j vậy chàng thử kể xem”. Hấn ôm nàng, bảo: “nàng từng nói rằng muốn bay lên bầu trời cao kia, muốn ta lấy sao xếp tên nàng, không phải sao?” _ “thì...” _ “hôm nay ta muốn thực hiện mong muốn đó của nàng. Ta và cận vệ đã cùng nhau chế tạo thứ này!”. Phong Dạ hướng tay điểm chỉ, nàng nghĩ thầm: cái này khá giống khinh khí cầu nhỉ? Nhạc Mỹ bước đến, vịn vào thành rom: “chàng nói xem, liệu nó có phát huy

công dụng không nhỉ?” _ “muốn biết thì hãy thử ngồi vào cùng ta”. Xong, hấn khoát tay cho ám vệ thấp đuốc trong khinh khí cầu rồi nhỏ dây. Dàn dà khinh khí cầu bay lên, Phong Dạ ôm nàng hỏi: “như thế nào?” _ “ừm...quả thực Lâm thành rất náo nhiệt và đẹp đấy, k hổ là vị minh quân của thiếp” _ “chưa hết! còn một thứ nữa!” _ “hửm?” _ “nàng hãy thử nhìn qua bên kia đi”. Theo hướng tay hấn chỉ, nàng nhìn ra phía bên kia dãy núi. BÙM...BÙM...BÙM... Hàng loạt dòng chữ được tạo nên từ pháo hoa hiện ra: Mã Nhạc Mỹ, nàng liệu có nguyện ý bên ta, tin tưởng ta suốt đời không?. Nàng nhìn hấn, cười viên mãn: “thiếp...nguyện ý! Cảm ơn chàng đã làm những thứ này vì ta, thiếp rất hạnh phúc vì có phu quân như chàng!”. Hấn nhếch mày, cúi gần mặt nàng, hơi thở nóng ấm của hai người hòa lẫn. Nàng ôm cổ, chủ động hôn lên bờ môi cương nghị của hấn. Cả hai quấn quýt một hồi mới thôi, ám vệ cũng tán ra. “hôm nay thiếp mới gặp hai đứa trẻ, chúng rất đáng thương, liệu...” _ “ta biết. Về cung, ta ân chuẩn nữ tử làm quận chúa, nam tử tước hầu, cho ở trong Tử Cầm điện của nàng. Được chưa?” _ “hi hi...chàng đúng là hiếu ý ta!”....Nhạc Mỹ cùng Phong Dạ về Nguyệt Văn cung, nàng đưa hấn đến gặp bọn trẻ. Khuynh Thành đang tập theo thừa liên nhảy xuống, chạy đến ôm eo nàng: “A! Cô mẫu đã về!” _ “ừ, cô mẫu về rồi! Thành nhi thử đoán xem vị thúc thúc này là ai?”. Khuynh Thành nhăn mặt đi vòng quanh xem xét hấn, Phong Dạ chỉ nhủ mảy: xem ra cô bé này có chút năng lực! Khuynh Thành cười bảo: “là phu quân cô mẫu, là hoàng thượng! Thành nhi ra mắt hoàng thúc thúc”. Phong Dạ cười lớn rồi ngồi xuống: “khá lắm! Thành nhi thật thông minh, hiểu lễ nghĩa” _ “đạ tạ hoàng thúc” _ “ừm. Sáng mai khởi hành về cung, nên nghỉ sớm một chút!” _ “vâng! Thành nhi cung chúc thúc và cô mẫu ngủ ngon”...

DUNG VŨ điện...

Thái phi vừa dùng xong Dậu thiện, đương uống trà. Hôm nay y trang bà lộng lẫy, trang sức quý phái, tông trang điểm đậm: “thái phi nương nương, Đại vương gia đến” _ “mau mời vào”. Liễu Dung Lạc dùng khăn tay, đoan trang thăm qua: “nhi thần tham kiến mẫu phi, mẫu phi an khang” _ “ừm, đứng lên đi”. Thân ảnh cao lớn đứng dậy, y phục màu xám, kim quan mảnh hồ trên đầu nhìn rất oai phong. Thái phi ngắm con trai một chút rồi lắc đầu: “khí thế con ta

như vậy, k làm hoàng đế thật đáng tiếc! Ai gia nhớ năm xưa, thái hậu và ai gia mang thai cùng lúc. Lúc ấy, tiên hoàng sủng ái mẫu phi, ưu tiên đủ điều. Ai gia cứ tưởng thái tử sẽ là con, nào ngờ...Haizz, kể lại thật đau lòng”. Trắc Bạng ngồi xuống ghế, khuôn mặt âm lãnh: “mẫu phi cho gọi con có

chuyện j sao?” _”phải, mẫu phi có chuyện muốn nói. Người đâu, hạ rèm đóng cửa” _”vâng”. Bà ung dung đi mang đến xấp giấy Tuyên Thành, chấm mực viết lên: “ai gia biết con k thích gượng ép nhưng thế sự đã vậy thì nên tuân theo” _”...” _”trong triều đình từ trước đến nay chia làm 2 phái, một bên là hoàng thượng, còn lại của con. Bên võ giai có Thẩm thái sử, Trần thái úy, Tà&Hữu đồ đốc... Văn giai có Tà thừa tướng, Thượng thư Bình bộ, Đồ ngự sử, Thị trung Bình bộ, Thị lang Bình bộ...Các mối liên quan này chặt chẽ với nhau theo sơ đồ mẫu phi vẽ... Toàn bộ sẽ do con chỉ huy, giờ chỉ cần An phi của Thái sử trộm được binh phù. Thiên hạ này sẽ là của con” _”ý của mẫu phi chính là muốn con thú Lý Liên Trang – tiểu nữ của Tà thừa tướng làm chính vương phi?” _”k hô là hài tử của ai gia. Ai gia muốn mừng 9 tháng sau cử hành hôn lễ”. Trắc Bạng nhìn ra xa xăm, nghiêm nghị nói: “Mẫu phi, mọi quyết định của người từ trước đến nay nhĩ thân luôn tôn trọng. Nhưng nếu là người ép con điều này thì con sẽ k muốn ngấm đến hoàng vị của hoàng huynh nữa!”. Thái phi vỗ bàn: “hay, mọi kế hoạch của ai gia xây dựng cho con. Tất cả vì con, bàn tay ai gia nhuộm máu thế mà giờ con lại có ý khước từ? con muốn ta phạm tội chết, Liêu gia thấy chất thành đồng phải k? Mẫu phi biết trong lòng con còn có hình ảnh con tiện nữ kia. Mau quên đi, làm theo lời mẫu phi. Nếu không đừng trách ai gia k thủ hạ lưu tình!”. Nghe đến đây, Âm Trắc Bạng tức giận, hân khí lan tỏa: “người thử làm gì năng ấy xem Ta sẽ nói kế hoạch này cho hoàng huynh biết, mẫu tử ta đoạn tuyệt quan hệ” rồi phát áo bỏ đi. “giời lắm giới lắm, quả là nghịch tử ai gia sinh nặng đẻ đau, bây giờ trèo lên đầu ai gia thế này! Tất cả tại tiện nữ kia, Mễ Nhĩ Đan, tiện nữ bất trinh nhà người!”...

Diệp Khuynh Thành ngạc nhiên: “oa! Lần đầu chất nhĩ được thấy chiếc mũ xa to như vậy! chất nhĩ thật muốn biết Cát Châu ra sao? Bạch Thanh thành nhìn như thế nào?” rồi cô đứng dậy nhảy liên một cái. CỐP... cái đầu nhỏ xinh của Khuynh Thành lập tức đụng sàn, Vô Cung bùm miệng ngồi cười: “đệ cười cái j? Muốn ăn đòn phải k?”. Nhạc Mỹ lập tức kéo Khuynh Thành ngồi xuống: “hồ nháo! Sau này vào cung, Thành nhĩ vẫn sẽ được chơi đùa nhưng cô mẫu sẽ dạy cung quy cho con, k nên giống như lúc này. Thật k giống với hình thái của quận chúa! Hiểu chưa?” _”Thành nhĩ tạ cô mẫu nhắc nhở!” _”như vậy mới đúng!”. Phong Dạ đang ngồi đọc sách nhưng vẫn nghe ba người nói chuyện. Diệp Vô Cung tò mò ngồi bên cạnh: “hoàng thúc, thúc đang đọc j vậy?” _”cái này gọi là binh kê, gồm 40 quyển do Lương Thành đề viết” _”vậy sau này chất nhĩ học chữ rồi hãy đến Trung Thư Viện của hoàng thúc để đọc sách” _”tạ ân điển của hoàng thúc”

Ngôn ngữ của Thanh Phong quốc chính là Tiếng Việt nhé! Thế giới của Nhạc Mỹ sống là tưởng tượng không phải là TQuốc xuất ra. Cách dùng từ sẽ có vẻ giống Hán ngữ một chút, văn hóa Thanh Phong quốc là sự phối hợp giữa Việt Trung Hàn

Bút Long ở đây được chế tạo gần giống bút máy, phần lông bút được sơn một chất keo đặc biệt để làm cứng. Mực được đổ vào ống trong thân bút nhưng vẫn phải chấm bút trong nghiên để dẫn mực, dễ viết lên giấy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Xung Đột

Chốc sau đã đến Cát Châu- thủ đô của Thanh Phong quốc. Khuynh Thành vén rèm ra: “cô mẫu, tại sao mọi người lại quý xuống thế kia?” _”Thành nhĩ, mau bỏ rèm xuống, k thể để mọi người nhìn thấy bên trong” _”vâng” _”ta và hoàng thúc của con là Đế Hậu một nước, lại thêm long mã xa vàng thế này, k cần biết là ai họ cũng đã quý để bày tỏ sự cung kính rồi” _”A! Thành nhĩ nhớ mẫu thân đã nói điều này!” _”Ừ”...Đậu thượng cung đứng bên ngoài cung kính: “hoàng thượng, hoàng hậu, xin hạ tọa!” _”ừm”. Hai người lên ngự loan, hai đứa trẻ đi kiệu theo sau. Đậu thượng cung cung kính đi bên cạnh: “Hoàng thượng, thái hậu tổ chức tiệc tiết Thu Phân như thường lệ ở điện Xa Lê, mời hoàng thượng đến vào giờ Thân tối nay”. Hần quay lại ôn nhu bảo nàng: “Trẫm có công vụ cần xử lý, k thể tới cùng với nàng” _”thần thiếp hiểu, thần thiếp sẽ dẫn chất nhĩ đến điện kiến mẫu hậu trước” _”ừm”. Nửa khắc sau, ngự giá dừng cung đại môn điện Từ Cầm, Nhạc Mỹ lui xuống: “cung tiến hoàng thượng”. Ngự giá đi xa nàng bảo cung nhân mời chất nhĩ xuống kiệu. Ly thượng cung cúi người vén rèm: “mời quận chúa, hầu gia xuống kiệu”. Hai đứa trẻ bước xuống với đôi mắt của sự ngỡ ngàng: “oa! Cô mẫu nơi này thật tráng lệ”. Liêu Ngọc vui mừng ra hành lễ với nàng: “hoàng hậu, người đã trở về!” _”ừm”. Nàng kéo hai đứa trẻ đứng ở trên mây xuống: “Thành nhĩ, Cung nhĩ, mau lại đây để Liêu Ngọc cô nương xem” _”Liêu Ngọc tỷ tỷ”. Liêu Ngọc mỉm cười, vuốt má hai đứa trẻ: “nuơng nuơng, xem ra điện Từ Cầm sau này nhộn nhịp rồi! mời nuơng nuơng vào tắm điện nghỉ ngơi” _”ừ”. Khuynh Thành cứ nằng nặc đòi nàng vẽ sơ đồ nơi này cho nó biết, Vô Cung ngồi bên cạnh im lặng quan sát. Giảng giải xong, Nhạc Mỹ ngồi thưởng trà, Khuynh Thành lại đi quan sát tắm cung: “Cung nhĩ” _”ạ cô mẫu” _”sao con k đi với tỷ tỷ?” _”chất nhĩ đã nhìn qua rồi ạ! Mặc dù có choáng ngợp nhưng rồi quen ạ” _”vậy sao”. Nàng buông rèm mi: đứa trẻ này khả năng thích ứng, tiếp nhận thông tin lại nhanh, tính tình bộc trực tự tin, chắc chắn sau này sẽ là hiền tài. Nàng nói với Liêu Ngọc: “triệu Tiểu Hồng, Thường Tuấn, Mao cô cô đến đây” _”vâng”. lát sau, 3 người y phục chỉnh tề đồng thanh: “nô tỳ/ nô tài tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nuơng nuơng thiên tuế thiên thiên tuế” _”miễn lễ”. Nàng quay lại, vẫy tay: “Khuynh Thành, Vô Cung, mau đến đây” _”vâng” _”tiểu quận chúa và tiểu hầu gia là chất nhĩ của bản cung. Tiểu Hồng theo quận chúa, Thường Tuấn theo hầu gia, cả hai sẽ được Mao cô cô chỉ bảo thêm. Bên phải tắm cung của bản cung có Thuận Dư cung, Thái Bảo cung. Các người cứ đem

Quận chúa, hầu gia đến đó, thích phòng nào thì cứ chọn” _”nô tỳ/nô tài tuân mệnh”. Khuynh Thành nhanh nhẩu: “tạ ơn cô mẫu” _”Cung nhĩ cũng vậy” _”được rồi, đều thay y phục rồi đến đại diện nhé” _”vâng”. Chờ đến khi 5 bóng người khuất hẳn, nàng quay lại bảo Liêu Ngọc: “chuẩn bị nước tắm cho bản cung” _”vâng”. Dục phòng nằm sau tắm điện của nàng, là nơi để tắm rửa (nói đại là toa-lét đi!). Liêu Ngọc cời ngoại y của nàng, đứng phía sau xoa bóp bả vai nhỏ nhắn kia. Bồn tắm làm bằng gỗ tử đàn, khá lớn, xung quanh thành bồn có khắc 10 con phượng hoàng, miệng ngậm trân châu. Khói bay lên nghi ngút kèm theo mùi hoa sen phảng phất. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Đại hoàng tử như thế nào rồi?” _”thưa nuơng nuơng, hoàng tử vẫn tốt, vừa 5 tháng đã biết lật rồi ạ” _”thế sao? Bảo Bạch Vân chốc nữa mang hoàng tử đến bản cung xem” _”vâng”. Liêu Ngọc đương búi tóc cho nàng: “bản cung thấy... trong phòng này có mùi hương khác” _”sao..sao cơ ạ? Chắc là mùi dược liệu Nội vụ phủ mới mang đến ạ”. Tự tay đeo vòng ngọc bích loan vào cổ tay trắng nõn, Nhạc Mỹ cười: “có vẻ rất thơm, Nội vụ phủ đã kỳ công rồi! nhưng tại sao người lại áp ứng như thế?” _”nô tỳ...nô tỳ...”. Ngay giữa bầu k khí căng thẳng ấy, một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “cô mẫu, cô mẫu, người xem Thành nhĩ có đẹp k?”. Nàng xoay người, ôm thân hình nhỏ bé

đang chạy đến: “Thành nhi đẹp thật đấy!”_”Thành nhi biết mà”_”được rồi! cô mẫu muốn các con nhìn biểu đệ của mình”_”cô mẫu đã có hài từ sao?”. Nhạc Mỹ vuốt hai bím tóc đen của cô bé: “là đường tử, nhưng chưa bao giờ cô mẫu xem đó k phải con ruột của mình”_”con muốn xem biểu đệ”_”Khuyh Thành, đây là miện cài cho con. Vô Cung, đây là kim quan bạch hồ”_”ạ ơn cô mẫu”. Tiểu Hồng, Thường Tuấn bước đến nhận quà từ tay nàng rồi thối lui. “Bạch Vân tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế”_”Vân nhi, muội đã tới rồi sao? Mau đưa hoàng tử cho bản cung”. Tiếp nhận cái hình hài nhỏ bé, nàng ôm vào lòng vỗ về rồi hướng cho hai đứa trẻ xem. Khuyh Thành vén chiếc khăn nhỏ: “biểu đệ thật đáng yêu. Tên là gì vậy ạ?”_”là Âm Lãnh Tiêu”_”xem ra sau này Cung nhi có người chơi rồi nhỉ?”... Người lớn đứng xung quanh nhìn thấy vẻ hồn nhiên đáng yêu của quận chúa thì nét mặt giãn ra: tiểu quận chúa này xem ra rất náo nhiệt đấy! Nàng nhìn hai đứa: “giờ Thân, hai con sẽ được đến dự tiết Thu Phân ở điện Xa Lê, hãy biết cách cư xử để thái hậu vừa lòng”_”vâng, nhưng tiết Thu Phân trong cung là như thế nào ạ?”_”Khuyh Thành thắc mắc. Nàng lại giải thích: “như các con đã biết, trong năm sẽ có 24 tiết, như vậy thì sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ mời người trong hoàng thất

đến dự. Thí dụ như phi tần của hoàng thất từ tứ phẩm trở lên sẽ được tham dự, vương gia chỉ được đem chính thất hoặc khi đầu ốm có thể k đến. Thông thường 14 ngày sẽ diễn ra một bữa tiệc nhỏ như vậy đấy”_”chất nhi đã hiểu! Nhưng phải đến tối chúng ta mới đến đc”. Nhạc Mỹ nựng hoàng tử, nhẹ nhàng nói: “vậy chúng ta đến ngự hoa viên đi, giúp hoàng tử thoải mái hơn.”_”vâng”. Chúng nó tài cẩn thận đem nhuyễn tháp đặt dưới bóng cây tùng, giờ cũng sang thu nên thời tiết có chút dịu đi. Đứa trẻ trong tay nàng bi bô, tay quơ quơ trong không; nàng đưa ngón tay cho nó cầm: “mẫu hậu đây! Tiêu nhi tìm j thế?”. Khuyh Thành nắm tay Vô Cung lễ phép: “cô mẫu, con với đệ đệ đi chơi nhé?”_”ừ, đừng đi quá xa đấy, Tiểu Hồng, Thuận Tuấn đi theo”_”vâng”. Nàng lại vui vẻ đùa với đường tử, thi thoảng lại nhâm nhi miếng điểm tâm. Thế mà cuộc vui chơi đã diễn ra trong 2 canh giờ, đại hoàng tử được đặt bên trong nôi đan bằng tre, ngủ ngon lành. Nhạc Mỹ ngủ thiếp bên nhuyễn tháp, tỷ nữ bên cạnh hầu quạt. CHOANG...tách trà ở trên bàn rơi xuống vỡ tan, Ly thượng cung đứng bên cạnh nhủ mảy: “hoàng hậu nương nương đang nghỉ trưa mà tỷ nữ này lại kinh động, đem xuống đánh 60 trượng cho ta”_”nương nương tha tội, nô...nô tỷ lỗi tay. Nương nương tha tội...”_”Nàng chán chường mở mắt nhìn tỷ nữ quỳ dưới chân: “k sao, may mà có cung nhân này thức dậy k thôi bản cung ngủ quên mất! nữ tỷ này tha tội chết rồi đem trả lại Nội vụ phủ”_”vâng”. Nhạc Mỹ quay lại hỏi Bạch Vân: “giờ nào rồi?”_”cuối giờ Ngọ rồi ạ”_”lâu thế sao? Liễu Ngọc, theo bản cung tìm quận chúa hầu gia về! Tất cả đều hồi cung đi”_”vâng”.

Khuyh Thành hớn hơ đuổi theo chú bướm: “đệ đệ, nơi này đẹp quá! Tiểu Hồng tỷ nói đây là nơi nào?”_”là Phát Giao uyển của Lê Giang điện ạ!”_”Tiểu Hồng vừa đuổi theo vừa trả lời. Vô Cung mặt lạnh (sau này sẽ là đại diện cho soái ca) đứng dung nói: “cẩn thận nếu k tỷ đụng mấy hòn son giả mất”_”nói bậy, ai đụng cơ chứ?”. Khuyh Thành vén váy, chạy nhảy trên thảm cỏ, nó đùa với muôn hoa. Vô Cung ngồi chống cằm nhìn tỷ tỷ của mình: “Thường Tuấn huynh thử nói xem ta có thể đến Lâm Ngự các k?”_”hầu gia muốn luyện võ? Vậy thì người phải có thể bài của hoàng thượng cấp cho mới có thể vào”_”vậy sao?”. Khuyh Thành ngắt một bông oải hương, đưa cho đệ đệ mình ngửi: “thế nào? thơm không?”. Chỉ thấy Vô Cung nhăn mặt, đẩy ra xa: “đệ k thích hoa”_”Thường Tuấn, người đi lấy hai con điều lại đây. Món này chắc chắn hầu gia sẽ k từ chối!...Cô đưa cho đệ đệ mình chim sẻ, còn mình lấy bướm bướm. Cả hai giăng dây, lát sau, hai hình thù sắc sỡ đã đc gió kéo lên trời. Khuyh

Thành cười lớn: “ điều của tỷ bay cao hơn đệ này”_”tỷ đùa với ta sao?”_”Vô Cung cũng k chịu thua đáp lại. Cô phần khích thà đây cao hơn nữa. BỐP...Khuyh Thành va phải ai đó và ngã sòng soài dưới đất, tối tăm mặt mũi. Một giọng khác hoảng hốt: “mau đỡ nương nương nhà các người”. Cô mở mắt ra thì thấy một nhóm người đương dắt một nữ tử bụng đã lớn. Đột nhiên, một vị phục trang sắc sỡ, khuôn mặt hung dữ quay sang : “người là cung tỷ cung nào, mới vào cung chẳng? Hèn gì k hiểu quy củ, lại chạy nhảy lung tung, va phải An phi. Nếu An phi xảy ra chuyện j, cho dù nhà người có 10 cái đầu cũng k thoát tội”. An phi ôm bụng, nét mặt cười nhẹ: “không sao, bản cung vẫn bình thường. Với lại, đây là quận chúa...”_”La phi Hương Dạ My ngay tức khắc đánh gãy lời Nương Ngọc nói: “dù là quận chúa mà k hiểu quy củ cũng đánh. Hôm nay đụng phải An phi dọa An phi và tiểu hoàng tử một phen hú vía, ngày mai k dạy dỗ liệu sẽ thành cái j? Người đâu, và miệng”. Thấy hai vị cung nữ hung hăng tiến đến với vị nương nương kia, Khuyh Thành hoảng sợ: “ta...ta xin lỗi, xin lỗi An phi. Ta không cố ý mà, tha lỗi cho ta đi”. La phi nường mảy: “tha? Quá muộn rồi, và miệng nó 10 cái cho bản cung”. Diệp Vô Cung thấy sự việc rồi ren liền bước đến: “là tỷ tỷ ta vô ý đụng phải, các người mắng đã mắng, tỷ tỷ cũng đã xin lỗi như vậy. Các người k có sự bao dung sao?”. An phi được bốn tỷ nữ bên cạnh dìu tới bên thành hồ, nét mặt Nương Ngọc thần nhiên: La phi à, là do người k nghe lời ta, người đụng đến nhị vị chất nhi của hoàng hậu xem, cuộc sống sau này của người khó yên bình! La phi bước đến nắm chặt chiếc cằm nhỏ: “xem ra làn da này hôm nay phải chịu ủy khuất rồi”. Khuyh Thành bị hai cung nữ giữ chặt, đại cung nữ của La phi- Tiểu Nhu bước đến tát một cái thật mạnh vào bên má của cô bé. Cô khóc lớn lại bị ăn cái tát thứ 2, La phi nhàn hạ đứng bên cạnh: “quận chúa? Các người là con của Đại công chúa Âm Doanh Doanh? Không phải, tiểu quận chúa kia chỉ phòng chừng 5 tuổi! Mau nói cho bản cung biết người là tiểu nữ tử của ai?”. Tiểu Hồng, Thường Tuấn từ xa chạy đến, kinh hãi: “quận...quận chúa...người...không được đánh quận chúa nữa”. Cái tát thứ 3 như trời giáng in lên má phải của cô bé, La phi nường mảy: “bản cung cứ đánh đây thì làm sao? Loại nô tỷ hèn mọn các người ngăn bản cung sao?”. Trong khi khóe miệng Tiểu Hồng, Thường Tuấn giật giật thì 1 giọng nói nghiêm nghị vang lên: “ họ không ngăn nhưng bản cung ngăn!”. Một thân cung trang phượng hoàng bước đến, tay ngọc đề tỷ nữ bên cạnh đỡ, phía sau 3 cung tỷ bước theo. Mọi người đều hành lễ: “Tần thiếp/nô tài/nô tỷ tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”.....

Ta xin phép nói qua thứ bậc phi tần trong Thanh Phong triều:(đọc cho biết thôi hà!)

Chính nhất phẩm: hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: quý phi

Chính nhị phẩm: phi

Tòng nhị phẩm: Chiêu nghi

Trắc nhị phẩm: chiêu dung

Chính tam phẩm: tần

Tòng tam phẩm: thực nghi, thực dung, thực viện

Trắc tam phẩm: hiền nghi, hiền viện, hiền dung

Chính tứ phẩm: quý nhân

Tòng tứ phẩm: tu nghi, tu viện, tu dung

Trắc tứ phẩm: sung nghi, sung viện, sung dung

Chính ngũ phẩm: thường tại

Tòng ngũ phẩm: uyển nghi, đức nghi

Trắc ngũ phẩm: phương nghi, thuận nghi

Chính lục phẩm: tài nhân

Tòng lục phẩm: lương nghi, lương viện, lương đệ

Trắc lục phẩm: tiểu nghi, tiểu viện, tiểu đệ

hình thất phẩm: đáp ứng

Tòng thất phẩm: dung hoa

Trắc thất phẩm: Tường cơ, Tình cơ...

Chính bát phẩm: tuyển thị

Tòng bát phẩm: ngự nữ, thực nữ, đại nữ...

Trắc bát phẩm: tú nữ

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thái Phi

Nhạc Mỹ chạy vội đến ôm lấy Khuynh Thành, cô bé liên òa khóc: “cô mẫu, chắc hẳn biết lỗi rồi, người xin vị di nương này tha cho con đi”. Nàng xót xa vuốt tóc nó: “Tiểu Hồng, Thường Tuấn, mau đem quận chúa cùng hầu gia hồi cung. Truyền khẩu dụ của bản cung bảo thái y lên xem quận chúa như thế nào!” _ “vâng, nô tỳ/nô tài cáo lui”. Bấy giờ trong Phát Giao uyển chỉ còn hoàng hậu, An phi, La phi cùng các cung nữ. Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến: “các người mau miễn lễ” _ “tần thiếp...tạ ơn hoàng hậu nương nương” – âm thanh có chút ngắt quãng từ La phi đáp lại. Nàng nhàm chán lại mân mê bộ móng tay giả bằng vàng ở ngón út: “vì sao các người lại và miệng tiểu chất nhi của bản cung?”. La phi khẽ run sợ, nhìn thẳng vào các nàng: “tâu hoàng hậu nương nương, là do quận chúa không hiểu quy củ, chạy nhảy lung tung va vào An phi và thần thiếp”. Nhạc Mỹ ngẩng mặt lên, thị đấu với nàng ta: “liệu các người lúc nhỏ lại là cục gỗ?” _ “quốc có quốc pháp, gia có gia phong. Huống chi đây là quận chúa, cũng là thân cao quý, phải tự mình hiểu biết cung quy, nữ hồng. Chạy nhảy loạn xạ lên thế thì phép tắc là tờ giấy rách sao, tam tòng tứ đức phải học từ nhỏ. Chẳng lẽ.. hoàng hậu bị bệnh giờ đã quên mất? Với lại...quận chúa đừng ai lại không đụng mà lại đụng phải An phi, nhớ...tiểu hoàng tử trong bụng có mệnh hệ gì lại hại đến quận chúa, quận chúa sẽ phải ghép vào tội mưu hại hoàng tử, là tru di tam tộc. Thân là trường bối, thần thiếp tự thấy mình nên hảo hảo dạy bảo một chút, là quá tội sao hoàng hậu nương nương”. La phi vừa dùng cái giọng đầy kiêu ngạo của mình để giải thích vừa dùng bàn tay xoa xoa lên cái bụng đã nhô cao của An phi rồi lại nhìn hoàng hậu. Nàng cũng lười phản ứng, chỉ nghiêm giọng: “La phi nói như thế liệu có biết quận chúa nhập cung chỉ mới 5 canh giờ thôi hay không? Người nói cung quy? Vậy lúc này người cùng mẫu nghi một nước ngạo nghễ đáp trả là phạm tội gì? Chung quy, trẻ con phải từ từ mà dạy, hôm nay bản cung cũng có lỗi 1 phần, chưa dặn dò quận chúa. Nếu lần sau xảy ra chuyện như thế cứ đến báo với bản cung, quận chúa là chất nhi của bản cung bản cung sẽ tự biết nghiêm khắc, không cần người ngoài như các người nhúng tay vào. Ly thượng cung, hồi Từ Cầm điện!” . Bên kia hoàng hậu đi khuất, bên này La phi cười khẩy một cái đem An phi đang một bụng tối tăm mưu toan về An Chiêu cung.

Dung Vũ điện...

Thái phi đương cầm kéo cắt tỉa cây tiểu liễu(bonsai) sao cho vừa ý, Trùng thượng

cung đứng bên cạnh. Bỗng nhiên một âm vệ từ hậu điện bước đến, nói nhỏ vào tai thái phi điều gì đó. Thái phi chỉ mỉm cười ngoan độc: “ai chống lại ai gia

đều phải chết, phản bội ai gia chính là ngũ mã phanh thây! các ngươi biết mình phải làm j rồi chứ?”. Tên ám vệ cúi mình rồi biến mất, nguyên tắc đầu tiên của sát thủ khi làm nhiệm vụ là đều im lặng, chỉ dùng ký hiệu để tránh kẻ khác nghe được giọng nói của mình. Một cung nữ cung kính cúi người: “thái phi nương nương, Lý thừa tướng cầu kiến” “Hừ! Cái gì k nhắc rồi cũng sẽ đến! Bảo ông ta vào đây” “vâng”. Thái phi quay sang, đưa tay cho Lý thượng cung đỡ lên nhuyển thấp đút bằng bạc nguyên khối nạm minh châu. Một lão nhân mặc triều phục bước vào, cúi người: “thần tham kiến thái phi nương nương, nương nương vạn thọ trường an” “miễn lễ. Thừa tướng an tọa đi” “tạ thái phi ban tọa”. Sau khi Lý Đôn Đê nhấp miếng trà nóng, nhìn lên thái phi, chấp tay rồi ngập ngừng nói: “thái phi...vậy...chuyện thành hôn thế nào ạ?” “ai gia hỏi ông, lúc ông vào đây thấy ai gia đang làm gì?” “là chăm chú tía cây tiêu liễu” “đúng vậy, ai gia chính là đang cẩn thận chỉnh chu bên trong bên ngoài của nó. Người ngoài nhìn vào mới thấy nó thực hoàn mỹ nhưng bây giờ đang dở dang chưa hoàn thiện. Ngài hiểu ý ai gia chứ?”. Khuôn mặt Lý thừa tướng méo mó rồi trấn tĩnh lại: “mọi chuyện là thái phi quyết, thần k có dám can ngăn. Chỉ là nữ nhi của thần...” “ai gia nghĩ hôn sự này nên dời lại, vương gia cũng chưa muốn nạp chính thê” “thần... tuân chỉ” “để đền bù cho tiểu thư ai gia ban cho 10 thước lụa thượng đẳng, 50 ngân vàng, tư phục 5 chiếc(mỹ phẩm í ạ)” “thần thay mặt nhi nữ cảm tạ thái phi ban thưởng. Thần xin phép cáo lui”. Nhìn bóng Lý Đôn Đê biến mất, thái phi thở dài: “rót cuộc ai gia đã làm gì sai mà bây giờ từ mẫu tương khắc? Hôn lễ này nếu từ chối chắc chắn người người sẽ k toàn tâm toàn ý giúp đỡ đại vương gia nữa! Ai gia lại phải nhọc công an bài bọn họ”. Trùng thượng cung đứng bên cạnh xoa bóp vai cho thái phi, khuyên nhủ bà: “nương nương đừng lo lắng, người là mẫu phi của vương gia, có thể sau này vương gia sẽ hiểu kính với người” “hiếu kính? Sống đến từng tuổi này bàn tay ta nhuộm máu tanh vì bảo vệ cho mình, bảo vệ cho hài tử tránh khỏi dòm ngó của các phi tần khác. Xưa kia, tiên đế thích ta vì ta thuần khiết nhân hậu nhưng bây giờ sao? Là một tâm đàn bà hiểm độc! Ai gia giờ ở dạng tiến thoái lưỡng nan, k thể làm j hơn mà chỉ mạnh tay đá đi những hòn đá cản đường của con trai mình. Chỉ cần nó sống tốt ai gia chết cũng cam lòng!” “ý người chính là...Mẽ quý phi?” “phải ai gia muốn 1 mũi tên trúng 2 đích, làm bẽ tôi hoàng sơ chỉ một lòng hướng vương

gia. Với lại ngay từ đầu kế hoạch này, Trắc Bàng đồng ý với ai gia vì muốn có được Mễ Nhĩ Đan. Hắn nói rằng khi lật đổ được hoàng huynh, đầu tiên sẽ lập tiện nhân kia làm chính cung hoàng hậu. Bây giờ ai gia chính thức nhờ cái gai ấy đi!”. Trùng thượng cung than thở: mong sao vương gia sẽ biết thái phi bận tâm, khổ nhọc như thế nào mặc dù người đã làm bao chuyện k đúng!...

Phi Thái sử...

Thẩm Châu Thám đang ngồi chơi cờ vây thì một thủ vệ vào bẩm báo. Ông nhường mây chép miệng bảo: “thái phi có động tĩnh sao? Cứ theo kế hoạch mà làm, đừng khiến ta thất vọng!”. Nhân gia trong nhà bước đến dâng thiếp: “Lý thừa tướng đưa thiếp mời ngài cùng một số vị quan gia khác đến dự tiệc sinh thần Lý đại thiếu gia vào giờ tối mai” “vậy sao, bảo ngài ấy là ta sẽ đến” “vâng”. Châu Thám nhắc tách trà nghi ngút khói bên cạnh, nhếch môi: “Hừ! Lần này chắc chắn lão ta bị thái phi chơi cho một vố! Xem ra trời giúp ta, giúp An phi, giúp ngoại tôn của ta rồi!ha ha ha”

Thuận Dư cung của Từ Cẩm điện...

Thái y bồi được lên đôi má sung đỏ của Khuynh Thành rồi quay sang bẩm báo với nàng: “thưa nương nương, thần đã bôi thuốc lên mặt quận chúa, chừng 3 ngày sau sẽ bình thường. Bây giờ thần kê 1 phương thuốc giúp trấn an tinh thần hoảng loạn của quận chúa. Thần xin phép cáo lui” “Tiểu Hồng, theo thái y” “vâng”. Nhạc Mỹ ngồi lên giường, lấy khăn tay chấm nước mắt cho cô bé: “cô mẫu xin lỗi con” “cô..mẫu, là lỗi của con mà” “k sao, sau này con chỉ cần cẩn thận” “vâng, cô mẫu”. Nàng lấy từ trong tay áo một chiếc khăn nhỏ, đeo lên mặt cô bé: “tối nay ra mặt thái hậu, con cứ thế này cho cô mẫu” “vâng, cô mẫu” “Thành nhi con cứ việc nghỉ ngơi, Vô Cung?”. Một giọng nói cứng rắn vang lên: “con hiếu, con sẽ ở đây với tỷ tỷ” “Ừ”. Nhạc Mỹ để cho Lý thượng cung đỡ ra cửa chính của Thuận Dư cung: “ngươi thấy vị La phi lúc này thế nào?” “thưa nương nương, nô tỳ thấy thật là bất bình cho người. Vị La phi kia ---- thật là k hiểu cung quy, hành lễ với nương nương nhưng trong mắt là sự khinh thường miệt thị. Đã là chính nhị phẩm nhưng lời nói kiêu ngạo, vô lễ với chính cung. Cái này thật phải phạt trọng. Nương nương--nô tỳ cầu xin người, sau khi người từ lãnh cung ra hoàng thượng sủng ái người nhất, nương nương hãy cầu người trao trả phượng ấn và phượng nghi trượng cho người đi”. Đột nhiên đang đi, nàng liền đứng lại nghiêm giọng nói: “hình như bản cung chỉ hỏi thượng cung suy nghĩ về vị La phi kia chứ k nói người nói về hoàng thượng và bản cung”. Lý thượng cung nghe xong

lập tức nói: “nương nương, nô tỳ quá phận, nương nương trách phạt”. Nàng lại nói: “k sao, người ở trong cung đã lâu, nói j cũng đã tự biết cân nhắc. Thôi chuẩn bị y phục cho bản cung đi” “vâng, nương nương”....

Cao Tịch điện...

Duyệt phi Ngô Cách Từ là trưởng nữ của Ngô Đô ngự sử, là người có thể tranh cao thấp với An phi về công dung ngôn hạnh. Khi chưa nhập cung, Cách Từ là một trong tam đại mỹ nữ của Thanh Phong quốc, nàng có điệu múa kinh diễm thượng quốc, rung động lòng người và cũng là cái gai trong mắt hoàng hậu trước kia cũng như các phi tần khác. Hoàng đế có đến Cao Tịch điện vài lần nhưng chỉ trò chuyện và ăn uống chứ chưa sủng hạnh nàng nhưng cũng được tính là nhiều trong hậu cung. Tiểu Phù- tỷ nữ thân cận của cô, đang cầm lược ngọc lướt trên mái tóc đen mượt: “nương nương, nghe nói sáng nay La phi đắc tội với hoàng hậu vì...” “bản cung biết. Cứ mặc kệ họ,

gà rừng đá phượng hoàng còn là chuyện lạ của hậu cung? Mau trang điểm cho bản cung, mấy khắc nữa phải đến chỗ thái hậu” “vâng”. Cắn lên mái tóc của Cách Từ một con hồ điệp sắc sỡ, giọng nói Tiểu Phù có chút nhỏ đi: “nương nương là mặc mọi chuyện nhưng Ngô đại nhân...” “phải----là thuộc phe vương gia, Thanh Phong triều sẽ sớm ngày đổi chủ. Ha ha ha ha... không ngờ có ngày Duyệt phi ta bị An phi dắt mũi đi làm cái chuyện tui nhục này. Bản cung k ngờ...ha ha...thật k ngờ! Tiểu Phù, rốt cuộc bản cung làm j sai, làm j sai sao? Mà bây giờ--phụ mẫu phải giấu đi tự tôn để gồng mình tăng thêm năng lực cho vây cánh của họ”. Nhìn Ngô Cách Từ đề nén vỏ chặt khăn tay, nước mắt đầm đìa; Tiểu Phù lấy khăn lau thấm nước mắt cho nàng rồi an ủi: “nương nương, người đừng khóc. Chốc nữa gặp thái hậu nô tỳ biết làm sao? Nương nương, nô tỳ quyết k để tay người thấm máu tươi, thanh danh người bị vấy bẩn. Nô tỳ có hiến kế này...”. Nghe Tiểu Phù nói xong, nét mặt thanh tú của Duyệt phi dần ra, về lên đường cong mằn nguyện: “hảo tâm kế, lát nữa bảo Ly tài nhân đến. Làm j thì Tiểu Phù người tự lo” “vâng, nương nương” “giờ thì mau trang điểm lại cho bản cung” “nô tỳ sẽ khiến người thật xinh đẹp” “ừm”. Ly tài nhân hôm nay cung phục đơn giản, trang sức k quá chói mắt nhưng k giấu được vẻ yếu đuối trong ánh mắt. Là tài nhân lục phẩm, Ly Tổ Giai k có tẩm điện riêng mà ở Xao Thư cung- Cao Tịch điện của Duyệt phi. Thấy thân phục hài hòa của Duyệt phi từ cửa tẩm điện đi ra, Tổ Giai bước đến hành lễ: “tần thiếp tham kiến Duyệt phi, nương nương vạn phúc kim an” “miễn lễ, muội muội hảo. Mau đi kéo muộn, tiện thể bản cung có chuyện muốn nói với muội muội!”. Ly tài nhân khiêm nhường cung kính: "tạ nương nương quan tâm". Cách Từ đặt bàn tay nhỏ nhắn ủa mình lên tay của Ly tài nhân: "chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Bản cung muốn nói là thế này.....". Ánh tịch dương chiếu lên bóng hai vị nương nương đang đến điện Xa Lệ cùng một tốp cung nữ nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quy Định Ân Sủng

Thái phi để Trùng thượng cung đỡ, nghiêm trang bước đi. Phục trang của bà k mềm mại, mỏng và nhẹ nhàng như các phi tần khác mà kín đáo, đứng đắn, đúng với hình tượng của bậc trưởng bối trong cung. Liêu Dung Lạc điều chỉnh nét mặt cho hài hòa:

“nếu ai gia nhận k lắm thì đó chẳng phải là An phi sao?”

__”mắt người vẫn tốt lắm ạ! Là An phi đang đi đến”.

An phi hôm nay tư trang hài hòa, y phục rộng rãi màu xanh nhạt có thêu những chú chim sẻ nhỏ và trang sức có chút chói lóa. Nàng được hai cung nữ bên cạnh đỡ hành lễ:

“tần thiếp tham kiến thái phi nương nương, nương nương vạn thọ trường an!”

__”Aiza! Miễn lễ, miễn lễ. An phi thật là lễ phép, có hài tử trong bụng vẫn khiêm nhường hành lễ”

__”tạ thái phi”.

Liêu Dung Lạc đứng bên phải An phi suy nghĩ: Nương Ngọc, ai gia xin lỗi người, đành phải lợi dụng người chút ít. Ai bảo phụ thân người dám trở mặt với ai gia, tội đáng muôn chết! Bà mỉm cười, đưa tay xoa lên bụng An phi:

“chắc An phi mệt nhỉ? Tiều hoàng tử đập nhiều thế này chắc chắn khỏe mạnh”

__”thần thiếp tạ thái phi khen ngợi”

__”không sao, mau đến điện Xa Lệ kéo muện” __”vâng”.

Thái phi vừa đi vừa trò chuyện với Thẩm Nương Ngọc, bà vừa ý nặn ra vài giọt nước mắt:

“Trong cung này, người ai gia có thể tâm sự chỉ có An phi con. Mấy ngày trước, hai mẹ con ai gia cãi nhau. Vương gia nổi giận liền đem gia nhân đến Hóa Bàng, k gặp ai gia nữa. Ai gia thật khổ...”.

An phi ra về an ủi nhưng trong lòng lại cau có: bà già quý quyết, đầy mưu kế này lại đang giờ trò j đây? Nương Ngọc rút khăn tay của mình, thấm những giọt nước mắt cho thái phi:

“thái phi người đừng khóc nữa! Hai người là mẫu tử, nghĩa đậm tình thâm, có thể hôm sau vương gia sẽ trở về”.

Bà cầm khăn tay của An phi: “cũng phải. Thôi, người cứ vào trước. Để ai gia chỉnh sửa tư trang rồi đến sau” __”vâng, thần thiếp đi trước”. Thấy bóng An phi dời đi, Dung Lạc nhìn vào khăn tay màu hồng thêu rồng không tước rồi siết chặt: cảm ơn người, An phi....

Tối nay, điện Xa Lệ của thái hậu sáng nhất, các phi tần, công chúa y phục đẹp để bước đến, hai vị vương gia vui vẻ trò chuyện. Đến nay, trong ba vị vương gia thì chỉ có Nhị vương gia Âm Phong Thất đã thú Liễu Thanh Hồng – cháu của thái tần làm chính vương phi. Mọi người dần dần ngồi vào chỗ của mình, ăn trước một ít món khai vị. Trên điện có kê 3 đại tháp mạ vàng nguyên chất có đính kim cương sắc sỡ, dưới có lót đệm bông. Nhạc Mỹ một thân triều phục phượng hoàng màu đỏ, đội mũ miện; tay phải dắt quận chúa, tay trái dắt hầu gia; phía sau là 1 tốp nhỏ nhỏ cung nữ. Thái giám đồng dục hô: “hoàng hậu nương nương giá đáo....”. Mọi người liền đứng dậy hành lễ:

“tần thiếp/hoàng muội/thần đệ tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Nàng khoát tay, mỉm cười: “tất cả miễn lễ! tạ ơn hoàng hậu”.

Nàng bước lên ngồi chiếc ghế bên phải: “hai đứa ngồi bàn đầu dưới kia nhé!” __”tạ cô mẫu” __”đi đi”. Thất công chúa vui vẻ đến bên nàng hầu chuyện. Chốc sau hoàng quý phi cùng Mễ phi bước đến, ngồi hàng ghế đối diện Khuynh Thành, Vô Cung. Phụng An lên giọng hỏi:

“đó là hai đứa cháu của hoàng hậu à?”

__”đúng vậy nương nương” – Mễ phi khinh thường đáp lại.

Hoàng quý phi đưa tay đụng chiếc trâm vàng của mình: “xem ra hoàng hậu vô năng k sinh được hoàng tử nên bây giờ ở Tử Cầm điện đầy ngoại tử hoàng

thất để vui cửa vui nhà. Ha ha.. nhớ trước đây, bản cung cũng có hài tử nhưng bị vị chánh cung kia hãm hại mất! bản cung quyết thù này k trả k phải là người! HỪ!?”.

Mẽ phi Phùng Tĩnh Như nhìn xung quanh, khéo nhắc nhở: “nuơng nuơng, chú ý ngôn từ. Lời này k thể nói ra”

”sợ cái j mà sợ? Mặc dù tước vị của nàng ta hơn bản cung nhưng chỉ là bù nhìn, trong tay bản cung còn có phượng ấn chấp chưởng hậu cung cơ mà!”_”nhưng....”.

Lời của thái giám cất lên đánh gãy lời Tĩnh Như: “thái hậu nuơng nuơng giá đáo”. Một thân phục trang màu thẫm cao quý, áo bào thêu chỉ vàng gắn phượng hoàng bước từ hậu điện ra. Mọi người lại đứng dậy hành lễ:

“hìi thần/thần thiếp/nô tỳ/nô tài tham kiến thái hậu nuơng nuơng, nuơng nuơng vạn phúc trường an”_”miễn lễ”.

Chốc sau hoàng thượng đến, bao nhiêu ánh mắt si ngốc nhìn hần mà hành lễ. Thái hậu bảo khai tiệc, một dàn vũ công màu đỏ ra nhảy múa. Ai ai cũng ríu rít trò chuyện, các vị phi tần thì say mê nhìn bậc đế vương ngồi trên kia. Thế đế vương đó như thế nào? Tất nhiên là phải nhìn vị hoàng hậu y phục đồ chỉ vàng bên cạnh rồi! Phong Dạ nâng đĩa ngọc gấp một miếng cá sốt nhỏ vào bát cơm của nàng:

“trẫm thấy hoàng hậu mấy hôm nay thật ốm yếu!”.

Nhạc Mỹ mỉm cười đáp lại, trách thẳm trong lòng: là ai làm bản cung gầy chứ? Thái hậu dùng khăn tay thẳm nhẹ, khoan thai nói:

“ai gia nghe là hoàng hậu vừa mới đón hai chất nhi vào cung? Đâu, ra đây cho ai gia xem mặt?”.

Nàng đứng dậy hành lễ: “đứng vậy, mẫu hậu. Là con đã xin hoàng thượng đưa chúng vào đây” rồi nàng ra hiệu cho Khuynh Thành, Vô Cung đến giữa điện. Hai đứa liền hướng lên trên hành lễ hạ thủ (quỳ xuống dập đầu 3 lần):

“chất nhi xin hướng thái hậu, hoàng thúc, cô mẫu; cung chúc vạn niên trường xuân, hưng thịnh vạn sơn, mãi mãi trường lạc, sức khỏe dồi dào”. Thái hậu chỉ gật gật đầu cười: “Ừ, ngoan lắm. Ai gia ban tự Vũ Liên cho nữ tử, tự Hoàng Phúc cho nam tử” (*trong 6 tước phẩm phong cho nam tử hoàng thất thì vương là nhất phẩm, hầu là nhị phẩm, nam là tam phẩm...*). Thành nhi, Cung nhi mỉm cười cúi gập người: “tạ ơn thái hậu”_”về chỗ đi”_”vâng ạ”. Bà lại đưa mắt nhìn xuống điện, đồng dạc tuyên bố:

“hoàng thượng từ năm 17 tuổi đã đăng cơ, đến nay cũng đã 7 năm mà chỉ có mỗi hài tử trong bụng An phi. Hôm qua ai gia nằm mộng thấy tiên đế về trách phạt, hoàng tôn của Thanh Phong triều ta k thể suy thoái. Vậy nên ai gia có quyết định như thế này: 10 ngày chẵn đầu tháng hoàng thượng phải lật thẻ bài của 10 vị phi tần khác nhau trừ lúc bận chính sự. Các ngày còn lại người muốn đến tắm điện của ai thì cứ đến. Nhưng hoàng thượng muốn người đó giữ hài tử hay k là quyết định của người và chuyện có thể thành công sinh ra long tử lại là chuyện khác”.

Ngay lập tức khi quyết định này được ban bố, vẻ mặt của các vị phi tần liền rạn rờ. Phong Dạ nhũm mày nhìn sang mẫu hậu của mình: “mẫu hậu hãy để nhi thần tự lo chuyện hậu cung của mình”_”nếu mẫu hậu nhớ k nhầm thì suốt 7 năm hoàng thượng nói câu ấy nhưng...kết quả là j? Mẫu hậu đến một đứa tử tôn cũng chưa được ẵm. Không biết! làm thế nào để ai gia có thêm 3 hoàng tôn nữa đi”_”nhưng...”_”k nhưng gì cả hoàng thượng k làm được ai gia nhin ẵm cho người xem, ai gia mệt rồi! Đường thượng cung, đưa ai gia vào tắm điện”. Nhìn theo bóng mẫu hậu mình mà khóe môi giật giật: mẫu hậu hôm nay thật mạnh tay! Nhạc Mỹ mắt thì nhìn lơ đãng, ngón tay quăn quăn chiếc khăn voan nhỏ nhàu đến khi nào cũng k biết. Phong Dạ cười yêu mị, nhắm trúng vị thế tử của mình đang ghen, lòng cũng giãn ra mấy phần. Hần nâng chiếc cốc bạc, lấy tay nàng đặt vào tay hần vỗ vỗ bảo nàng cứ an tâm. Nhạc Mỹ lại ngượng đỏ mặt, hần lại nói to: “tiệc Chung Lan chỉ mười ngày nữa sẽ diễn ra, trẫm giao cho hoàng hậu chủ trì. Với lại để dễ dàng quản lý, phân phối công việc hoàng quý phi nên hoàn trả phượng ấn và phượng nghi trượng cho hoàng hậu”. Vừa mới tiếp nhận một tin đáng vui mừng lại nhận thêm một tin sừng sốt. Ai chẳng biết tiệc Chung Lan mỗi năm diễn ra một lần, rất nhiều vương tử các nước đến dự lễ. Người được chọn chủ trì là người có vị trí quan trọng trong lòng hoàng thượng, lại rất được người tín nhiệm hưởng rất nhiều đặc ân. Hoàng hậu được chọn có lẽ k phải kinh hi, mọi người nhìn về phía hoàng quý phi. Sắc mặt nàng ta cứng đờ, nhần nhó nhưng vẫn hành lễ: “thần...thiếp...tuân mệnh”. Phong Dạ gật đầu:

“hôm nay bãi giá Từ Cầm điện. Còn...quyết định của thái hậu, trẫm nghĩ...tháng sau đi”.

Mọi người thấy đế hậu rời đi cũng nhanh chóng rời đi. Xuyên Liên – cung nữ của Phượng An bước đến nâng nhẹ khuỷu tay nàng ta: “nuơng nuơng, nên hồi cung rồi ạ!”. Phượng An hung hăng hất mạnh Xuyên Liên, tức giận nhưng chỉ dám dè nén: “tránh ra, bản cung tự đứng dậy”. Ngọc quý nhân cười một cái, để cho Tiểu Quách đỡ đi: xem ra hoàng quý phi lần này rất...thẳm, bản cung có kịch hay để xem rồi.

Phong Dạ hai tay bế Nhạc Mỹ hồi Từ Cầm điện. Nàng chỉ cười cười, ngón trò k an phận ngoáy ngoáy trên ngoại bào của hần: “toàn là chàng làm thiếp thật xấu hổ!”. Hần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đúc kết từ những thứ hoàn mỹ nhất của hoàn mỹ của nữ nhân trong lòng; cười lớn: “hoàng hậu của trẫm ngày càng phúc hắc, k còn nhỏ nữa nhì?”. Đến cửa điện, thái giám cung nữ trong điện hành lễ rồi ra ngoài hết. Nàng đứng xuống, chỉnh trang lại y phục rồi ngồi châm chén trà cho Phong Dạ thưởng. Hần nhận lấy tách trà nghi ngút khói, nhấp môi; Nhạc Mỹ bèn lái chuyện: “hoàng thượng biết k, Tiểu nhi đã lật được rồi! Thần thiếp thấy thật cao hứng, ngồi chơi với nó cả ngày, quan sát thấy những điều rất là thú vị. Còn chuyện này nữa...À! Thần thiếp chưa kể....”. Phong Dạ im lặng một hồi, nhìn thế tử hồn nhiên nói đủ chuyện trên trời dưới đất rồi chủ động sấn tới tặng cho nàng một nụ hôn thật sâu. Nàng cũng đồng thời phối hợp, cho đến khi nghẹt thở mới thôi. Hần nhìn vào đôi mắt của nàng đầy mị lực, hơi thở ấm nóng phả ra: “Nhạc nhi của trẫm nói ngày càng rảnh rồi. Nàng xem Từ Cầm điện của nàng có phải có nên thêm một hài tử của chúng ta nữa để nàng chăm k nhì?”. Mặt nàng đỏ ửng lên, hần bế xốc nàng đi về phía giường. Haizz...Lại một đêm ‘yêu tinh đánh nhau’ như thường lệ! Sáng hôm sau, Nhạc Mỹ dậy từ sớm, có lẽ chính sự mấy hôm nay rất nhiều nên Phong Dạ vẫn đang ngủ (ai đời mà soái ca của chúng ta lười như vậy?). Nàng bảo Tiểu Trinh Từ, Trinh công công mang long bào vào đây và muốn hôm nay được hầu phu quân lên triều. Nhạc Mỹ lấy muối sắt ùi những nếp nhăn trên hoàng bào (làm bằng sắt, phần mặt ùi được mài nhẵn, tay cầm dài có đệm cách nhiệt; phải hơ trên lửa cho nóng thì mới là phẳng y phục). Nàng lấy mũ miện ra chỉnh ngay ngắn, mà chiếc mũ này cũng phô trương. Long miện được đính 200 viên ngọc quý để xoa ngay ngắn trước sau, thêu 12 con rồng bằng vàng, gắn 5 viên trân châu hiếm và một số loại đá pha lê, thoạt nhìn rất cao quý và tinh xảo. Bỗng có một vòng tay ôm chầm lấy nàng từ phía sau âm trầm cất giọng: “phu nhân của trẫm, sáng hảo”_”phu quân

hảo”_”sao nàng lại làm những công việc này? Cứ để cung nhân làm”. Nhạc Mỹ quay lại, hai tay đặt lên vai hắn: “chàng là phu quân của thiếp, thiếp muốn chúng ta cũng giống như các cặp phu thê bình thường khác: chăm sóc cho chàng, lo lắng cho chàng, nấu ăn cho chàng... Thiếp rất vui nếu được hầu y phục cho phu quân mình”. Khuôn mặt Phong Dạ thập phần rạng rỡ, cầm tay nàng nhẹ giọng: "ta rất may mắn vì có được thể tư như nàng nhưng lần sau k phải cực nhọc dây sớm, hãy để cung nữ làm" _ "được rồi, đừng nịnh thiếp nữa". Hắn dang hai tay để nàng mặc long bào, thắt lưng, búi tóc, đeo túi thơm rồi đội mũ miện. Nàng vui mừng vỗ tay: "rất uy phong, vạn phần là phu quân tốt của bản cung. Sắp qua cnh năm rồi, chàng hãy đi đi" _ "trăm đi đây, hoàng hậu nhớ ăn sáng đây" _ "thần thiếp cung tiến hoàng thượng". Trịnh công công mở cửa, một dãy cung nhân nối đuôi hắn đi đến Khâm Tiền điện. Nhạc Mỹ mỉm cười: "mau hầu bản cung thay quần áo" _ "vâng"....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Phản Bội Thái Phi

Ly thượng cung đàn tóc cho Nhạc Mỹ:

“nương nương, hôm nay hoàng quý phi sẽ trả phượng ấn cho người”

_”ngươi vui như vậy sao?”

_”người sẽ là 1 hoàng hậu chân chính”.

Lễ phục của hoàng hậu có hai loại: loại thứ nhất mặc trong dịp đặc biệt (6 lớp), bộ còn lại dùng trong các tiểu tiệc, ngày các phi tần thỉnh an...(3 lớp). Nhạc Mỹ phải mặc trong cùng một chiếc váy dạng váy quây, được thêu hoa văn rườm rà; trung y là lớp sa loại thượng hạng, giữa có dây buộc, ngoại y là phượng bào thêu 9 con phượng hoàng cùng đoá mẫu đơn cao quý, cổ tay thêu chỉ vàng đính kim châu, tà áo dài buông thả phía sau. Liễu Ngọc cung kính bước vào:

“nương nương, các vị phi tần đã đến rồi ạ!”_”ừ”.

Ly thượng cung đỡ nàng ra tiền điện, đồng thời hô lớn:

“hoàng hậu nương nương giá đáo”.

Mọi người cũng đứng lên hành lễ:

“thần thiếp tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Nàng ngồi xuống ghế, mỉm cười hiền hậu: “các muội muội miễn lễ!”_”ạ hoàng hậu nương nương”.

Nhạc Mỹ một tay bỏ vào miệng miếng mứt dâu, mắt lười nhác nhìn xuống dưới: hừ, làm hoàng hậu? Bản cung một muốn chết, chỉ cần thấy tâm cơ các người bản cung đã đau đầu! Trận chiến tranh sùng chi mới bắt đầu mà thôi!...Hoàng quý phi uyên chuyên đi đến trước, tay đặt bên hông nhún xuống: “thần thiếp phụng mệnh hoàng thượng đến trả lại phượng ấn cùng phượng nghi trượng cho hoàng hậu tỷ tỷ”.

Nàng ngược đầu lên ra hiệu cho Ly thượng cung xuống nhận, Xuyên Liên hai tay cầm một chiếc hộp vàng thật lớn rất tinh xảo, phía sau là một cung nữ cầm một chiếc gậy cao chừng 1m50. Chiếc phượng nghi trượng này đúc từ vàng nguyên khối, từ đầu đến thân có khắc chìm những hình ảnh phượng hoàng cùng những hoa văn, trên đầu có đính một nụ hoa vươn ra gắn với những dây kim cương màu, thoát nhìn rất to lớn nhưng khi cầm lên lại rất nhẹ. Thường thì chiếc trường này đại diện cho hình ảnh thái hậu, giúp người có thể chống lên nó mà đi bộ dễ dàng, truyền từ đời thái hậu này sang thái hậu khác. Nhưng Nhu Kiến Sùng thái hậu lại thích tụng kinh niệm phật, dù có chống chỉ chống gậy gỗ từ đàn nên trao cho hoàng hậu, ít khi tham dự việc hậu cung. Lã Phượng An trên mặt thì cười nhu hòa nhưng trong lòng tức tối vô cùng.

Ngọc quý nhân với cái miệng sắc sảo bước lên trước: “tỷ tỷ, bọn muội đến đây vừa muốn chúc mừng tỷ nhận lại phượng ấn cũng như muốn tặng quà chúc mừng tỷ tỷ. Tiểu Khuyết? mau đem quả dâng lên nương nương”_”vâng”. Các vị phi tần thấy thế cũng hòa theo, đem theo k biết bao nhiêu là quà. Nhạc Mỹ nhìn xuống cái bụng tròn của An phi, trong lòng có chút có khó chịu nhưng nàng vẫn điều chỉnh suy nghĩ theo hướng tích cực: “An phi muội muội, chắc mang đứa nhỏ sẽ rất mệt. Vừa đúng lúc chỗ bản cung có tổ yến quý muốn mang cho muội muội tắm bổ”. An phi được cung nữ dìu đứng lên, hành lễ: “đa tạ nương nương”_”là người một nhà, muội muội cần j phải đa tạ?”. Việc bắt chúc lại phong cách, giọng điệu của phi tần trong phim cổ trang làm nàng thấy ớn lạnh, buồn nôn. Chúng đi ngược lại những nguyên tắc sống của nàng! Nhạc Mỹ nhìn xuống dưới, nhặt giọng nói: “bản cung mệt rồi, các muội cũng nên về cung đi”_”cung tiến hoàng hậu”.

Ai cũng lần lượt lên kiệu kéo về cung của mình, HQPhi lên kiệu lớn 4 người khiêng, vỗ vỗ nhẹ tay nắm để thái giám đưa đi. Xuyên Liên đi bên cạnh: “nương nương, người định để yên chuyện này sao?”_”sao? Ngươi nghĩ bản cung để yên chuyện này? Không đời nào! Muốn chủ trì tiệc Chung Lan? Bản cung sẽ phá hỏng nó cho hoàng hậu người xem”_”nương nương cao minh”....

Mấy ngày này Nhạc Mỹ sắp xếp lại hậu cung, ngày nào cũng phải xem sổ sách, viết khẩu dụ truyền xuống cho họ. Ly thượng cung bưng một đĩa hoa quả vào, khẽ đặt lên bàn: “nuong nuong, người dùng quá gắng sức, sẽ ảnh hưởng đến thân thể” “bản cung biết rồi”. Ly Lạc-Ly thượng cung năm nay vừa mới 26, hơn nàng 5 tuổi, tính ra k quá già nhưng cô nhập cung 17 năm, đã là lão nhân gia rồi. Nàng bóc vỏ cam, bẻ một múi cho vào miệng, để Ly Lạc đứng phía sau xoa bóp vai: “nuong nuong, tại sao người lại k cho Liễu Ngọc làm đại cung nữ nữa?” “bản cung nghi ngờ nó một số chuyện, tốt nhất khoan cân nhắc đã” “vâng” “thượng cung, cam này ở đâu ra thế?”. Ly thượng cung nhìn lên rồi lại nhìn xuống: “cam thượng hạng của Chu Suong, Lan phi dâng tặng ạ” “vậy sao? Bản cung thấy rất ngon, người cũng nên thử một chút” “nô tỳ k dám quá phận”. Nhìn hoàng hậu cứ dúi vào tay mình, nàng cũng ậm ừ cho vào miệng: “A, quả cam này....thật chua! Nuong nuong, sao người có thể ăn 1 cách bình thường như thế?” “bản cung...thấy rất ngon” “khẩu vị của người....A! Nuong nuong, có...có khi nào người mang thai?” “Hả?....bậy bạ, bản cung đang có nguyên tín”. Ly thượng cung ngay lập tức ịu xù: “nô tỳ cứ tưởng...Mấy ngày này, người thêm ăn chua với lại hoàng thượng ngày nào cũng đến tắm điện của người” “người từ lúc nào lại đăng trí như vậy? người chăm sóc bản cung hằng ngày mà” “nô tỳ xin lỗi” “thôi được rồi! đến Nội vụ phủ xem mọi người đã chuẩn bị đến đâu”. Ly Lạc đỡ nàng đến phượng liên rồi đứng hầu bên cạnh. Nàng ngồi trên liên suy nghĩ về chuyện lúc nãy. Quả thực khi Ly Lạc nói nàng có thai, thực sự có chút vui mừng, cảm xúc hưng phấn. Nhưng lại chợt nhớ đến nàng đang ở trong kỳ nguyệt sự, thật thất vọng! Hắn đến tắm cung của nàng k chỉ là hoan ái mà đôi khi cả hai cùng đánh cờ vua thâu đêm hoặc bàn chuyện quốc sự binh thư. Thanh Phong quốc tuy k cho nữ tử làm quan nhưng chỉ cần có tài năng, thông minh đều có thể giúp phu quân tham chiến, thăng chức. Tuy vậy chỉ cần phát hiện ra vị hiền thê nào điều khiển chồng làm chuyện sai trái điều tru di cử tộc. Những điều trên chỉ có chính thê mới có quyền hành thực hiện. Nàng và hắn đều đang ở hậu giai của tình yêu, mỗi bên đều có hình bóng của đối phương, thật khó phá vỡ. Thế nhưng người ta bảo đế vương đa nghi, tình bạc bẽo; liệu sự tin tưởng của hắn cho nàng có vững chắc! Đôi khi cũng thật khiến nàng hâm mộ những cặp phu phụ bình thường, k phải lo nghĩ! Đương suy nghĩ Nhạc Mỹ k phát hiện ra đã đến Nội vụ phủ, Ly thượng cung gọi mãi nàng mới tỉnh.

Các tổng quản đều đứng trước đại môn hành lễ: “nô tài tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nuong nuong thiên tuế thiên tuế thiên tuế” “miễn lễ” “ta on nuong nuong”. Nàng đi vào phía bên trong, quan sát những vật liệu đã hoàn thành. Nhạc Mỹ thiết kế buổi tiệc này rất là hoành tráng và sang trọng, có chút hiện đại phương Tây, khiến cho cung nhân có việc mờ mịt đầu óc. Tổng quản thái giám Kính công công đi bên cạnh giới thiệu: “nuong nuong, đây là rèm với những hoa văn do người thiết kế được Hải thượng cung của Y Tư phòng mang đến. Đây là đồ dùng trong bữa ăn được Tinh thượng cung của Thiết Tư phòng dâng lên. Còn có một số món quà tặng lên cho các vương tử ạ.... Với lại các món ăn được làm theo thực đơn của người đã đc Ngự thiện phòng chuẩn bị và nấu kỹ rồi ạ!”. Nhạc Mỹ xem xong, nét cười hiện rõ, gật đầu hài lòng. Ly Lạc bảo: “nuong nuong, đều đã đầy đủ cả. Chỉ chờ đến mai dựng trong điện Biện Lăng” “dù sao mọi người làm việc vất vả, thưởng cả đi” “chúng nô tài tạ on nuong nuong”?....

Phù Hữu thừa tướng- Lý Đôn Đề...

Các vị quan trong triều đều đến mang theo lời chúc mừng. Lý Đôn Đề cùng con trai cả là Lý Cao đều cười sang sảng: “A! Thảm đại nhân, cảm ơn đã đến”. Thảm Châu Thám nheo mắt, tay vuốt chòm râu muối tiêu: “sao ta lại k đến được chứ?” “phải, phải, mời đại nhân vào chỗ ngồi” “ừ”. Nhìn xung quanh đều là vây cánh của thái phi, thật khiến người ta hâm mộ tài chiêu binh của bà. Chốc sau trời chập tối, ánh đèn lung linh sáng rõ, các vị phu nhân tiểu thư đã ngừng trò chuyện. Trên khán đài thừa tướng phát biểu đôi lời, bên cạnh có phu nhân cùng đại thiếu gia, tam tiểu thư Lý Liên Trang. Đột nhiên từ bên cửa có một đám thị vệ khiêng một chiếc hòm lớn vào: “Hữu thừa tướng nhận ban thưởng của thái phi, nhân dịp sinh thần của đại thiếu gia

Nhớ đến quan hệ sui gia tương lai, ai gia tặng cho một món quà quý làm kỷ niệm. Mong thừa tướng nhận cho và chúc thiếu gia những lời chúc tốt đẹp nhất”. Giọng vị thái giám kia vừa dứt, mọi người chỉnh tề quỳ xuống, Lý Đôn Đề cúi húi chạy đến: “thay ta cảm ơn ân điển của thái phi nuong nuong” “k sao, các người cứ tiếp tục bữa tiệc” “vâng”. Đoàn thị vệ vừa rời khỏi, mọi người lại tiếp tục chìm vào k khí rộn ràng của bữa tiệc. Đến cuối buổi, giờ Tuất đã điểm, các vị phu nhân tiểu thư lên kiệu về trước, các vị quan lại lấy lý do bàn thảo triều chính. Lý Đôn Đề dẫn các vị đại nhân vào trong thư phòng của mình đồng thời phát tay bảo các ám vệ canh chừng. Sau khi đã an vị, các giọng ồ ồ của Hữu thừa tướng cất lên: “Lý do ta tập hợp mọi người đến đây vì chuyện của thái phi. Con gái ta – Lý Liên Trang 15 tuổi đã được hứa gả cho Đại vương gia từ lúc thái phi thiết lập bè đảng bảo vệ ngôi quyền cho con trai bà ta. Lần trước ta đến Dung Vũ điện để đề cập chuyện thành hôn. Bà ta liền tìm lý do khước từ, lấy cây tiểu liễu ám chỉ tứ đức con gái ta. Bà ta bảo rằng Trang nhi của ta tứ đức chưa đủ. Các vị làm phụ mẫu thấy vậy liệu có tức k chứ? Trong khi đó con gái lại được xưng là đệ nhất tài nữ, hứa gả từ năm 15 nay đã 20 tuổi rồi mà chưa cưới xin. Vậy thử hỏi các vị vậy thái phi có phải lật lọng k chứ? Ta thấy thật tức tối!”. Một vài vị quan gật gật đầu tỏ quan điểm, Thảm Châu Thám tức khắc lên tiếng: “như các vị đã thấy chúng ta dưới trướng thái phi đã 5 năm, đấu tranh cũng đã đấu tranh, nguy hiểm cũng đã nguy hiểm. Chúng ta lại được lợi j chứ? Nay sự việc xảy ra đã vậy, chúng ta đôi cánh thái phi đang yếu dần, chúng ta k nên ở đây nữa”. Thị lang Bộ binh Trần Phòng đứng lên nói: “thái phi trở mặt, thấy ai phản bội là giết chết người đó. Chẳng phải là uy hiếp chúng ta sao? Với lại mấy ngày nay vương gia cùng thái phi cãi nhau, ta nên thừa cơ này dẹp gọn”. Lý Đôn Đề nheo mắt: “nếu dẹp gọn thái phi, k khỏi để tai họa về sau, ta phải dùng cách nào đó triệt để”. Trần đại nhân nhìn về phía Thái sư: “biện pháp? Chẳng phải nữ nhi của Thảm đại nhân trong cung đang mang thai sao? Nếu sinh con trai, chúng ta lập tức trợ giúp nó bước lên ngai vàng. Các vị thấy có được k?”. Từ k khí âm u lạnh lẽo bỗng chuyển thành vui mừng rạng rỡ: “đúng đấy”...Thảm Châu Thám cười cười, mắt che đi ánh hào quang, đứng dậy nói vài lời cho đỡ chướng. Lý thừa tướng vươn tay: “vậy Trần đại nhân có cách j hay để diệt đi thái phi” “ha ha...Chúng ta sẽ ly gián hai mẹ con họ; gửi 1 bức thư trên danh nghĩa thái phi cho vương gia ở Hóa Bàng. Ngay lập tức vương gia sẽ dẫn binh về kinh đô, khép vào tội mưu phản...Ta nghe nói trước đây vương gia cùng Mễ quý phi....”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Tiệc Chung Lan

Cuối cùng có vài vị phản đối lại kế hoạch trở mặt với thái phi nhưng Lý thừa tướng lại thuyết phục ngược lại. Chung quy cũng vì sợ chết, sợ thái phi uy hiếp nên mới đồng ý với kế hoạch đạo thư của Trần đại nhân. Các vị quan lại đều được tiễn an toàn về nhà, Lý Đôn Đề tiễn khách rồi quay trở lại phủ.

Lý Liên Trang nét mặt hài hòa bước đến nắm tay ông: “phụ thân, con dẫn người đi nghỉ”_”Trang nhi, phụ thân thật có lỗi với con, hôn sự của con từ nay bị hủy rồi. Ta...k tiếc hôn sự mà tiếc con xinh đẹp đoan trang, nhanh nhẹn lại vượt quá gả niên* mất. Sau này sẽ k có ai phù hợp....”. Nàng nhìn nét mặt nhăn nheo ở cái tuổi thất tuần, nhẹ giọng an ủi: “phụ thân, con k sao cả, con ở với phụ mẫu cũng được”_”ai mà lại k muốn con gả xuất giá, đợ phu quân tốt chứ? Liên Trang, giá như ta sinh con là con trai thì tốt biết mấy”...Nhìn bóng phụ thân mình đang cười lớn biến mất, Liên Trang lắc đầu thở dài: nàng biết phụ thân mình làm chuyện trọng tội, chắc chắn có ngày mang nhục danh nhưng nàng k dám khuyên nhủ chỉ dám nhìn. Con cái đối với phụ mẫu đều k đợ có ý kiến....

**gả niên: năm chuẩn để cưới hỏi. Ở đây, nam nữ 17 tuổi được gọi là trưởng thành. Nam nữ có thể được đính hôn từ khi 10t nhưng trên 17 tuổi mới đợ viên phòng. Từ năm 19 tuổi trở đi nếu nữ k được gả đi thì là 'gái già'. Nam nữ có thể tái giá. Số thế thiếp của nam đều đợ quy định theo thân phận, nhân dân chỉ có thể có 1 vợ.*

Cao Tịch điện....

Duyệt phi đang cầm chiếc cọ trong tay, thử trang điểm cho chính mình. Tiểu Phù nhẹ nhàng bước đến, nhỏ giọng nói: “nuong nuong, lão gia ngoài cung truyền tin báo rằng phe cánh thái phi đang chuẩn bị đối đầu với bà ta”. Động tác của nàng dừng lại 1 chút rồi cười khinh: “bản cung biết mà. Chắc chắn sau này trong cung sẽ náo động 1 phen. K sao, chẳng ảnh hưởng đến chúng ta. Sắp đến ngày quy định ân sủng của thái hậu có hiệu lực rồi. Bản cung phải thật xinh đẹp trước mắt hoàng thượng. Đến khi chúng ta có 1 cái hài tử nho nhỏ giống An phi, sẽ k bị dất mũi nữa. Tiểu Phù người thấy có đúng k?”. Nói xong, Duyệt phi chấm một chút phấn lên má, Tiểu Phù bước đến cầm lược chải mái tóc của nàng: “nuong nuong, để nô ty giúp người”_”ừ”....

Sáng hôm sau, hoàng cung náo nhiệt hẳn vì hôm nay các vương tử các nước chư hầu đến. Ngoài Hạ quốc ở phía tây, Lương quốc ở tây nam, Mộc quốc ở phía tây bắc thì xung quanh Thanh Phong quốc đều là các tiểu vương quốc nhỏ bé. Nơi ấy, mỗi quốc gia có từng nền văn hóa rất riêng biệt, vũ khí, cách thức võ công cũng đa dạng.

Nếu cùng đồng nhất lại sẽ là một đất nước vô cùng lớn mạnh. Người đứng đầu tiểu vương quốc sẽ gọi là vương thượng, chính thế sẽ gọi là vương hậu, con gái là công nương, con trai là vương tử. So với tứ quốc thì vẫn là một khoảng cách rất dài (trong tam quốc còn lại thì mỗi quốc gia đều có chủ quyền riêng, k cần phải nộp cống như các nước vương hầu, nhưng mỗi năm nên đem tặng món quà hậu hĩnh cho đệ nhất quốc để giữ thể diện). Từng mã xa sang trọng qua Thanh Vũ môn, tiến vào hoàng cung; đám thị vệ vừa xem thế bài vừa lúi húi ghi chép, đếm đi đếm lại chừng 20 xe lớn. Điện Biên Lăng là nơi dễ tiếp khách rộng nhất, nguy nga nhất hoàng cung này. Các vị khách quý được thái giám dẫn đến chỗ ngồi của mình, nhiều vị công nương ngạc nhiên trước sự lộng lẫy của cung điện này, trầm trồ thích thú. Tất Nguyên Đạt Huệ Hoa- công nương của Viên Nguyên quốc cùng Huy Dĩ Minh Dương- công nương của Huy Dĩ quốc ngồi cạnh nhau, vui vẻ trò chuyện:

“Huệ Hoa tỷ tỷ, nơi này thật đẹp”

_”ừm, ta từng ước được sống ở nơi như thế này!”

_”muội muội cũng vậy, năn nỉ mãi phụ vương mới cho muội đi”

_”còn ta nhân dịp 16 tuổi được phụ vương cùng mẫu hậu cho đi xa chơi”

_”mẫu hậu muội dặn lát nữa sẽ gặp hoàng hậu đấy! k biết vị hoàng hậu ấy như thế nào nhỉ?”.

Một giọng rõ kiêu ngạo vang lên: “Xì, có j mà phải tò mò, nàng ta làm sao đẹp bằng tỷ tỷ ta, hoàng cung này tuy rộng hơn Cao thành của chúng ta nhưng nó vẫn trang trí tinh xảo như nhau vậy thôi! Các người có j mà to nhỏ ở đây cơ chứ?”. Huệ Hoa cùng Minh Dương cùng quay lại thì thấy Âu Hải Đường và tỷ tỷ nàng ta Âu Liên Kỳ đang ngược mắt nhìn hai nàng. Dĩ Minh liền nở nụ cười khinh miệt, đứng lên chống tay đi vòng vòng quanh Hải Đường cùng Liên Kỳ: “phải phải, chúng ta k mặt hoa da phấn như tỷ tỷ người, cũng k mông to ngực lớn, đi cái dụng người ta như Liên Kỳ tỷ tỷ đây. Và nào cũng k có kích thước nhỏ nhắn xinh xắn như công nương Cao quốc. Xin thứ lỗi k thể tiếp chuyện, Huệ Hoa tỷ tỷ, chúng ta nói chuyện tiếp”.

Hải Đường phùng má, mắt nổi lửa, tay run run chỉ vào hai người: “người...”. Đương lúc đó, 1 giọng nói nghiêm chỉnh đồng dạng vang lên: “hoàng hậu nuong nuong giả đảo...áo”. Mọi người liền k ai bảo ai, tự mình quy định lại trật tự chỗ ngồi. Nhạc Mỹ hôm nay thân triều phục cao quý, chỉ có kiểu tóc và mũ niện có chút thay đổi, môi tùy ý tô chút son và kẻ lại đường lông mày. Thế nên trông nàng trở nên thanh khiết, tông màu có chút nhẹ nhàng, k quá gò bó khuôn khổ. Ai ai cũng đứng như trời trồng, phải đợi đến khi hoàng hậu ngồi xuống mới giật mình cúi nửa đầu: “chúng thần tham kiến hoàng hậu nuong nuong”_”mọi người đều từ đường xa tới, rất mệt mỏi, k cần đa lễ như vậy! Đều miễn lễ cả đi!”.

Đa số người đến đều tương lai sẽ trở thành vị quân vương, có thể đi cùng muội muội tỷ tỷ mình; nếu là người mới lên ngôi đều phải đến. Nhạc Mỹ cảm tách, khoan thái thường trà: “hoàng thượng chính sự bận rộn, chưa thể đến thăm các vị. Nay đích thân bản cung là chủ nhà, liền bày ra một buổi khai tiệc nho nhỏ để chào đón như vậy! Đành phải chờ đến ngày mai liền chăm chút hơn nữa, mong các vị thứ lỗi”. Thế từ Diệc quốc – Diệc Phàm liền đứng lên, chấp tay: “nuong nuong k cần phải quá bận tâm, được thượng quốc chào đón nồng hậu như vậy thật là phúc khí của bản thế tử cũng như mọi người rồi”_”Thế từ khách sáo rồi. Bản cung mong trong 3 ngày ở đây mọi người đều có thời gian thoải mái nhất, ai cũng có thể xuất cung để tìm hiểu văn hóa nước chúng tôi. Nhưng đồng thời bản cung cũng mong mọi người hãy chú ý đến quy tắc trong cung để làm theo”. Thế từ Hiên Dận quốc – Dận Hi đứng lên nâng chén ngọc: “hôm nay gặp mặt hoàng hậu nuong nuong tận tâm tốt bụng như vậy. Chẳng phải ta nên nâng cốc 1 chút sao?”_”phải, phải”....

Hàm Tự Liên cung...

Thanh Đơn tự mình đem chiếc trâm ngọc lưu ly cài lên mái tóc được búi giản đơn của mình. Trúc Mẫn đặt khay trà lên bàn, nhẹ nhàng thông báo: “nuong nuong, tướng quân nói tối mai, nhân bữa tiệc linh đình nhất, người của tướng quân trà trộn vào, ra hiệu cho người. Tướng quân còn dặn rằng tai mắt của hoàng thượng khắp nơi, tốt nhất người nên lánh ở Phàn Lung các, là nơi ít bị chú ý và cũng gần Niêm Công thành”. Nguyệt tần đứng dậy chỉnh lại chút y phục, khoan thai gờ tay xếp ngăn tay áo: “bản cung đều đã sắp xếp kỹ cả. Những điểm mấu chốt xung quanh Niêm Công thành đều bị phân tán cả. Có lẽ độc dược của bản cung sẽ giúp ích, ít nhất trong vòng 1 canh giờ bọn chúng sẽ chẳng nhớ đợ j. Bản cung muốn hôm nay Thanh Phong triều này sẽ bị

bản cung lấy đi thứ quý giá cũng giống như vị hoàng đế kia đã lấy đi tỷ tỷ mà bản cung yêu quý – Bình Cát Thanh Châu! Trúc nhi, ngươi hãy phong bế kinh mạch của bản cung và đem lọ thuốc đó đến đây!” _ “vâng”. Chốc sau, Hàm Tự Liên cung báo với Thái y viện rằng: Nguyệt tần nương nương ngất xỉu. Tập thái y lật đặt chạy đến chẩn mạch. Ông ta chẩn chiều một chút rồi lại nhíu mày, Trúc Mẫn đứng một bên lo lắng: “thái y, nương nương liệu có làm sao k?” _ “k xong rồi, nương nương đã mắc bệnh hoa phiến truyền nhiễm. Bỏn thái y cần phải tấu lên hoàng thượng đưa Nguyệt tần cách ly để trị bệnh. Ngươi hãy đi chuẩn bị đồ đạc cho nương nương”.

Trúc Mẫn hốt hoảng níu tay thái y: “thái y, mong ông tận tâm chữa trị cho chủ tử, nếu k thân làm tỷ nữ như ta thật có lỗi” _ “lão nhất định sẽ tận tâm” _ “thái y, nếu...là cách ly, xin ông hãy đề nghị hoàng thượng cho đến Phàn Lung các có được k? Nơi ấy cách xa hậu cung, lại dễ trị bệnh nữa”. Tập thái y vuốt vuốt chòm râu muối tiêu, gật gật đầu: “được, ta sẽ bẩm báo với hoàng thượng. Còn việc đầu tiên của ngươi chính là đem sắc thuốc này cho nương nương uống, sẽ giúp người tỉnh tâm” _ “đạ tạ thái y” _ “ừ”... Trúc Mẫn nâng Thanh Đơn đang bất tỉnh ngồi dậy, đắp thông kinh mạch cho nàng và đưa nàng viên thuốc giải. Thanh Đơn từ từ mở mắt, trên môi nở nụ cười: “tốt quá rồi! Thái y đã đồng ý với đề xuất của ngươi chưa?” _ “đã đồng ý rồi ạ! Nô tỷ đi sắc thuốc” _ “ừm”....

Long Sùng điện....

Hạ Vũ đứng bên cạnh chủ nhân của mình, hỏi nhỏ: “với vấn đề của Nguyệt tần, hoàng thượng k có ý kiến j sao?”. Đôi lông mày của hắn chau lại, hai mắt phượng hẹp đi: “Nguyệt tần? Trẫm đồng ý cho nàng ta rồi” _ “đệ nghĩ cô ta đến đây với mục đích mật thám, thật giống...” . Mấy chữ nữa Hạ Vũ còn chưa nói xong đã bị Phong Dạ chặn lại: “hôm nay hình như ngươi nói sai vấn đề?” _ “...” _ “trẫm đã bố trí vài người bên cạnh nàng ta, tốt nhất cứ để nàng ta hoàn thành mục đích của mình. Dù sao Niêm Công thành nhỏ như cái đầu kia cũng chẳng có j đáng giá”. Nói xong, hắn lại lật trang sách, tiếp tục đọc những dòng chữ ngay ngắn. Hạ Vũ im lặng chốc lát, nhìn về phía hậu cung rồi lại nói: “xem ra lần này hoàng thượng ngư ông đắc lợi, đệ có việc phải đi trước. Cáo từ”. Đợi cho đến khi Hạ Vũ rời đi, Phong Dạ nhìn theo hướng trước kia, lạnh lùng nói: “mũi tên này, trẫm tuyệt đối k để nó đi lệch hướng”. Hắn tiếp tục lật lật quyển sách, chăm chú từng trang, mùi trầm hương hạng lan tỏa khắp gian điện rộng lớn...

Nguyệt Minh cung...

Lục công chúa Âm Nguyệt Tinh đang tập múa cùng với Lưu chương sự. Thái tần ngồi bên cạnh vừa uống trà vừa quan sát: “được rồi, hôm nay tập đến đây thôi! Lưu chương sự về đi” _ “vâng”. Nguyệt Tinh đem khăn lạnh thấm mồ hôi rồi ngồi bên cạnh thái tần: “mẫu phi, con còn phải tập luyện như thế nào nữa đây? Con gần mệt chết rồi”. Thái tần mỉm cười nhìn nữ nhi: “mấy ngày này là ngày lễ lớn, giao thương với nhiều quốc gia. Nếu ngày mai con phô trương tài năng của mình cho mọi người thấy và hài lòng, nhất định hoàng thượng sẽ xóa bỏ cái nhìn k tốt với con. Chuyện mấy tháng trước con chưa quên sao?” _ “mẫu phi, làm sao con quên được cái...” _ “thôi đi rồi, dù gì mẫu phi cũng đã trả nợ, k nên dây dưa nữa mà chọn người để gả đi đi! Theo con suốt ngày làm mẫu phi thấy mệt” _ “mẫu phi, con k chịu gả đi đâu” - Nguyệt Tinh bắt đầu bài ca nhõng nhẽo!!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hãm Hại Công Nương

Trời chiều vừa buông xuống, tà dương nhẹ nhàng chiếu qua những mái ngói mạ vàng của Bạch Thanh thành, từ cái cung điện nguy lệ ngay chính giữa, chủ nhân của nó rời khỏi đại môn, dẫn đoàn tùy tùng hướng về hậu cung rộng lớn phía đông nam...

Nhạc Mỹ xếp cho các vị khách ở hai điện bên cạnh điện Biền Lãng là điện Ô Châu và Viễn Kim, nơi ấy cũng khá gần ngự hoa viên. Huệ Hoa cùng Minh Dương rủ nhau đi dạo bên những khóm hoa đang nở rộ vào mùa thu: thí như oải hương- quốc hoa của Thanh Phong quốc đại diện cho sự chung thủy, hay khóm thạch thảo đang đung đưa...Có khi là những chùm hoa Bạch Mỹ (hoa sữa) đem mùi hương tặng cho con gió, thổi nhẹ qua vạn vật. Hai vị thế tử của Viên Nguyên quốc, Huy Dĩ quốc dẫn dò hai vị muội muội của mình cẩn thận rồi xuất cung cùng các vị thế tử khác. Huệ Hoa chỉ vào bụi thạch thảo, mỉm cười:

“muội muội, tỷ tỷ nghe Ban chương sự nói loài thạch thảo này là loài hoa Lan phi nương nương thích nhất. Nếu muốn xin thì hãy đến điện của người mà xin. Muội nhìn xem, bụi hoa này thật đẹp, đáng vẽ của nó rất cổ kính mà cao quý, tỷ tỷ thật muốn đem nó về tặng cho mẫu hậu”.

Minh Dương đưa tay chạm vào những cánh hoa màu tím nho nhỏ:

“cái nhìn của tỷ tỷ thật là sâu xa. Muội cũng muốn đem một thứ j đó về tặng mẫu hậu nữa” _

”nhưng...tỷ tỷ đứng lúc lại quên tên điện của Lan phi nương nương rồi! Là gì nhỉ? Diên Liên điện? Diên Mặc điện?” _

”muội cũng k nhớ rõ lắm! Cái j Diên ấy! Ngọc Diên điện? Không, k phải”.

“Là Trung Diên điện” - một giọng nói thanh khiết, trong trẻo chọt vang lên nhưng k thiếu phần nghiêm chỉnh. Hai người quay lại thì thấy một người con gái thuần khiết, nét mặt k kém phần tinh nghịch đáng yêu nhưng tư trang điểm lệ, đứng đắn hơn vài phần. Nàng được cung nữ bên cạnh đỡ 1 tay cước bộ, phía sau còn có 4 cung nữ khác. Minh Dương khó hiểu mở lời trước: “người là...” _ “bản cung là Lan phi”. Cả hai sửng người một lát rồi hơi nhún người hành lễ: “tham kiến Lan phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an” _ “miễn lễ, miễn lễ. Các muội là khách quý, bản cung nào dám nhận cái hành lễ

chứ?” “k đâu, chúng muội nên phải giữ lễ với chủ nhà trước tiên đã”. Lan phi tên hụy là Hàn Thủy Tâm, nhập cung 3 năm trước, giờ đã 20. Nàng là con gái của Công bộ thượng thư, nổi tiếng về tài thi họa kết hợp với nhan sắc thanh lệ, nhu mì. Tình trạng: đã được sủng ái...1 lần!!!

Huệ Hoa mạnh dạn trình bày vấn đề: “Lan phi nương nương, chúng muội từ xa đến. Hôm nay, vừa lúc đi ngắm hoa trong ngự hoa viên, thấy mấy cành thạch thảo này, muội muốn lấy nó làm quà lưu niệm. Nhưng e ngại vì nó là loài hoa yêu thích của người, liệu chúng muội...có lấy 1 chậu được k ạ?” “ha ha ha..sao lại k được chứ? Bản cung có thể đưa cho muội vài chậu nhỏ, tiện di chuyển” – tiếng cười khanh khách của Lan phi vang lên giòn giã.

Lát sau cả ba người vừa ngồi uống trà vừa chuyện trò ở dưới gốc Bạch Mỹ, Minh Dương nhấp xong ngụm trà tẩm tắc khen: “woa, Lan phi, tài châm trà của người thật là đỉnh” “cảm ơn muội muội, Thanh Phong quốc này về đêm thì có chút lạnh, uống trà Đại Phi nóng này sẽ điều hòa nhiệt độ trong cơ thể” “thì ra là thế!”. Bỗng nhiên, khuôn mặt Thủy Tâm rạng rỡ cả lên: “A, ngôi thể này thật buồn chán, các người có biết chơi cầu k?” “có ạ” “tuyệt quá! Lâu rồi ở trong cung bản cung đâu có chơi! Các người chơi với bản cung mấy lượt nhé?” “Vâng”. Lan phi gạt đầu 1 cái, Tiểu Viên liền đem trái cầu ngũ sắc dâng lên: “đứng thành hình tam giác đi! Huệ Hoa, tiếp chiêu đi”. Cứ thế trái cầu qua lại qua lại gần nửa khắc, k khí cũng trở nên sôi nổi hơn. Từ xa, đúng lúc Hải Đường và Liên Kỳ dạo bước đến. Thấy 3 người đang chơi vui vẻ kia, Hải Đường tiến gần đến: “tham kiến Lan phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an”. Thủy Tâm thấy có giọng nói, nhìn sang 1 bên nhưng chân vẫn đá; có chút khó chịu: “miễn lễ! Minh Dương, đỡ cầu” “vâng”. Lan phi chính lại y phục, lấy khăn lạnh từ Tiểu Viên, đem thấm mồ hôi rồi ngồi xuống bàn: “người là...” “thưa, muội là Nhị công nương Âu Hải Đường của Cao quốc, còn đây là tỷ tỷ Âu Liên Kỳ” “vậy sao? Các người có thể ngồi thưởng trà” “Lan phi, liệu...chúng muội có thể chơi cùng k?”. Thủy Tâm nhìn nàng ta: “được, lát nữa có thể chơi. Huệ Hoa, Minh Dương nghỉ 1 út” “vâng” “hai người đem trái cầu lại đây”. Hải Đường có chút bức tức nhưng vẫn lui ra xa cùng tỷ tỷ nhặt cầu. Chợt nàng ta thấy ở xa kia, 1 cái chấm màu vàng chói cùng mấy cái chấm xanh lục nho nhỏ, k nói cũng biết: “tỷ tỷ, là hoàng thượng. Muội có kể này...”. Hải Đường liền tươi cười thông dong bước đến bên Lan phi: “nương nương, muội có ý này, chúng ta chia làm hai đội. Khi trái cầu được đá lên, mọi người sẽ giành nó trên chân của mình rồi lại tiếp tục tung lên. Nếu để cầu rơi, tỉ số sẽ lại bằng 0. Đội nào có người đỡ được nhiều cầu nhất sẽ thắng. Đội thua tùy người xử trí” “được, cái ý kiến này hay lắm! Hai muội muội có muốn chơi k?” “có ạ” “bản cung mệt rồi, trọng tài để bản cung”. Rồi 2 đội bắt đầu giao cầu, Hải Đường dùng thủ thuật cổ, lướt nhanh qua người Minh Dương, đỡ lấy cầu rồi tung lên. Liên Kỳ cũng chạy nhanh phía sau nàng tiếp chiêu, đá về phía Huệ Hoa. Nhìn thấy hoàng thượng sắp đến gần, thủ thuật hai người thi triển trên người Minh Dương càng nhanh. Tuy có chút khó chịu nhưng cô vẫn tiếp tục chơi, k phát hiện đang có một lỗi to trên y phục của mình. Mục đích của Hải Đường chính là một thân xử nữ thanh cao của Minh Dương bị phơi trước mặt Hoàng thượng. Thứ nhất, chẳng phải nữ tử Huy Di quốc rất coi trọng sự trong trắng sao? Thứ hai, chỉ cần nam nhân thấy thân thể của bất kỳ nữ nhân của Huy Di quốc đều phải nạp làm thiếp hoặc lấy làm phu nhân. Nếu k bằng mọi cách, phù thủy sẽ ám tín trên người nam nhân đó. Cô ta muốn Minh Dương sẽ chết già trong cung cấm mãi mãi. Hải Đường ra hiệu gạt đầu với Liên Kỳ rồi đá mạnh cầu lên cao: “tỷ tỷ đỡ này!”. Trong khi ai cũng tập trung nhìn vào quả cầu ngũ sắc, Hải Đường thừa dịp chạy qua đỡ cầu liền lên gạt mạnh chân Minh Dương “A! Cứu ta”- Minh Dương k giữ dc thăng bằng liền loáng thoáng ngã sấp về một bên.

VỤT...ỤT...Ngay lúc đó, 1 dải lụa màu xanh nhạt bay đến, cuốn quanh người nàng ta. Một bóng người nhỏ nhắn, mảnh mai từ trên cao trượt theo cành cây, nhảy xuống đất: “muội muội tham kiến hoàng huynh, hoàng huynh vạn tuế. Thanh Tuệ ra mắt Lan phi nương nương, nương nương cát tường”. Không khí chợt ngưng đọng lại chốc lát, vẫn là Lan phi nhanh trí đứng ra hành lễ với hoàng thượng: “thần thiếp có lỗi, thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế”. Cái giọng lạnh băng của hân cất lên: “chuyện j thế?” “thưa hoàng thượng, thần thiếp...” “trẫm k hỏi nàng! Là trẫm hỏi cô nương kia, dám dùng mưu kế thất lễ trước mặt trẫm. Trẫm đi qua lễ nào các người k biết?”. Minh Dương nghe giọng nói kia liền có chút run rẩy, liền quỳ sấp xuống, k dám ngẩng đầu lên: “tâu...tâu hoàng thượng, tiểu nữ...tiểu nữ... không có”. Nhìn vị cô nương kia gần như sắp khóc, trên thân thể tuy có lớp vải lụa của công chúa bao quanh nhưng vẫn thấy ngoại y bị tuột ra, ánh mắt hân càng chán ghét: “mau im ngay, đừng bao giờ để trẫm nghe thấy tiếng khóc ní non này. Là công nương Huy Di quốc phải k? Người đâu, nếu còn để người này xuất hiện trước mặt trẫm, trẫm tru di tam tộc người đó. Mau tránh ra”. Thấy hoàng huynh nổi giận, Thanh Tuệ bước ra: “hoàng huynh, nhưng...” “đừng nói nữa”. Tiểu Trịnh Từ biết hoàng thượng đang bức mình liền nháy nháy mắt bảo lần sau rồi nói, Thanh Tuệ liền lui ra. Ai cũng tự lui ra nhường đường cho đế vương. Lan phi nhẹ thở dài một cái: “tính khí hoàng thượng lúc nóng lúc lạnh như vậy âu cũng là do chuyện triều chính. Các người cũng nên thông cảm một chút! May là hoàng thượng cũng k phạt nặng. Minh Dương, ngoại y của muội làm sao vậy?”.

Minh Dương liền lau nước mắt: “muội cũng k biết, tự nhiên lúc này bị trượt chân ngã liền như thế? May mà có công chúa cứu giúp, nếu không, nếu không...”. Thanh Tuệ mỉm cười bước đến, phủ lụa lên người nàng ta: “k sao, đừng có cảm ơn ta. Chỉ là đi ngang qua thấy việc bất bình liền cứu giúp! Thôi, muội cứ về thay y phục đi, gia cố một chút!” “vâng”. Lan phi cũng phát tay: “được rồi, lần sau cẩn thận một chút. Chuyện lúc này làm bản cung gần đứng tim, thôi mau hỏi cung đi”. Tiểu Viên đỡ chủ tử của mình theo dọc lối gạch men. Thanh Tuệ cầm tay Minh Dương, thấp giọng: “mau về đi”. Ngay khi bóng hai người vừa khuất theo bóng nắng, Thanh Tuệ đưa mắt về phía 2 nữ nhân còn lại: “sao hả? Các người còn chưa vừa ý chỗ nào sao?”. Liên Kỳ kiêu ngạo thổi phù 1 cái: “Xì”. Thanh Tuệ bước ngang qua, ghé sát vào tai Hải Đường: “lần sau, nếu có ném đá giấu tay đi nữa, nên kín một chút, bốn công chúa nhìn thấy hết bấy giờ” rồi nhếch môi, thông thả bước đi. Khuôn mặt nàng ta trở nên quái dị một chút....

Phân Lung các...

Trúc Mẫn cùng 1 số cung nữ khác dọn dẹp gian phòng lớn. Nguyệt tần nằm dài trên giường, tay chống đầu, mắt nhắm nghiền. Chốc sau, mọi việc hoàn tất, Trúc Mẫn cho cung nhân lui ra, một mình bưng trà đến cho chủ tử: “nương nương” “ngươi mở cửa sổ đi, nơi này quá ngột ngạt” “vâng”. Những tia sáng âm áp xuyên thủng bức màn tối tăm, đứng lại trên chiếc giường trải đệm gấm của Thanh Đơn. Bỗng cô mở mắt, vung mạnh tay, hàng loạt phi tiêu ma quái bay ra: “các người mau hiện thân đi”. Một đàn ám vệ 10 người từ thể khí đen mờ đã biến thành người. Chiêu thức này ở nơi huấn luyện điều có thể thực tập được, chỉ khác cách thực thi và tập trung ngoại lực mà ngưng tụ thành khí ảo. (có 13 cấp bậc nội công như sau: Tiểu Mộc cấp, Mộc cấp, Tiểu Hỏa cấp, Hỏa cấp, Tiểu Thổ cấp, Thổ cấp, Tiểu Kim cấp, Kim cấp, Tiểu Thủy cấp, Thủy cấp, Thiên Thủy cấp, Thủy Đình cấp, Thượng Thủy cấp). Đối với các ám vệ, trước khi huấn luyện, họ đều được uống một loại dược đề nội lực cao nhất của họ chỉ là Kim cấp. Nguyệt tần từ tư thế nằm đã ngồi dậy, đôi mắt trở nên sắc bén, môi đỏ mấp máy: “chuyện đại sự của tướng quân đều nằm trong kế hoạch tối nay. Các người như kế hoạch đã phân phát. Đặc biệt phải cẩn thận, ám vệ hoàng thất đều ngủ giấc tĩnh tường. Chỉ cần các người sơ sẩy một chút, ta và các người đều phải chết. Người nào bị phát hiện, nếu k tự sát được thì k thể nói ra chuyện thiên cơ. Ta mà biết, dù các người xuống địa ngục, ta cũng mò lên giết người lần nữa. Đã rõ chưa?”. Đám ám vệ gạt đầu rồi biến mất. Thanh Đơn mới an tâm thở dài. CKOC! Nguyệt tần lập tức la lớn: “ai đó!” rồi nhón chân nhảy ra ngoài, chường một phát lên đối phương.

Có lẽ các bạn cũng nghĩ tại sao tiểu thuyết cung đấu cung đình nhưng lại giới thiệu về cấp bậc nội công. Bí mật sẽ được bật mí sau vài chương nữa! Theo dõi bạn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Lại Là Lục Công Chúa Gây Sự!

BỊCH...l thân ảnh màu hồng nhạt ngã xuống. Thanh Đơn nhìn xuống, nhếch môi: “thì ra chỉ là 1 â cung nữ”_”nương nương, chuyện j thế?”_ Trúc Mẫn lo lắng chạy ra. “ngươi xử lý đi! Bản cung đi nghỉ 1 chút! Tốt nhất hãy cho cô ta như chưa từng tồn tại!”_”vâng, nương nương. Nô tỳ làm ngay!”. Trúc Mẫn rắc lên thi thể 1 thứ bột khiến thân thể con người tan thành bột khói. Với nhiều năm theo tướng quân ở xa trường, Thanh Đơn có nhiều cơ hội tôi luyện đạt đến Kim cấp. Giống như lúc này, chỉ cần mạnh tay một chút, chủ tử đã giết chết một mạng người. Còn Trúc Mẫn nàng, năng lực cũng có thể ở Hỏa cấp. Ở Thanh Phong quốc, trí tuệ và kiến thức cùng võ công đặt ngang nhau. Người dân bình thường đều được phổ cập, có thể đối thơ và công lực cỡ Mộc cấp. Muốn tu luyện lên 1 cấp cũng mất hơn 7 tháng đối với người thường rồi. Điều quan trọng là che giấu được nội lực trước mắt người khác, nhất là khi nàng cùng chủ tử của mình làm nội gián trong hậu cung hiểm hóc này...

Nhạc Mỹ rất hài lòng trước cách bài trí trong điện Biên Lăng:

“giờ Dậu tối nay mới bắt đầu. Các ngươi nên nghỉ một chút, bản cung cần sẽ gọi”

_”vâng, nô tài/nô tỳ cáo lui”.

Nàng bước lên ghế ngồi: “Ly thượng cung, Ban chương sự của Khiếu Thanh tự chắc cũng đã chuẩn bị các điệu múa tối nay”

_”vâng, chương sự đã trình tấu lên rồi ạ!”

_”tốt lắm!”.

“Woa! Chắc hẳn hoàng hậu tỷ tỷ đã mất nhiều công sức để làm nên một buổi tiệc hoành tráng như vậy”- Ngọc quý nhân phe phẩy chiếc quạt bước đến. Phía sau là Nam quý nhân – Nghi Điều Dung, con gái lão đại tướng Nghi Dân, đang đoan trang bước đến: “thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”_”các muội muội miễn lễ. Trưa nắng nóng, hai muội muội đến đây làm j?”_”dù sao tối nay muội cũng k tham gia được, tốt nhất nên đến xem 1 chút”_”À”. Ngọc quý nhân – Vương Thực là út nữ của trung tướng Vương Chi và quận chúa Tường Văn Giao: “tỷ tỷ xem, đến cái đèn trang trí như vậy mà cũng được điêu khắc chăm chút tí m. Xem ra tối nay, ai cũng nhìn vào nó mà quên cả ăn mất”_”muội muội cứ nói đùa. Muội nghĩ xem phượng nhãn của hoàng hậu nương nương với con mắt của muội liệu có giống nhau? Cái đèn trang trí này chỉ là vật tầm thường. Biết đâu...tối nay lại có cái j khác rực rỡ hơn thì sao?”- Nam quý nhân mở miệng tiếp lời_”phải ha, đâu ra con mắt tròn con mắt dẹt của muội chứ? Hoàng hậu nương nương tinh tế, chu toàn như vậy. Hoàng thượng làm sao một ngày có thể ngó lơ được. Phải k tỷ tỷ?”. Đúng lúc đó, tiểu quận chúa hôn hờ từ cửa điện chạy tới: “cô mẫu, Thành nhi đã học được điệu múa ‘Liên Ca tài nữ’ rồi”. Khi đi ngang qua 2 vị phi tần, Khuynh Thành nhún nhẹ gót: “tham kiến hai vị nương nương”_”A! Đây chẳng phải Vũ Liên quận chúa sao? Thật xinh đẹp. Miễn lễ đi”- Nam quý nhân mỉm cười_”vâng”

_”hoàng hậu tỷ tỷ có việc. Bọn muội xem đủ cả rồi, xin phép cáo lui”. Nói xong, 2 quý nhân cùng đám cung nữ rời cung điện, theo đường gạch vẽ cung...

Nhạc Mỹ này giờ chỉ phát ngôn đúng một câu, còn lại để bọn họ nói: thì ra là muốn ám chỉ bản cung, trong những ngày cuối cùng trước khi quy định ân sủng được thực thi mà vẫn còn giữ khư khư hoàng thượng. Quà là to gan, nhưng vốn k buồn để bản cung động tay! Nàng nhìn Khuynh Thành, âu yếm vuốt tóc nó: “chất nhi ngoan lắm, đã tập được điệu múa Ban chương sự dạy sao?”_”không ạ! Là Thất công chúa ạ. Tỷ ấy múa thật đẹp”_”công chúa? Tỷ tỷ? Thành nhi, công chúa là muội muội của hoàng thúc, con phải gọi là cô nãi nãi chứ!”.

“hoàng tẩu, k sao! Cứ để nó gọi là tỷ tỷ, muội mới có 18 t, gọi như thế làm muội mau già mất”- Thanh Tuệ bước vào, nhún nhẹ gót hành lễ. “muội muội đến đây chắc là có chuyện j sao?”. Thanh Tuệ cười trừ, xua tay: “muội nhớ tỷ tỷ thì đến thôi. Muội muội phải có việc j mới đến chứ?”. Nàng nhìn Khuynh Thành bảo: “Thành nhi đi ra ngoài chơi đi”_”vâng, Khuynh Thành cáo lui”_”người đâu, dâng trà”. Thất công chúa nhẹ nhàng đưa nắp khua đi những vệt khói từ trà nóng rồi nhấp 1 ngụm: “muội nghĩ trong 3 ngày này tỷ tỷ phải đề phòng mọi việc. Dù sao tiệc Chung Lan cũng do tỷ tổ chức, nhờ có tiêu cực thì là tổn thất cho tỷ tỷ. Tính muội hay nói thẳng tỷ tỷ cũng đã biết, lâu nay đi tiểu ngạo giang hồ ít khi quan tâm đến việc nghi lễ hoàng thất. Nhưng lần này muội muội thấy lo”_”cảm ơn muội muội, bản cung sẽ chú ý”_”lời muội nói chỉ có ngần này, muội cũng phải đi đây”_”khoan đã, Thanh Tuệ, bản cung có quà muốn tặng muội”. Nhạc Mỹ quay sang Ly thượng cung gật gật đầu.

Nàng tự tay mở hộp quà gỗ Thập Hương tinh xảo ra, lấy 1 miếng ngọc nhỏ đưa cho Thất công chúa: “muội có biết miếng ngọc này gọi là j k?”_”muội không biết”_”sang năm là hết già niên của muội rồi. Miếng ngọc quý Chi Minh này sẽ là minh chứng cho tình yêu của muội đây. Nó sẽ phù hộ muội hạnh phúc bên người mình yêu thương và nhiều con cháu đầy. Khi muội gặp một ai đó mà mình thực lòng yêu thương và người đó cũng vậy, hãy tách đôi miếng ngọc này ra. Nhưng hãy nhớ, muội đừng nên níu kéo những j đã bay đi mất để mình tự đau lòng. Và lòng ghen chỉ dành cho những thứ muội tin tưởng thuộc về mình thôi. Đó chính là lời khuyên chân thành của bản cung dành cho muội. Bản cung thực chất cầu phúc cho muội đây!”. Nói xong, nàng mỉm cười nhìn Thanh Tuệ, đồng thời đặt tay lên bàn tay của cô ấy: “Thanh Tuệ cảm ơn tỷ tỷ. Thanh Tuệ xin ghi nhớ lời dạy này của người”_”được rồi, đi đi”_”muội xin phép cáo lui”. Đợi cho bóng công chúa mất dần, nàng mới cúi xuống vuốt những móng tay giả, giọng k lạnh k nhạt: “hoàng thượng định đứng đó đến bao giờ? Người k mời chân sao?”. Cả đám cung nhân bây giờ mới giật cả mình, hướng đến cái bóng vàng sau tấm bình phong hành lễ: “nô

tài/nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”_”bình thân”_”ạ hoàng thượng”. Sắc mặt Phong Dạ k được tốt cho lắm, hần bước lên thượng vị ngồi bên cạnh nàng. Một tay vòng qua thắt lưng nàng ép chặt vào người hần, tay kia nâng cằm nàng lên: “sao nàng biết?”_”...đối với người mình yêu thương, ngay cả hơi thở, bước chân và cả mùi hương đều quen thuộc, sao thiếp k biết được? Hoàng thượng ngày càng trẻ con”_”trẫm nhớ lúc nhỏ, trẫm hay chơi trò này, trốn ở đâu nàng tìm cũng k ra cơ mà”. Đôi mày ngài của nàng nhúu lại: “xem ra hôm nay ngoài đường hoàng thượng đụng phải thứ j rồi! Tiểu Trịnh Tử, ngươi nói bản cung xem trên đường hoàng thượng gặp cái j?”. Tiểu Trịnh Tử liền bước lên, vừa hay muốn mở miệng thì nghe giọng cảnh cáo của hoàng thượng: “ngươi dám nói nửa câu thì đừng mong sống tiếp”_”kệ hần, cứ nói” – Nhạc Mỹ chép miệng bảo. Tuy k phải lần đầu hoàng hậu xưng hô lỗ mãng với hoàng đế nhưng ai cũng sợ run, e dè nhìn vị tổng quản thái giám kia. Tiểu Trịnh Tử lo sợ phân bua: “hoàng thượng, hoàng hậu nương nương như thế này là làm khó nô tài. Nô tài thực sự k biết theo ai”_”trẫm là hoàng đế, là người đứng đầu một đất nước. Quyết định của trẫm k một ai có thể vượt qua!”_”hừ, k kể thì thôi, bản cung cóc thêm. Tối nay hoàng đế cứ đứng ở ngoài mà ngắm trăng sao. Ly Lạc, đến Xa Lạ điện hầu thái hậu”. Dứt câu, Nhạc Mỹ đứng dậy, đi thẳng về đại môn. Phong Dạ hai tay chấp sau lưng, nở nụ cười tà ám “hoàng hậu đừng vọng tưởng. Nữ nhân trong cung của trẫm còn rất nhiều, k đến lượt hoàng hậu phải đóng cửa đâu”_”hừ, đi thì cứ đi”. Nhạc Mỹ liền đứng dậy, dậm chân bước đi: “hoàng thượng muốn k để mẫu hậu chờ thì đi mau”. Âm Phong Dạ ngồi ở trên ghế, một tay đặt trên tay nắm, một tay nâng cốc trà uống cạn, ánh mắt ánh lên một tia cười.

Nguyệt Minh cung....

Thái tần gật gật đầu hài lòng: “tốt lắm, Ban chương sự, ngươi quả thật có tâm với Lục công chúa của ai gia. Nếu đêm nay, công chúa lọt vào mắt xanh của thế tử Cao quốc và làm hoàng thượng vui lòng, ai gia sẽ thưởng ngươi hậu hĩnh”. Ban Tuyên mìm

cười nhún gối, hai tay đặt bên thắt lưng, đôi môi đỏ ong nết của nàng ta cong lên:” nô tỳ tuyệt đối k phụ lòng tin của thái tần nương nương, công chúa đã làm rất tốt. Người có thể đi dạo để tâm hồn thông thả hơn ạ”. Thái tần nhìn nàng ta rồi gật gật đầu với Nguyệt Tinh: “vậy Tinh nhi xin phép mẫu phi”....

Hồ Vinh Ngón có thể xem là hồ lớn nhất kinh thành, hưởng được dòng suối nóng chảy từ núi Hỏa Lạt, nằm gần điện Ô Châu phía Đông Bắc. Do Bạch Thanh thành xây dựng tựa vào núi Hỏa Lạt nên vào bất cứ buổi sáng hay buổi chiều đều được hưởng cảnh núi non hùng vĩ phía sau. Nơi đây có thể gọi là hồ bơi cũng được, chia làm 2 khu vực cho phụ nữ và đàn ông, từ thái giám và cung nữ ai cũng có thể được tắm, ngay cả nữ quan. Hồ Vinh Ngón hiếm khi tiếp các vị khách như hoàng thượng, hoàng hậu, thái hậu cũng như các phi tần nhất phẩm(vì họ có hồ tắm riêng mà!!!). Âm Nguyệt Tinh đem y phục chuyên dụng* từ các cung nữ mặc vào rồi đi xuống hồ. Vừa hay lại chạm mặt Âu Liên Kỳ và Âu Hải Đường đang dựa trên bờ thành cười nói vui vẻ. Cô cũng không quan tâm, liền nhảy xuống bơi từ đầu hồ đến cuối hồ. Tuy mẫu phi luôn nói cô chẳng có điểm gì tốt giống bà nhưng thực ra xét về võ công và bơi lội, Lục công chúa cô luôn nổi trội, cao hơn cả 1 bậc. Thái tần xưa kia là Phiến phi được sủng ái ngang ngửa với Vinh quý phi (thái phi) năm ấy, bà từng sinh được hoàng nam nhưng chưa đến 1 tuổi đã chết yểu, sau đó thái tần cũng mang thai 2 lần nhưng bị xảy, cuối cùng bà cũng sinh được 1 nữ nhi là Lục công chúa. Vì hận Vinh quý phi hãm hại mình, Phiến phi đã lập mưu sát hại hoàng tử của bà ta nhưng k thành. Trong thời gian đó, hoàng hậu lại bị thất sủng nên biết bao nhiêu con mắt của các phi tần nhòm ngó địa vị mẫu nghi thiên hạ này, ngay cả Phiến phi cũng vậy. Bà đã tính kế lâu dài cùng Dinh phi (mẫu phi của đại công chúa) nhưng bị phát giác, bị phế từ chính nhị phẩm xuống chính tam phẩm “tần”. Mấy năm sau cuộc đời thái tần gắn liền với đức phạt. Lục công chúa lúc ấy dù còn nhỏ nhưng thấy mẫu phi của mình như vậy liền cố gắng học tập. Nhưng mẹ nào con nấy, sự đố kị của Nguyệt Tinh cùng với sự tăng bốc của cung nữ thái giám đã làm nên một vị công chúa ngày nay. Sau khi bơi một vòng, cô cũng ngoi lên, dựa vào bờ hồ. Hai vị công nương liền bơi đến gần vỗ vỗ tay: “quả là công chúa có khác, tài bơi lội của cô quả thật k tệ”_”các người sao lại k hành lễ chứ?”. Âu Hải Đường vòng tay trước ngực: “tại sao chứ? Bọn ta là khách quý, người là chủ nhà, đáng lẽ thấy phục vụ chưa thấu đáo phải tỏ ra có lỗi chứ?”_”sao? Các người chỉ là công nương của một cái tiểu quốc mà dám ra uy trước mặt bản công chúa ư? Cái gì còn thiếu sót thì đi gặp hoàng hậu thương lượng chứ? Bốn công chúa chưa làm gì các người mà lại tỏ ra như là trường bối đích chỉ ta? các người thật quá trẻ con”. BỐP! Hải Đường liền tát công chúa một cái, tuy là phái nữ nhưng sống ở trung nguyên và tập võ nhiều nên cú tát của Hải Đường in rõ 5 dấu đỏ trên mặt Nguyệt Tinh.

** y phục chuyên dụng: là áo quần đi bơi đó, là áo lụa 2 lớp 2 dây và chiếc quần bó sát mềm ngang đầu gối.*

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mưu Kế Của Lục Công Chúa

Nguyệt Tinh tròn tròn mắt nhìn Hải Đường, bàn tay dưới nước nắm chặt, cánh tay run run, đôi môi bị cắn đến bật máu vì nhẫn nhịn. Cung nữ xung quanh kinh hãi, giọng nữ nhi thanh thoát của Lục công chúa vì tức giận và căm phẫn mà run lên:

“bản công chúa cho các người biết, chuyện ngày hôm nay không được nói ra ngoài nữa chứ. Bản công chúa biết được, các người 10 cái đầu cũng không giữ được”.

Tiểu Điều liền chạy đến bên cạnh chủ tử: “công chúa....”_”diu ta lên bờ”_”vâng”.

Nguyệt Tinh được khoác ngoài một chiếc khăn bông lớn, quay xuống nhìn 2 người Hải Đường:

“xem như các người hôm nay tốt số, là khách Thanh Phong quốc ta; nếu không bản công chúa xem xem cái tát này các người lãnh đủ bao nhiêu thứ! Hừ, tội mạo phạm,..Các người chết chắc!”.

Nhìn bóng Nguyệt Tinh xa dần, Liên Kỳ nín tay muội muội mình, lo lắng nói:

“Đường nhi, chẳng phải phụ vương và mẫu hậu nói như thế nào muội đã quên. Lúc này muội chộc giận Lục công chúa rồi cho nàng ta 1 cái tát, muội không lo sao? Mặc dù nàng ta chẳng được sủng nhưng 1 thân cũng là cao quý hơn chúng ta...”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hải Đường đầy vẻ khinh thường:

“xem như là sức chịu đựng của cô ta tốt. muội muốn xem thử, người trong Thanh Phong quốc này tài cán đến đâu mà chèn ép Cao quốc chúng ta...”.

Ngay lập tức, Liên Kỳ hoảng hốt che miệng muội muội mình rồi nhìn xung quanh: “muội muội, vạn nhất nào có thể buột miệng, cái tính khí của muội phải đổi ngay! Không biết chừng hoàng cung này đi đâu cũng có thể gặp ám vệ ấy chứ, cái miệng của muội để họ nghi ngờ được thì Cao quốc họa diệt vong!”....

Nguyệt Tinh vừa đưa những đường kiếm thật mạnh lên cột gỗ vừa tức giận: “hừ, chỉ là một công nương mà dám khi dễ bỗ công chúa. Ta liền giết chết các người, giết chết các người..”.

Tiểu Điều đứng bên ngoài lo lắng: “công chúa, người hãy bình tĩnh a, buổi tiệc tối nay sắp tới rồi, người phải chỉnh trang y phục nữa mà!”.

Lục công chúa lia một đường kiếm cho kiếm chuốt vào vỏ: “đúng rồi, yến tiệc! Ta nghe nói công nương của Viên Nguyên quốc cùng Huy Dĩ quốc có xung đột với công nương Cao quốc phải không?”

“vâng thưa công chúa. nô tỳ nghe nói hiềm khích giữa các nhóm tiểu vương quốc rất sâu đậm, chỉ vì họ muốn gia nhập vào ngũ quốc đại lục. Mà Viên Nguyên quốc cùng Cao quốc xung đột lãnh thổ với nhau, cả trăm trận đều bất phân thắng bại. Cho đến khi Huy Dĩ quốc cho viện binh đến thì Viên Nguyên quốc mới áp đảo tình thế. Vậy nên hoàng thất của họ đi đâu cũng trở mặt”

“Tiểu Điều, bỗ công chúa có chuyện cho người làm đây. Là thế này....”

Cùng lúc đó, Hải Đường cùng Liên Kỳ trở về điện Ô Châu: “Tỷ tỳ, điệu múa tỷ tập luyện đã thuần thục chưa? Người nhất định phải lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, không thì một vị vương gia hay hầu tước gì đó cũng được. Muội dám chắc rằng bộ dạng hoa chi chiêu triển của tỷ ngay cả ngọc hoàng đại đế cũng không từ chối đâu!”

“cái miệng của muội...chỉ được cái ngọt”.

Bỗng nhiên, Tiểu Bì – nha hoàn thiếp thân của Hải Đường chạy đến, hoảng hốt nói: “công nương, công nương không hay rồi!”

“ chuyện gì thế? Người cứ từ từ mà nói”

“bộ y phục Tử Tước Diễm của đại công nương biểu diễn tối nay đã...đã bị hỏng rồi!”

“cái gì? Làm sao bị hỏng được?”

“là do sủng vật Tiểu Cát của hoàng hậu nương nương từ đâu chạy đến va vào Tiểu Ca đang chỉnh y phục của công nương. Bộ y phục rơi xuống liền bị cấn xé ngay”.

Hải Đường tay siết chặt, giọng rít lên: “Hừ! Lại là đám người hoàng thất kia phá hỏng chuyện tốt của bản công nương. Tỷ tỷ chúng ta đến điện Tử Cẩm đòi lại công đạo!” “công nương, đòi công đạo cũng được nhưng nên kiềm chế một chút, chỉ nên cầu nàng 1 bộ y phục khác để mặc thôi”. Liên Kỳ quay sang cầm tay muội muội: “đứng đây, bây giờ muội phải bình tĩnh. ĐI!”...

Từ Cẩm điện....

Nhạc Mỹ nhàn nhã tỏa được hương thần bí kia lên cơ thể của mình trong Dục phòng. Ly thượng cung hầu lễ phục cho nàng: “Ly Lạc, đã giờ nào rồi?” “là cuối giờ Thân rồi nương nương” “vậy sao?”. Mặc xong bộ đại lễ phục nàng nhẹ thở dài, trên khuôn mặt còn có chút âu sầu, giọng nói ưu tư vang lên: “hãy vắn ta kiểu Phụng quan đi, dùng trâm Bách Kỳ Điều Hoàng đi!” “vâng, nương nương”.

Chợt nàng nhìn ra phía cửa sổ lớn, trên đó là một lồng chim được điêu khắc tỉ mỉ, ở đó một chú chim Họa Mi rực rỡ đang hót. Nhạc Mỹ khoan thai đi đến bên lồng, mở chiếc cửa nhỏ có tay cầm bằng ngọc bích cho Họa Mi bay ra ngoài. Nhìn theo bóng dáng hoa lệ kia, nàng lại cất tiếng: “Ly Lạc” “có nô tỳ” “giả như...có một ngày...bản cung giống con chim kia tự do bay lượn bên bầu trời của chính mình, người có nguyện ý theo bản cung?”.

Ly Lạc ngẩng nhìn vị chủ tử của mình, có chút ngây người ra rồi nàng nửa quỳ xuống: “nương nương đi đâu nô tỳ nguyện sống chết theo đó, nhưng...”.

“Nhưng?” – thân người bất di nhưng ánh mắt hướng ra sau nhìn Ly Lạc.

“nương nương, chẳng lẽ người không vương vấn gì nơi hoàng cung sao? Thí như hoàng thượng? người với hoàng thượng chẳng phải là thanh mai trúc mã, tình cảm bền chặt từ nhỏ sao? Nô tỳ sợ người sẽ hối tiếc khi không ở cạnh người mình yêu thương”.

Đôi môi đỏ căng mọng kia khẽ cong lên: “Hoàng thượng? Hối tiếc? Vương vấn? Ly Lạc, người hiểu bản cung nhưng cũng không hiểu bản cung. Hoàng thượng, là bản cung có ấn tượng tốt với hắn, gần với cái được gọi là thích, chưa đến mức yêu cùng nhau sinh tử. Để vương bạc tình bao đời nay chẳng lẽ người không biết? Để được tình yêu bản cung, sẽ phải cùng bản cung trọn đời yêu đương, chỉ có 1 mình bản cung mà thôi. Bản cung đã từng ước mong cùng người mình yêu sống tự tại chốn giang hồ kia, nhìn bình minh đến và hoàng hôn đi kia! Và lại bản cung không cầu gì cũng chẳng cầu thứ gọi là ‘tình’,

bản cung chỉ cầu bình yên, an nhàn trong lòng phượng đến cuối đời cũng là phúc của bản cung rồi! Ly Lạc, nếu bản cung nói bản cung là từ một nơi khác luân hồi về cơ thể chính mình người có tin không?”.

Ly thượng cung gật đầu: “Tin! Nô tỳ tin, cái gì cũng tin người! Hoàng hậu nương nương người hiền lương thực đức như vậy nhất định sẽ đạt được tình yêu đích thực! Nhưng...nếu hoàng thượng biết được...người cưỡng cầu yêu thương và sủng ái của người, nhất định hậu quả người nhận sẽ...”. Nhạc Mỹ bước về phía Ly thượng cung, nâng đôi tay cô: “người yên tâm, bản cung sẽ không để hấn nhận ra, bản cung nghĩ hấn là hoàng đế nên nhận được tất cả những gì tốt với hấn nhất. Trừ phi hấn khiến bản cung chân thực động lòng, nếu không hấn sẽ chẳng là bầu trời cho ta dựa vào đâu”_”vâng, nương nương”.... Nhưng là Nhạc Mỹ không để ý tất cả những lời nói vừa rồi đã lọt vào tai một ai đó.

Một cung nữ tiến vào, nửa quỳ: “thưa hoàng hậu nương nương, đại công nương cùng tam công nương của Cao quốc cầu kiến”_”lý do?”_”bẩm nương nương, Tiểu Cát của chúng ta đã làm hỏng bộ y phục diện kiến tối nay của đại công nương”_”Tiểu Cát lâu nay vốn ngoan lắm mà, tại sao lại như thế? Ly Lạc theo ta ra ngoài điện!”.

Ở ngoài đại điện, Liên Kỳ và Hải Đường trang nhã đưa tách trà nóng, hóp 1 ngụm. “hai vị công nương đến gặp bản cung là có chuyện gì đây?”_”Thần nữ tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu thiên tuế thiên thiên tuế!”_”miễn lễ”. Nhạc Mỹ ngồi trên phượng tọa, nở nụ cười nhìn xuống 2 công nương y trang đặc sắc kia: “có chuyện gì mời công nương nói trước”.

Hải Đường đứng lên, trong ánh mắt không khỏi có 1 tia khinh thường và giận dữ: “nương nương, người đường đường là mẫu nghi thiên hạ 1 đại quốc lại không thể quản nổi một tiểu cầu nhỏ nhỏ? Nó lại chạy loạn như vậy lại đụng phải tuyệt y của đại tỷ thần nữ đã chuẩn bị 3 tháng. Hoàng hậu nương nương xem thành quả công sức thế lại bị hủy trong chốc lát liệu có đáng tiếc? Tàu nương nương, thần nữ thân là công nương 1 vương quốc và bất bình cho đại tỷ nên mới mạo muội đến đây xin người 1 cái công đạo”. Nhạc Mỹ chốc sau mới nâng mi, nhìn xuống:

“bản cung thực xin lỗi, đã để sủng vật bản cung chạy lung tung như vậy. Thế này đi, để giữ phép lịch sự, bản cung sẽ bảo Y Tư phòng chuẩn bị những vũ y tinh xảo nhất cho 2 vị công nương chọn vậy. Ly thượng cung đi truyền khẩu dụ của bản cung đi”. Hải Đường nhếch khóe miệng: “hoàng hậu nương nương thật là hiểu ý tứ người khác, hợp đạo lý, không hồ là mẫu nghi thiên hạ. Hải Đường cùng tỷ tỷ tạ nương nương. Xin phép cáo lui!”_”ừm”... Nàng nhìn bóng 2 người, chỉ khẽ lắc đầu, nâng tách trà nhấp 1 ngụm...

Vũ Y gia của Y Tư phòng....

Chu Tu viên (nữ quan tam phẩm) hành lễ :”nô tỳ tham kiến 2 vị công nương!”_”miễn lễ”_”nô tỳ nhận chức trách giới thiệu cho công nương những bộ vũ y mới ra. Mời 2 vị công nương thưởng thức”. Hải Đường tay vuốt những bộ y phục tinh tế đủ màu sắc được treo trên giá: “tỷ tỷ xem những bộ vũ y này chất liệu thật tốt, chạm vào mềm mượt, mát mẻ. Hai bộ màu xanh kia quả là đẹp!”_”nhân quan của công nương rất nhạy bén. Đây là vải Nhũ Nguyệt thượng hạng được luyện từ Tơ Thành gia của Y Tư phòng ạ! Công nương xem, bộ này thế nào?”. Liên Kỳ nhìn bộ y phục trên tay của Chu Lan: “muội muội xem xem bộ y phục này thế nào?”_”tuyệt vời, tỷ tỷ, muội chưa bao giờ thấy bộ vũ y nào duyên dáng như vậy! Tỷ tỷ ta chọn bộ này đi! Giống như nó chỉ được làm riêng cho tỷ vậy!”_”Tùy muội muội”. Liên Kỳ mỉm cười nhìn y phục màu xanh lá cây được thêu bằng những những bụi tuyết chi trước mắt...

Nguyệt Tinh Minh cung....

Nguyệt Tinh cầm cọ quạt nhẹ lên má, che đi vết ửng đỏ: “Tiểu Điều, chuyện ta giao cho người như thế nào?”_”bẩm công chúa, đều tốt cả”_”ừm. Hôm nay bốn công chúa xem thử đám người cao ngạo của 1 cái tiểu vương quốc kia còn ngóc đầu lên cỡ nào! Buổi tiệc nay không chỉ có hoàng thất mà còn có tiểu thư, quan lại. A! Không phải cũng có đại tỷ, nhị tỷ cùng tam tỷ trở về sao? Mau lên, bốn công chúa thực sự rất nhớ tiểu quận chúa kia! Người nhất định phải làm cho ta Nhất tự đầu đẹp nhất”. Tiểu Điều mỉm cười chuẩn bị ván tóc, đem trâm bích ngọc cài lên cùng một bông mầu đơn tươi ở bên cạnh...

Từ Cẩm điện...

Nhạc Mỹ đang đan tóc cho Khuyển Thành rồi gắn lên mái tóc cô bé một hồ điệp rực rỡ: “Xem nào, tối nay nhất định là Thành nhi của cô mẫu đẹp nhất!”. Khuyển Thành quay ra sau nhìn nàng, đưa tay đụng lên hàng châu liềm trước trán nàng: “cô mẫu của Thành nhi cũng đẹp. Không, không! Là người đẹp nhất trên thế gian này! Thành nhi yêu cô mẫu nhất. Thành nhi hứa sau này sẽ trở thành người con gái tài năng, thông tuệ nhất thiên hạ!”. Nàng mỉm cười, lấy tay nheo mũi con bé 1 cái thật kêu: "Aida! Hôm nay miệng của Vũ Liên quận chúa sao lại ngọt thế này?"_”Hi hi”. Cùng lúc ấy, Diệp Vô Cung được Thường Tuấn hầu hạ đến nghe được những lời đó, chất giọng lạnh lạnh lại vang đến: "tỷ tỷ, không được giành cô mẫu với đệ. Cô mẫu, người nhất định phải thương Cung nhi hơn. Cung nhi nhỏ nhất lại ngoan nhất, tỷ tỷ lớn rồi. Cung nhi hứa với cô mẫu sẽ thành 1 trong tứ công tử". Nhạc Mỹ phi cười với màn tranh giành sủng nịch kia, đưa tay vuốt má nó: "Tứ công tử? Ly Lạc, xem như 2 chất nhi của bản cung đều có hào khí, tự tin và ngoan ngoãn nữa!". Ly thượng cung đang cười khúc khích ở phía sau liền im lặng, nửa quỳ: "nương nương, đây là phúc phận của nương nương, là điềm cát tường". Bên kia, Khuyển Thành lại xịu mặt xuống, trông rất đáng yêu, còn Vô Cung lại lè lưỡi trên người. Nhạc Mỹ đứng lên, nắm tay 2 đứa: "Thôi nào, ta đi kéo muộn”...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phải Chẳng Đã Bắt Đầu Tan Vỡ?

** *Tứ công tử (hay tứ đại mỹ nam): là nói về bốn nam nhân có võ công, tư thái, văn chương, diện mạo chu toàn xếp gần ngang nhau; là mẫu hình lý tưởng nhất về nam nhân của đại lục. 4 nam nhân thời hiện tại là: Cung chủ Huyết Tàn cung Vương Điện Tử, Hoàng đế Thanh Phong quốc Âm Phong Dạ, Kỳ vương Lương quốc Lăng Nhuận Tử, Trương thiếu gia đại gia tộc giàu có trong đại lục Trương Vệ Tuyền.*

Vừa mới bước ra khỏi tấm điện, Nhạc Mỹ liền gặp ngay Đại công chúa – Âm Doanh Doanh, Nhị công chúa – Âm Hàn Ly, Tam công chúa – Âm Tuệ Như, tiểu quận chúa cùng 3 vị phò mã.

“Hoàng muội/ Thần đệ tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế!”

__”miễn lễ. Mọi người mau vào đây an tọa đi. Lâu lắm mới có dịp trở về, liền tâm sự cùng bản cung 1 chút!”

__”vâng, tạ hoàng tỷ tỷ”.

Hôm nay, cả ba vị công chúa trang phục đoan trang, diễm lệ của hoàng thất, có cả vẻ chín chắn của phu nhân. Còn 3 vị phò mã đều có phong thái hơn người, ai cũng tài giỏi. Phò mã thứ nhất, mặc lục y là Văn Hạo, phó tướng trấn giữ tỉnh Liêu Đan. Phò mã thứ 2 là Dương Mặc, mặc thanh y, gia chủ của thủ phủ lớn nhất tỉnh Hóa Bàng. Vị cuối cùng, mặc bạch huyền y, Trần Hiệp là thành chủ tỉnh Trạch Trì.

Nàng liền niệm nôm: “các hoàng đệ, muội muội đều đường xa đến, rất mệt mỏi. Vì vậy hãy vừa thưởng trà vừa nghỉ ngơi ở đại điện một lúc, rồi tham gia yến tiệc sau” __”tạ hoàng tỷ”- Doanh Doanh nâng tách trà lên, dùng nắp khua đi làn khói rồi thưởng thức.

Nàng nhìn bên cạnh Đại công chúa là 1 tiểu quận chúa, mỉm cười hiền từ vẫy tay bảo: “chẳng phải là tiểu quận chúa đây sao? Lâu ngày không gặp, nào, hãy lên đây cô mẫu xem!”.

Tiểu quận chúa Vân Nhu e sợ nhìn về phía cô mẫu mình, rồi quay lại nhìn mẫu thân cho đến khi nàng gật mới đi lên phượng tọa.”Nhu nhi bái kiến cô mẫu, cô mẫu thiên an” __”tốt lắm, lại đây ngồi với cô mẫu” __”vâng”. Vân Nhu năm nay 5 tuổi, là đệ nhất tiểu quận chúa của Thanh Phong quốc. Dù còn nhỏ nhưng ngũ quan tinh tế, làn da hồng hào mịn màng, nhất là đôi mắt to tròn lấp lánh, quả là đáng yêu. Cô bé rất thông minh, đã học xong Quốc ngữ, lại tinh thông cầm kỳ. Nhạc Mỹ nhìn vào đôi mắt trong suốt của Vân Nhu liền nghĩ: nó lanh lợi như vậy nhất định sẽ là hiền nữ.

Sau khi tiếp chuyện qua lại khoảng nửa khắc, Ly thượng cung đi vào cung kính thưa: “Xin kính mời hoàng hậu nương nương, đại công chúa, nhị công chúa, tam công chúa, các phò mã và quận chúa khởi giá đến điện Biện Lăng”. Nhạc Mỹ khoát tay, giọng thanh thoát: “Trò chuyện cũng đã lâu, mọi người hãy nên đến yến tiệc sớm một chút. Sắp đến giờ Dậu rồi, bản cung đi trước” __”cung tiễn hoàng hậu”....

Liên Kỳ cảm bộ vũ y ướp thử lên người, khuôn mặt cực kỳ hải lòng. Hải Đường đến bên cạnh, gắn trâm bích ngọc hình không tước nạm vàng lên kiểu đầu Liên hoa quan của nàng ta.

“tỷ tỷ, vũ y này quả thực hợp với tỷ” __”thật sao?” – ý cười trên mặt Liên Kỳ vẫn chưa dứt, đôi môi đỏ ướm át có chút nhếch lên.

Hải Đường chợt nhớ ra điều gì, liền nói: “tỷ tỷ ta có thông tin này. Nghe nói bộ Cầm Tài Ngũ sắc của tiện nhân Huệ Hoa kia bị hỏng rồi”

__”thật không? Tốt quá, Muội thấy không, chẳng cần chúng ta ra tay cũng có người giúp. Cái tiểu hoàng thất Viên Nguyên bị ỏi tiểu nhân kia quả có nhiều cừu giã”

__”là tỷ tỷ sáng suốt đem lại phúc phần cho Cao quốc”

__”Đường nhi, chúng ta xem xem cô ta ứng xử thế nào?”.

Cùng lúc đó, Tiểu Châu – nha hoàn của Huệ Hoa cảm khay gỗ có chứa một bộ y phục lấy từ Y Tư phòng đang tiến về phòng. Âu Liên Kỳ liền cảm tay muội muội tiến ra cửa, nhìn thấy Tiểu Châu liền che miệng cười: “A! Chẳng phải là Tiểu Châu muội muội sao?”

__”nô tỳ tham kiến nhị vị công nương”

__”miễn lễ nào, với tỷ tỷ không cần nệ tiểu tiết”.

Nàng ta lấy tay miết lên bộ y phục màu xanh nhạt kia, phía trên thêu đóa lưu ly ẩn nấp trong bụi cỏ, rất tinh tế. “Ai nha! Bộ y phục này quả tuyệt vời! Bốn công nương thực không biết bên người Huệ Hoa lại lưu 1 nha hoàn có thẩm mỹ như vậy đâu!” __”Tiểu Châu tạ người khen ngợi”.

Liên Kỳ nhìn cô nương cúi đầu trước mặt mình, khóe miệng có chút tự giễu. Tiểu Châu đối với người trước mặt mình là 1 trào khinh thường, cô ta nào có điểm gì hơn chủ tử mình mà kiêu kiêu ngạo ngạo. Nhìn phong thái cả nàng ta xem, ưỡn ẹo qua lại, thật nực cười. Nhưng chủ tử đã dặn thập phần nghiêm chỉnh, không thể đem thể lực mình phô ra chỉ có thể nhẫn nhịn, ngấm thây thời gian sắp trễ, nàng phải rút lui.

__”công nương, thỉnh công nương cho nô tỳ lần sau hội kiến cùng công nương. Nô tỳ sợ chủ tử trách phạt Châu nhi chậm trễ. Nô tỳ....”.

Hải Đường làm sao để cô ta một mạch chạy đi được, giọng bổng cao vút lên, cười nói: “Gấp vậy sao? Tỷ tỷ đây còn muốn muội vào uống tách trà nóng, sợ muội muội đi đường xa mệt thôi. Tỷ thật ra là muốn nhìn qua bộ y phục này 1 chút. Yên tâm, tỷ tỷ sẽ cẩn thận”.

Nàng ta vừa nói vừa cảm bộ y phục lên, giũ thẳng ra. “À! Thế nào lại như vậy? Bọn tỳ tỳ tưởng muội muội có chút tí mĩ, thế nào lại lấy y tư rách như thế này? Thôi, tỳ tỳ bỏ đi, chúng ta vào chuẩn bị!”. Hải Đường nhân quang khinh bỉ, cảm chúng vứt lên chiếc khay rồi quay ngoắt người ra ngoài, đóng sập cửa lại, không quên để lại tiếng cười giễu cợt. Tiểu Châu cảm hận nhìn vào cánh cửa kia, cánh tay run run siết chặt chiếc khay đang cầm, có thể nghe được tiếng rít từ kẽ răng của nàng: “các người...người...đáng chết!!!”....

Nhạc Mỹ ngồi trên phượng tọa để đến điện Biện Lăng. Hôm nay là đại lễ, sẽ thập phần rối loạn tấp nập, cung nhân cùng các vị quan triều, phu nhân rất đông. Vì vậy thị vệ, lính gác sẽ được huy động ở nơi trọng yếu, ngay các ám vệ hoàng thất cũng vậy. Khi nàng xuyên đến cơ thể này, nội lực trong cơ thể ở Tiểu Thổ cấp, cộng thêm 1 phần nội lực trước chỉ lên đến Thổ cấp, có thể huy động Ảnh kỳ lân vàng nhạt.

Nàng có thể cảm nhận 1 phần khí tức của các ám vệ cấp thấp, và dùng ngoại công phong bế nội lực để người khác không dò được thực lực của nàng. Nhưng hôm nay, nàng thấy cái gì đó...rất lạ! Đột nhiên có tiếng than phiền của Ly Lạc: “Ai nha! Cái tiểu nha đầu nhà người mất để đi đâu, mau đứng lên tạ tội với nương nương”. Nhạc Mỹ hồi phục tâm trí, nghiêm quang nhìn xuống: là 1 cung nữ y cấp thấp y phục hồng nhạt đai trắng thêu hoa sữa. Mà...? – một nghi vấn thoáng qua đầu Nhạc Mỹ

Rồi cung nữ kia bình tĩnh đứng lên, vắn cúi mặt: “Nương nương tha mạng, nô tỳ sơ suất. Do công việc chuẩn bị rất nhiều Lê cô cô lại đứng lên hỏi thúc nên nô tỳ gấp gấp chạy đi không chú ý phượng loan của nương nương” _”đi đi! Bê bọn là điều tất yếu! Bản hoàng hậu không sao” – nàng liền phẩy phẩy ngọc thủ ý lui. Trong khi đó, nàng nhẹ gạt đứt hạt ngọc trai bên trung y, lên dùng nội lực bùng về phía người cung nữ kia. Nàng thầm than nhẹ 1 tiếng: “không ổn...”. Ly Lạc thấy chủ tử bất thường, tiến tới hỏi nhỏ: “nương nương, đi được chưa ạ?” _”A...ừm...xuất phát đi”. Nhạc Mỹ dùng tay gõ nhẹ trên thành gỗ từ đàn, 8 thái giám nâng kiệu bước đi...

~!~!~!~!~!~!~!~!~!~!~!~!

Sau các nghi thức xã giao giản đơn, Âm Phong Dạ đứng lên nâng cốc ngọc, giọng uy nghiêm của bậc đế vương vang lên khắp điện:

_”Để đánh dấu cho sự giao thương giữa các tiểu quốc với Thanh Phong quốc của trẫm, nhằm phát triển kinh tế, ngoại giao cũng như văn hóa giữa hai bên, trẫm, hằng năm vào đúng 23 tháng 10 đều tổ chức tiệc Chung Lan. Ngày hôm nay, điện Biện Lăng là nơi hội ngộ các vị. Trẫm mong mọi người sẽ cùng nhau thưởng thức mỹ vị, qua đó, ngày càng thân thiết hơn!”.

Vương thượng Du quốc – Du Lai Mạn ý cười đầy mặt, đứng dậy tay phải đặt lên ngực, nói: “chúng vương thần hôm nay thực sự cảm tạ hoàng thượng chiêu đãi quy mô và hoành tráng như vậy. Chúng vương thần nhất định sẽ ủng hộ hết mình cho hoàng thượng”.

Tức thì tất cả 10 người còn lại kể các công nương đều đứng lên hành lễ: “chúng vương thần cùng chúc Thanh Phong quốc trường tồn vạn niên!”

_”trẫm cảm tạ thành ý của các vị. Người đâu, khai tiệc”

_”tạ hoàng thượng”.

Sau đó là 1 đàn vũ y phục sức lộng bước ra hòa nhịp theo điệu nhạc, giữa đại sảnh với những hoa văn tinh tế nhất. Tiệc Chung Lan chỉ cho phép hoàng quý phi, quý phi cùng các vị công chúa, vương gia, vương phi tham gia, thái phi và thái tần không có mặt. Nhạc Mỹ ngồi bên phải, cảm đĩa vàng gấp thức ăn muốn đưa vào chén hân. Phong Dạ ngay lập tức sắc mặt lạnh lùng, nhếch môi bạc, tay cầm tay gấp thức ăn của nàng giữ chặt: “trẫm không phiền hoàng hậu phải lo toan. Hoàng hậu hãy tự thưởng thực đi”. Tay kia của nàng chọt cứng đờ, tâm trí như bị tạt 1 gáo nước lạnh, tựa làm lòng nàng mất mát lớn: ‘hoàng hậu’, ừ, là hân gọi nàng là hoàng hậu và còn...xưng ‘trẫm’ với nàng. Nàng cười lạnh trong lòng, nàng chưa bao giờ dự đoán sai cái gì. ~Nàng chắc rằng hân đã nghe được lời lúc này nàng nói với Ly Lạc....

Nhạc Mỹ thu liễm, cúi đầu, nhỏ giọng: “thần thiếp thất thố mong hoàng thượng thứ tội”. Hoàng quý phi ngồi bên dưới nghe 1 màn đối thoại như vậy, liền cảm khản tay che miệng cười khinh bỉ. Quý phi cũng không hề để tâm, lòng trĩu nặng, ánh mắt buồn rầu...

Phía sau bàn tiệc dành cho Cao quốc, Tiểu Ca bước đến Liên Kỳ, sắc mặt trắng xanh nói nhỏ với nàng ta. Sau đó, Liên Kỳ sắc mặt thất thần, thoáng giật dử rồi hồi phục tâm trạng thì thầm với Tiểu Ca. Lục công chúa Âm Tuyết Tinh ngồi đối diện nhìn 1 màn bối rối kia, biết ngay kế hoạch của mình đã thành công. Một tay đưa miếng thịt gà thơm sốt đen lên miệng, giấu đi nụ cười âm hiểm, tay trái che ở trước rất khoan thai: *‘chưa xong đâu, đây chỉ mới là mở đầu của người, chuyện còn dài cừ từ từ mà thưởng thức....’*.

Chốc sau, thị nữ kia lại thậm thụt đi tới truyền tin, nét mặt Liên Kỳ mới có chút ôn hòa, nhẹ giọng ra lệnh cho cô ta. Vừa đúng lúc tiếng nhạc bay bổng vui tươi kia dừng hẳn, một tràng pháo tay vang lên trong lời thán phục qua về. Lại nói đến vị hoàng đế cao cao tại thượng của chúng ta trên thượng đài dát vàng xa hoa ấy, Phong Dạ rốt không biết bao nhiêu ly rượu, hân uống ừng ực, mặt hân hình ảnh trang nghiêm của hoàng đế. Nhưng hân không say, đôi mắt tinh anh kia vẫn minh mẫn nhìn xuống, tiếp rượu kính từ các vương hầu quý tộc. Thoát lên trong ý nghĩ của Phong Dạ, hân muốn trả đũa nàng, rất muốn...cho nàng thấy uy lực của hân. Hân sẽ cho nàng thấy thế nào là hậu quả khi nàng muốn trốn chạy, phụ lại tình yêu sùng ái của bậc đế vương; cho nàng thấy sự đau khổ của mình đã hứng lấy. Nếu nàng đã muốn trẫm lạnh lùng...không sao, là chuyện nhỏ...trẫm sẽ lạnh lùng cho nàng xem. Phụ nữ trẫm không thiếu, trẫm chứng minh cho nàng biết: hoàng hậu chẳng là cái gì cả.... Phong Dạ dùng nửa lực bóp nát ly ngọc thành bột phấn, lông mày anh tuấn chau lại, đưa tay nhận ly ngọc từ thái giám.

Nhạc Mỹ cảm nhận được sự tức giận của hân, cổ nội lực thâm hậu trong cơ thể đang sôi lên như thế nào. Sắc mặt nàng vẫn nhàn nhạt không đổi, trong lòng có chút hối hận muốn giải thích nhưng vẫn chưa đủ để nàng hành động. Nàng không thể! Yêu cầu của thế tử Phan quốc từ dưới vang lên kéo tâm trạng 2 người trở về thực tại:

_”Thần xin nguyện có sự đồng ý từ đề nghị mạo muội này từ hoàng thượng. Phụ vương thần nhân dịp tiệc Chung Lan này muốn hòa thân với hoàng thất Thanh Phong triều. Của hồi môn chính là 12 thành phía đông nam Phan quốc giáp với Thanh Phong quốc. Cúi xin, thỉnh cầu bệ hạ!”.

Không gian rộng lớn trong điện im lặng như tờ, rồi xôn xao trở lại. Hai vị vương gia mỉm cười ý vị, vương phi Liễu Thanh Hồng của Vũ vương âu có chút lo lắng. Phong Dạ ngồi trên đưa mắt về phía thế tử Phan quốc rồi lại nhìn công nương Lê Phụng Tường đang e lệ phía sau; đôi mày giãn ra, cúi xuống đặt ly rượu đứng dậy. Dáng người cao lớn bề vệ khiến người ta muốn thần phục, màu quang lạnh lùng nheo lại, một tay nắm hồ để sau, tay còn lại để trước, đồng đặc nói:

“Thành ý kết thân của Vương thượng Phan quốc trăm sao có thể từ chối? Trẫm nghĩ lại, để xứng với Đệ nhị mỹ nhân đại lục như công nương Phan quốc cùng công sức thỉnh cầu toàn tâm của Thế tử, chỉ có thể bậc vương trở lên thôi sao? Vũ vương nay đã có vương phi, công nương không làm thiệp được; Thân vương còn nhỏ. Như thế này, hậu cung của trẫm còn thừa thớt, trẫm sẽ nạp nàng ấy vào, phong làm...tòng tử phẩm Tu nghi. Hoàng hậu liệu thấy đề nghị của trẫm có hợp lý không?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Khiêu Khích?

Âm thanh mạnh mẽ kia vừa dứt, một trào xôn xao bàn luận trở lại. Hắn quay lại nhìn nàng, nàng thấy cả sự thách thức trong đôi mắt của hắn. Dưới đại sảnh, Thế tử Phan quốc vui mừng khôn xiết, hai tay chấp lại cúi đầu tạ ơn: “Thần thay mặt Phan quốc cảm tạ ân huệ của hoàng thượng” rồi ngồi xuống.

Mấy phu nhân, tiểu thư bình luận rộn ràng, ánh mắt hâm mộ: chỉ là công nương tiểu quốc mới nhập cung đã là tòng tử phẩm Tu Nghi, thật là hào nhoáng... Hoàng quý phi quay lên, hình như không được vui cho lắm:

“hoàng thượng, quyết định này...”

“Ý trẫm đã quyết, đừng mong ai cản lại”.

Tuy cho là đáp lại Phụng An nhưng hắn vẫn nhìn về hoàng hậu, mong chờ câu trả lời. Mọi người xong lại bình tĩnh im lặng, nhìn về phía thượng điện, ngay cả thái hậu im lặng này giờ cũng nhìn Nhạc Mỹ. Nàng chỉ nhu hòa cười, đứng dậy hai tay đặt trước eo cúi mình về phía hoàng thượng:

“Hoàng lệnh của hoàng thượng chu đáo như vậy, mệnh làm hoàng hậu – mẫu nghi một nước như thần thiếp chỉ biết nghe theo, làm sao dám không đồng ý? Phần còn lại người hãy để thần thiếp lo liệu”.

Phong Dạ nhếch môi ngồi xuống:

“hoàng hậu chúng ta thật biết phép tắc. Tiếp tục bữa tiệc đi, đừng để việc này làm mất không khí ngày hôm nay”. Nhạc Mỹ ngồi xuống, nhìn về phía công nương...không...là Tu nghi nương nương tương lai kia. Lê Phụng Tường không dấu nổi sự xúc động và vui mừng, cứ luôn liếc về hoàng thượng hai má ửng hồng, ý cười đầy mặt. Lã Phụng An lộ vẻ căm tức: nàng đã hứa với Thế tử Cao quốc cố gắng đưa biểu muội xa của mình biểu diễn để dành quyền hòa thân trước, ai ngờ...tự dưng lại rước về 1 cục đất ở đâu không biết!! Thôi thì...Hoàng quý phi liền đứng dậy hướng lên:

“hoàng thượng, mỗi năm như thế này chẳng phải là quá tẻ nhạt sao? Thần thiếp có ý này, hay là để các công nương tiểu quốc biểu diễn tài nghệ đặc sắc của mình xem sao. Cái này cứ coi như là món quà tinh thần dành tặng cho chúng ta nhân ngày tụ họp của chúng ta. Hoàng thượng nghĩ sao?”.

Thái hậu ngồi trên, nét mặt có chút vui mừng, nghiêng về phía Phong Dạ:

“Mẫu hậu thấy ý này cũng hay, hoàng thượng thấy thế nào?”

“...thôi được, theo ý thái hậu, trẫm chuẩn tấu. Hoàng quý phi đề xuất hãy tiến cử ai đi” – hắn nói xong rồi phất tay ngồi thẳng dậy.

Phụng An mỉm cười, nhún gối:

“Đa tạ hoàng thượng, thái hậu. Để xem...thần thiếp muốn Đại công nương của Cao quốc xuất thủ trước”

“chuẩn tấu”.

Nàng ta quay người, nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt liếc nhanh qua phía Liên Kỳ gật đầu. Liên Kỳ cảm thấy như người mình lảng lảng pha chút hồi hộp: nghĩ may mắn mình vừa thay xong y phục. Nàng bước ra giữa sảnh, cúi người:

“thần nữ cảm tạ sự tín nhiệm của nương nương. Thần nữ chỉ muốn dâng tặng một chút tài năng của mình. Nhưng nay thần nữ mạo muội có 1 đề nghị mong được chấp thuận”.

Vừa hay ánh mắt của Nhạc Mỹ và nàng ta giao nhau, nàng đặt đĩa xuống bát, lấy khăn chấm miệng, vẫn giữ 1 chất giọng cao quý:

“công nương muốn bản cung chấp nhận yêu cầu gì sao?”

“vâng đúng vậy”

“nói đi”

“thần nữ muốn người hãy đánh bản Tiêu Kiếm Trân để thần nữ múa 1 điệu”.

Lại 1 trào im lặng, Thân vương bắt bình vỗ bàn:

“to gan, sao người có thể yêu cầu hoàng hậu nước lớn đánh đàn hầu người múa chứ? Không chọn bản gì lại chọn đúng Tiêu Kiếm Trân, không biết lại có âm mưu gì. Hừ!!!”.

Nhạc Mỹ khoát tay, nghiêm nghị nói: “Thân vương, không có gì to tát. Để mọi người vui, 1 bản Tiêu Kiếm Trân có gì là không thể chứ? Người đâu, dâng cảm”_ “hoàng tử...”. Các vị quan viên, phu nhân đầu gật gù, tấm tắc: ‘hoàng hậu nói chí phải, cư xử đúng mực’....Nàng lắc đầu ra hiệu Trịnh Sở ngồi xuống, hần chỉ đành nuốt âm ức nhìn Liên Kỳ. Liên Kỳ đắc chí nhếch đôi môi đỏ chói như máu:

“cảm tạ nương nương chấp thuận để thần nữ được chiêm ngưỡng tài nghệ của nương nương”.

Nguyệt Tinh lại cười giả hoạt nhìn về phía dáng lưng thon thả kia: *thời khắc nhục nhả của người sẽ bắt đầu từ đây, nếu không phải do Phượng An ty xin, ta cũng đã xin cho người nhảy rồi!*. Ly Lạc dâng chiếc Thượng Cổ Cẩm lên, Nhạc Mỹ vuốt nhẹ mặt dây đàn thử âm. Khi ngón tay thon dài bắt đầu nhảy múa trên cổ cảm thì dưới sảnh từng bước chân lúc nhanh nhẹn, lúc chậm rãi bước qua về. Liên Kỳ lúc đầu chỉ nhảy múa trên tay cùng hai chiếc quạt lông, ngai mây điệu bộ thực nữ e lệ, hợp với phần một của bản nhạc. Sang đoạn 2, nàng ta lại bỏ quạt bước tiến bước lùi nhanh hơn, y một đóa mầu đơn sớm nở tối tàn, vương vị quyền rũ. Một số vị thể từ ngưng uống rượu, chăm chú thưởng thức, đôi mắt nhìn rất ***. Nhạc Mỹ mỉm cười, có chút đề cao: *‘xem ra kỹ thuật múa của nàng ta rất tốt, lại đi sâu vào bản nhạc của ta’*. Nàng đã mấy lần liếc qua hần lại chỉ thấy hần uống rượu, chốc lại thưởng mấy đĩa thức ăn. Còn thái hậu chăm chăm thưởng trà, rồi sau thì thăm với Tứ công chúa Âm Thủy Mặc rất tình ý. Chắc có lẽ Thất công chúa cũng đi rồi! Liên Kỳ rút ra từ tay áo 2 tấm vải satin chất liệu rất nhẹ, mỏng và mềm; vẽ ra những đường lụa độc đáo kết hợp với điệu múa của nàng ta. Chuyển sang đoạn 3 cũng là đoạn dài nhất, nhiều ẩn ý nhất và nhanh nhất; Nhạc Mỹ phải đánh mạnh hơn, giao âm phải bền và chặt chẽ hơn nữa. Liên Kỳ liền mạnh tay phát dải lụa dài 1 cái để nó thắt chặt thanh gổ trên xà nhà, dáng vẻ uy mị hấp dẫn, tôn lên đường cong hoàn hảo của nàng ta. Lúc này Phong Dạ mới ngẩng lên, nhìn nữ nhân đang múa trước mắt, con người linh động đã bị ma men quyến rũ. Lòng nàng đau như cắt, tay đánh nhanh hơn, thuần

thực hơn; nàng không thể điều khiển tâm trí mình được nữa: *thực...xin lỗi...!* Liên Kỳ khi lên khi xuống, động tác hút hồn bao đáng nam nhi du lang phía dưới. Ánh mắt vẫn không khỏi thách thức Huệ Hoa, Minh Dương cùng Lục công chúa....

Ở 1 nơi khác gần Niêm Công thành....

Một bóng đen điêu luyện xuất thủ, điều động Ảnh Bạch hồ nhát, một lần tàn độc giết hết 5 tên ám vệ bám đuôi, rồi dùng tay rắc thứ bột ma quái vào thi thể. Sau đó, bóng đen kia đi tiếp 1 quãng, dáng vẻ đề phòng, ẩn nấp quan binh; nhảy vào cái cây lớn có vẻ rậm rạp um tùm. Lại 1 người khác mặc đồ đen nhưng bề ngoài to lớn hơn, dáng vẻ đề phòng, tay đưa vũ khí lên; bóng đen kia tay đưa thẻ bài, tay cời khăn che mặt:

“A Tần, là ta, Bình Cát Thanh Đơn. Mọi chuyện ổn chứ?”.

Người kia hạ tay cúi đầu, nhỏ giọng:

“thì ra là quận dung*, tại hạ lỡ mồm mong quận dung thứ tội! Mọi chuyện đều thuận lợi, chắc có lẽ hôm nay tiệc lớn nên ám vệ xung quanh thành giảm hơn phần nửa, chúng thuộc hạ nhờ người xử lý hết rồi. Việc còn lại quận dung lo liệu”

“được rồi, người làm tốt lắm, đi đi. Khoan đã! Đại huynh có nhờ người ngoài sao? Là ai thế?”

“bẩm quận dung, là người của Huyết Tàn cung!”

“Sao cơ? Người của Huyết Tàn cung? Đại huynh ngân lượng đâu mà thuê họ chứ? Và lại nhân lực chúng ta đâu có thiếu?” – chất giọng của Thanh Đơn toát lên lo lắng và ngạc nhiên.

A Tần xua tay phân bua: “không phải, lúc đầu Đại Vương có ý đến nhờ bọn họ cung cấp nguyên liệu làm Huyết Thi tán. Không ngờ Cung chủ biết được Đại vương có kế hoạch liền muốn trợ tay giúp sức, liền đi 2 phần kim ngân”_ “được rồi, người mau ẩn đi. Sau 2 canh nữa, thám thính xong ta đi, người cũng đi. Gửi lời đến đại huynh cho ta”_ “vâng, quận dung”....

** là thứ bậc của nữ tử được phong hào, có huyết mệnh, công lớn liên quan với hoàng thất: công chúa à quận chúa à quận nương à quận dung à viện dung.

Điện Biền Lãng....

Từng nốt nhạc lúc trầm trầm, lúc đau thương, lúc bí ẩn vang vọng trong điện Biền Lãng. Liên Kỳ mỉm cười đầy ẩn ý nhìn nàng, tay còn lại dùng lụa phát mạnh. OÁ! Xung quanh đại sảnh là muôn vàn những cánh mầu đơn bay tứ tung, được sự chuyển động của lụa điều khiển. Nàng ta rút ra từ trên mái tóc mình 1 cánh mầu đơn nở rộ đỏ thắm, ngậm trên đôi môi ướt át, yêu kiều của mình. Nhạc Mỹ chỉ nhủ mày nhìn vào những cánh hoa đang rơi, 1 cách rất tập trung. Vài vị nam tử dùng 2 ngón tay kẹp lên một vài cánh hoa, đưa ngang mũi thưởng thức: “thật là thơm, cách múa của mỹ nhân này quả khác biệt”. Đột nhiên, tâm trí nàng sáng suốt lên cả: phải rồi, hương thơm này, rất lạ!

Nhìn qua Phong Dạ, nàng thấy hắn đang nằm ngả về một bên, tay chống đầu kê lên gối, 2 mắt nhắm nghiền tĩnh tâm. Còn mọi người phía dưới, giống như chẳng quan tâm thứ gì, người người chỉ lo ăn uống, người nói chuyện riêng, người thì lại thưởng thức mỹ nhân. Bỗng nhiên Liên Kỳ chuyển động tác, đưa dây lụa về phía thượng điện. Theo phản xạ nhanh, Nhạc Mỹ kìm chặt dây đàn, phát mạnh tay nhằm hướng công kích là những cánh hoa. Bụp! Bụp! Vô vàn những cánh hoa đang bay bị ám khí của nàng xuyên qua, thấm độc liền biến mất. Phụt! Máu từ miệng Liên Kỳ phun ra, Hải Đường hoảng hốt kêu lên làm sức tĩnh gần trăm người đang ngây ngất dưới kia. Nhìn ánh mắt căm tức nàng ta nhìn mình, nàng đứng dậy uy nghiêm tra hỏi:

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Là Nhà Của Hoàng Hậu Ta!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.